

Ivo Wiesner

**SVĚTLO
Z DÁVNÝCH VĚKŮ**

Ivo Wiesner

SVĚTLO Z DÁVNÝCH VĚKŮ

V mýtech mnoha starých národů se hovoří o tom, že v minulosti vznikly a rozvinuly se nejméně tři vyspělé civilizace, ale vždy po uplynutí 6000 let byly smeteny obrovským kataklyzmatem. Naše civilizace žije ve čtvrtém cyklu a podle předpovědi je také odsouzena k záhubě. Co je příčinou těchto katastrof a kdy kataklyzma udeří?

V odkazu zaniklých civilizací nacházíme mnoho technických a technologických znalostí, kterým dodnes nerozumíme, nebo je v našem století znovu pracně objevujeme. Co je například kujné sklo? Jak lze kalit med' na tvrdost a pružnost oceli? Jak ovládnout blesk? S úžasem zjišťujeme, že „Oheň Bharavy“ je vlastně napalmem a stříelný prach i bronzová děla znali již staří Indové před 4. stoletím př. n. l.

Je málo těch, kteří pochopili, že tajemstvím alchymie je fúze jader těžkých prvků. Nemnozí porozuměli tvrzení starých Mistrů, že cílem alchymie není transmutace kovů ve zlato, ale vytvoření speciální energie zasahující samu intelektuální podstatu lidské bytosti ...

IVO WIESNER

SVĚTLO
Z DÁVNÝCH VĚKŮ

AOS PUBLISHING
2006

© IVO WIESNER
1994

ISBN 80-86063-56-9

OBSAH

Prolog	7
Co je to alchymie	10
Hledání kořenů alchymie	12
Prima Aurea a další civilizační cykly	18
Stopy alchymie v čase	24
Civilizace umírají mladé	38
Scénář kataklysmatu	51
Filosofie a věda dávných civilizací	56
Technika a technologie	70
Smaragdová deska	81
Alchymie = fúze těžkých jader	98
Pohled za obzor	121
Epilog	129
Přílohy	135
Slovníček alchymických termínů a jejich synonym	147
Bibliografie	150

61-... Rama - riša berānka a (Schajajoga)

8... Bratrství - Fratres Rosi Coeli

63- Konec Křesťanstva v Thourime a Bhogavadgito

70- Fytoterapia je magická věda

PROLOG

Z dávných časů k nám proudí cestami mágů neznámé energie nesoucí podivuhodné imaginace a neodbytné myšlenky. Jsou to cesty starověkých hierofantů, egyptských kněží, staroiránských a chaldejských mágů, keltských druidů, což jsou pouhá synonyma pro moudré zasvěcence, znající nejen smysl lidského žití, nekonečnost vesmíru, ale i tajemství energie skryté v stéble trávy. Tyto cesty dovedou lidské bytosti snadno k cíli, ale velmi těžko se hledají. Vede k nim však mnoho roztodivných směrniců: alchymie, magie, theurgie a psychurgie, jejichž tajemství jsou výzvou modernímu nekonvenčně myslícímu člověku. Cesty mágů se odvíjí od bodu, kterému prastaré mýty říkají Věk nevinosti či Zlatý věk lidstva, kdy lidské bytosti byly blízké bohům a pod jejich ochranou. Tane nám na mysl, kdo byli bohové? Mýty vyprávějí o dávných civilizacích zničených strašlivými válkami a katastrofami, jejichž mementa k nám doléhají ještě dnes. Od nich pochází odkaz úžasných vědomostí, dosud skrytých pro náš zítřek, neboť nejprve musíme poznat hloubku všech souvislostí mezi lidskou bytostí a vesmírem.

Král Ašóka (273-232 př.n.l.) dobýval mocí svět a byl zastaven nepoddajnou Kalingou. Když síla byla zastavena statečností, použil Ašóka mocnou zbraň dávných bohů a Kalingu zničil. Když stanul nad spálenou zemí pokrytou mrtvými těly Kalinžanů, jeho duše ustrnula, poznal pravdu, že lásku k Bohu a poznání nelze šířit zbraní. Nařídil utajení všech věd, které by mohly být v budoucnu vojensky zneužity proti lidem. Vybral devět mágů a uložil jim zaznamenání všech poznatků o člověku a vesmíru do knih. Každý mág sepsal jednu knihu z oboru, který do hloubky znal. Podle staré tradice první kniha pojednávala o tajemství řízení a ovládání národů, druhá se zabývala světem živočichů a rostlin, třetí se obírala mikrobiologií, čtvrtá alchymii, pátá obsahovala tajemství sdělování myšlenek i zpráv, šestá zaznamenávala tajemství gravitace, sedmá pojednávala o kosmologii, osmá se týkala

vědomostí o všech druzích záření a podstatě silových polí a devátá kniha obsahovala zákony vývoje společnosti lidských bytostí a předpovědi budoucího vývoje.

Neznámí žijí po mnoho lidských věků, sami nepoznání, znají tajemství dlouhověkosti a změny vzhledu. Když některý z Neznámých pocítí smrtelnou únavu, zavolá své přátele k setkání. Scházejí se všichni, aby moudrého přítele zbavili tíživých světských povinností a umožnili mu klidný odchod do náručí Boha. Nejprve však musí odcházející bratr určit svého nástupce. Ostatní ověří jeho vhodnost a adept pak obdrží nejvyšší zasvěcení a od odcházejícího bratra knihu a divotvorný prsten. Poté devět Neznámých uloží svého bratra k věčnému spánku a opět se na mnohé věky rozccházejí do světa.

Podobná legenda pochází z Číny, z raného období dynastie Chan (kolem 206 př.n.l.). Tehdy Liou An, vnuk zakladatele dynastie, se setkává s osmi Neznámými a ti ho zasvěcují do nejvyšších mysterií. Liou An prohlédl a opovrhl světskou mocí a s Neznámými odchází do hor. Tak byl počet doplněn opět na devět.

Po mnohých věcech se v Paříži v roce 1610 šelši opět moudří Neznámí, ale z nejasných důvodů jich je pouze sedm. Přinesli s sebou své knihy obsahující utajené vědy, které zaručovaly moc nad živou a neživou přírodou. Šelši se tajně k volbě osmého bratra, který bude střežit knihu o alchymii. Při volbě adepta bylo nutno postupovat krajně obezřetně, aby nedošlo k opětovnému vyrazení části tajemství alchymie, jak se událo před tisíci lety.

Moudří Neznámí zakládají bratrství Růže a kříže a mezi sebou si říkají bratři Svařené rosy. Za vnější cíl svého působení udávají snahu přispět k probuzení lidstva zmítaného planými vášněmi a nízkými pudy. Bratrstvo převzalo prastarý emblém růže s křížem uprostřed, spojující starověké hermetické učení s křesťanskou vzpomínkou na utrpení Krista, který též v mládí přijal nejvyšší zasvěcení védských mysterií a poslání Vykupitele lidstva.

Jako červená nit prochází příběhem o moudrých Neznámých sdělení přivádějící nás k alchymii. Mnozí se ptají, je-li alchymie zázrakem moudrosti, tenatem pekel nebo pouze ovocem lidské hlouposti? Četl jsem soudy odpůrců alchymie a poznal jsem, že nevědí o čem mluví. Jejich traktáty se potily hloupostí jako studené kameny před letní boufkou. Zamýšlel jsem se nad hloubkou myšlenek apoletů alchymie i samotných starých Mistrů a nacházel jsem v nich moudrost nepozemských rozměrů. Hledal jsem klíče k jejich pochopení dlouho a bezúspěšně, než jsem zjistil, že jsou na dosah každé lidské bytosti, pokud není oslepena touhou po moci, bohatství a nadměrným ukájením žádostí těla.

Mnozí odpůrci alchymie tvrdí, že nejsou důkazy potvrzující jsoucnost alchymické pravdy. Mohu je ubezpečit, že takových důkazů je nepřeberné množství, leč nalézt je mohou pouze skuteční vědci vybavení imaginací, hlubokou inteligencí a bohatou invencí. Povrchní ignoranti neuspějí, tak jako neuspějí ani jejich předchůdci v minulosti. Bohu díky, protože kdyby tito ignoranti při hledání pravdy alchymie uspěli, byl by to konec civilizace v této části vesmíru. Přistoupil jsem k sepsání tohoto dílka až v okamžiku, kdy v mém nitru narostl velmi silný pocit povinnosti formulovat poznání i myšlenky odvíjející se od alchymie. Jsem přesvědčen, že tento pocit povinnosti je darem Boha, který je skutečným a pravým otcem všech lidských bytostí. Obávám se, že ne vždy přesně jsem pochopil všechny pravdy a jejich souvislosti, proto ve vši skromnosti prosím o omluvení mých omylů.

Fraters
Rosi
Cocti

CO TO JE ALCHYMIE ?

Mou vokací není provádět alchymii, ale pochopit ji.

L. Pauwels

Termín "alchymie" je poměrně mladý. Objevil se přibližně v období expanze islámu do Egypta a je arabského původu. Vznikl z prastarého kořene "CHYMIA" či "CHYMA" připojením arabského prefixu "AL". Původní termín CHYMIA byl užíván již starými Egypťany, kteří jej odvozovali od jedné z mýtických knih boha moudrosti Thowta, zaznamenávající údajně veškerou starověkou technologii a technické znalosti té doby. Knihy Thowta uschovali egyptští kněží v knihovně Ptahovy svatyně v Memfidu, kde se s nimi seznámili později mnozí starověcí filosofové, snad i helénští encyklopedisté z období Ptolemaiovců. Není dodnes objasněno, zda Thowtovy knihy přešly do rukou knihovníků alexandrijské Bibliothéky, či zda je egyptští kněží včas ukryli a tak zachránili před zničením. Je více než pravděpodobné, že devět knih Neznámých mudrců jsou právě ony Thowtovy knihy, či alespoň jejich opisy. Vraťme se však k původu termínu "alchymie". Bezesporně velmi zajímavý je i názor D.Ž.Bora, který považuje velmi blízkou příbuznost termínu "alchymia" a arabským "alkakchim" či "alkchim", ve významu: mudrc, filosof, adept.

Podle jiného názoru leží původ termínu "alchymia" v starohebrejském názvu Egypta (země Mizraim): "Chamia" - tedy země Chámova. Plutarchos upozorňuje na skutečnost, že egyptští kněží nazývají svoji zem "Cham", ve smyslu chame = černý, podle černé barvy země nilské delty. J.Rusky však hledá původ v řeckém slovu "Chyma" (lití, slévání). Jelikož řečtina kmen "chyma" velmi pravděpodobně přejala ze staroegyptštiny, dostáváme se obloukem tam, kde jsme zkoumání původu začali. Tento směr hledání je pravděpodobně správný, protože analogický termín pro alchymii v sanskrtu je "RASARADA", který je pravděpodobně složeninou dvou významů: rasa - šťáva, kapalina, tekutina, rada - téze, tedy tento termín lze chápat jako "učení o přirozenosti kapalin".

Al Birúni uvádí pojem "RASAJANA", což má být věda analogická arabské "AL-KHIMII", přičemž částice "RASA" má údajně znamenat zlato. Jelikož indická i egyptská alchymie se velmi pravděpodobně vyvíjely souběžně a v úzkém spojení, je i předpoklad společného kořene termínu starověké technologie asi oprávněný. V obou případech je předmětem zkoumání alchymie i rasarady v širším smyslu obor kapalin a tavenin (kovů), což by odpovídalo tvrzení Zosima Panopolského, že termín "Chymia" je odvozen od názvu Thowtovy knihy "Chyma", pojednávající o kovech a jejich zpracování. V Číně byla alchymie zřetelně rozdělena na část exoterickou, zabývající se v podstatě oborem současné fyziky a chemie, kdežto esoterická část alchymie si všímá vnitřních vztahů mezi duchem (energií), hmotou a vnějšími silami působícími na přeměnu adepta vědomí. To zřetelně vyniká v pojednání "Su-Tung-po" (Pojednání o draku a tygrovi). Je zřejmé, že čínská alchymie je úzce spjata s taoismem, který se esenciálně téměř ztotožňuje s thowtismem, či základními myšlenkami esoterické hermetiky. Nepřekvapuje, že v tomtéž duchu je indická alchymie úzce spjata s tantrismem. Existuje řada důkazů, že poznání alchymie do Indie nepřinesli Arabové, ale že existovala a rozvíjela se v Indii a Tibetu dávno před invazí islámu. Například Avatamsakasútra (asi 150 n.l.) hovoří zřetelně o alchymické transmutaci kovů: " ... jeden liang substance hataka přemění ve zlato tisíc liangů bronzu."

Analogické údaje o transmutaci přináší také poněkud mladší Maháprajnáparamitopadésa (402-405 n.l.). Tantrické texty s alchymickou tematikou se udržovaly především v oblastech, kam islám nepronikl (Nepál, Tibet, území Tamilů aj.). Tam se indiští alchymisté honosili titulem "sittar siddha." Po drobtích sbírané poznatky nám nakonec doplňují mozaiku starověké technologie - alchymie.

Sensu stricto bych měl dále důsledně používat termíny "chymia", ježto je původní a nejstarší. Avšak termín "alchymie", byť podstatně mladší, je všeobecně vžitý a plně vešel do širokého

povědomí. Pokud tedy dále budu hovořit o alchymii, mám na mysli vždy "chymii".

HLEDÁNÍ KOŘENŮ ALCHYMIE

Existovaly staré civilizace,
pokročilejší než je civilizace naše
a od nich pochází alchymie.

Frédéric Soddy

Alchymie, nebo helénskými učenici používaný přečtený termín "hermetická věda", představovala technickou a technologickou aplikaci starověké filosofie a nezabývala se výhradně určitým úzkým oborem, jako je tomu dnes v případě chemie, fyziky, biologie a podobně. Je to odraz odlišného způsobu myšlení a filosofie těch myslitelů, kteří stáli u kolébky alchymie.

Hermetickou filosofii, přesněji vědu Thowta - thowtismus, přinesl do egyptského prostoru pravděpodobně Thowt. Pokud tedy budu na některém místě hovořit o hermetismu či hermetické filosofii, mám na mysli její starší (předhelénskou) formu přinesenou Thowtem, tedy thowtismus.

Helénský termín "hermetika" zavedli až ptolemaioviští Řekové, kteří bohu moudrosti Thowtovi přiřadili svého boha Herma. Řecký Hermes je však letorou i pojetím zcela odlišný bůh, než egyptský Thowt. Jestliže původ Thowta je zahalen tajemstvím, pak Hermes byl synem Dia a nymfy Maie, dcery Atlanta. Hermes bývá obvykle zpodobňován jako mladík mající mnohé charakteristické povahové prvky Řeků, přičemž je zdůrazňována zejména jeho vynalézavost, chytrost, obratnost a protřelost. Je dětinsky dobrušrděčný, ale také šibal všech šibalů. Nelze opomenout, že je i bohem zlodějů (je otcem proslulého zloděje Autolyka) a po přeslici i dědem Odyssea. Je však také rychlým poslem Dia, ochránce obchodníků i pocestných, ale i patronem obratných řečníků. Hermes byl bohem lidu blízkým a oblíbeným. Jeho atributy byla heroldská hůl ovínutá

hady, okřídlený klobouk a opánky. Toto pojetí Herma se projevuje od 5.století př.n.l., avšak na vzácných dochovaných starších zobrazeních Herma, je zralým mužem s plnovousem. To je ale pojetí Herma blízké staroegyptskému pojetí Thowta. Domnívám se, že obraz šibalského až frivolního Herma, byl těžko přijatelný jako představitel moudrosti hermetické filosofie a alchymie. Asi někde tady je počátek dodnes převládajícího odmítavého přístupu vědců k alchymii a v širším pojetí i k hermetické filosofii.

Texty Amon-nacht, jejichž autorem měl být kněz a knihovník chrámu v Chmúnevu (Hermopoli), udávají řadu údajů o tajemném Thowtovi. Thowt přišel se svým lidem z hor západní pouště (dnešní Tassili-N'-Ajjer, Ahaggar, Tibesti, Ennedi) a založil v nilském údolí první chrám v Mennoferu (Memphis). Přinesl kult boha Amuna (Amona), ale také svaté písmo a mnoho znalostí z oblasti lékařství, matematiky, geometrie, stavitelství a řemesel. Podle Brugsche je jméno nejvyššího boha Amuna odvozeno z egyptského kmene "amn" = skrytý, utajený. Egyptština ve své původní formě je velmi blízká berberštině a oba jazyky patří do semitsko-hamitské skupiny, jejímž centrem byla oblast severní Afriky - starověká Libye. Dnes víme, že Berbeři jsou potomky starověkých Libyů a podle Spencea jsou Libyové identičtí s Azilci, jejichž atlantický původ je velmi pravděpodobný. Po zániku Atlantidy v roce 9 564 př.n.l. se část trosečníků zachránila jak na pobřeží Pyrenejského poloostrova, tak i západní Afriky a vytvořila kulturu azilsko-libyjskou, jejíž centrem se stalo pásmo pohoří Tassili-N'-Ajjer, Ahaggar, Tibesti a Enedi. Do této oblasti přibližně zasazuje říši Arnor i Tolkien. Tuto říši založili atlantští trosečníci pod vedením synů atlantského krále Elendila, Isildura a Anáriona. Libyjsko-azilská kultura se v této oblasti vyvíjela asi 4000 let, jak to dokazují četné skalní kresby o stáří až 9000 let. Přibližně v pátém tisíciletí začali Libyové-Azilci dobývat celé Středomoří a koncem čtvrtého tisíciletí ovládli deltu a dolní tok Nilu, kde byla založena říše Dolní Egypt, zvaná ve starověku říše Červené koruny. Libyové-Azilci byli zřejmě potomky jedné z atlantských ras, která se vyznačovala červenohnědou barvou kůže, tmavými vlasy, sub-

tilnější stavbou kostry a na dochovaných kresbách mají její příslušníci obvykle krátké kalhoty a péřové čelenky. Krátce před kataklysmatem v roce 3449 př.n.l., pravděpodobně kolem roku 3500 př.n.l., vstupuje od jihu do oblasti dnešní Nubie a Horního Egypta početný lid zcela odlišné rasy, jak to dokládají archeologické nálezy tzv. kultury Nagada, zejména však hroby v Tase, Sakkaře, Heluanu a z dalších míst. Z nalezených tělesných pozůstatků a zobrazení je zjevná výrazná somatická odlišnost této rasy od rasy Libyů. Tito lidé měli robustní stavbu kostry, široké čtverhranné lebky s oválným obličejem a špičatou bradou. Měli rovný či lehce zahnutý nos, hluboce zapadlé oči mandlovitého tvaru a měli i hladké vlasy. Domnívám se, že tato jižní rasa pochází z ostrovní země Rutas (Lemurie) odkud včas unikla před blížícím se kataklysmatem. Tito Rutasané vytvořili Jižní říši, častěji zvanou Horní Egypt či říše Bílé koruny. Nedlouho před kataklysmatem v roce 3449 př.n.l. došlo ke střetnutí armád Dolního a Horního Egypta o získání nadvlády. Armádu severní říše Dolního Egypta vedl libyjský král Suto (egyptský Sutech) a vojska jižní říše Horního Egypta mýtický král Osiris (Úsír). Bitvu zřejmě rozhodla záplava přicházející ze Středozemního moře, jakožto důsledek kataklysmatu. Obě armády byly zničeny a utopením zahynul i Osiris, kdežto Suto záhubě unikl. Toto střetnutí zřejmě měli na mysli egyptští kněží, když Solonovi vyprávěli o střetu atlantské armády s armádou Horního Egypta. Podle egyptských mýtů v boji se Sutech pokračuje Osirisův syn Hórus a Suta poráží. Završení spojení obou říší v jednotný Egypt však náleží až faraonu Menimu, jehož egyptské jméno bylo Aha. Podle Manethona před Menim (Menesem) se dynastický vývoj předků Egyptanů v horách západní pouště odehrával po dobu 5813 let. Po faraonovi Menim pokračovala jím založená thinická dynastie devíti králů, kteří vládli celkem 350 let a jsou řazeni k prvé dynastii Staré říše Egypta. O době panování faraona Meniho panuje nejistota a odhady se pohybují mezi 3350 - 2980 př.n.l.. Blíže skutečnosti bude zřejmě období kolem roku 3300 př.n.l..

Domnívám se, že Thowt přišel do oblasti budoucího vývoje

protoegyptské kultury Tassili (Imladri) někdy kolem roku 9100 př.n.l., tedy krátce po zániku Atlantidy. Podle galských eposů však v téže oblasti žil po dlouhou dobu potomek elfů Mistr Elrond a byl zřejmě i Thowtovým současníkem. V podstatě lze konstatovat, že Thowtem začínají mýtické dějiny Egypta. Merežkovskij ve své knize "Tajná moudrost východu - Egypt" říká, že první dynastie Egypta založená králem Menim, vládla mezi roky 3500 - 4000 př.n.l. a v tomto období Meni změnil tok Nilu v Horním Egyptě v oblasti Košeš. Pozůstatky tohoto díla zde existují dodnes. Sami staří Egyptané ve svých modlitbách oslovují Thowta jako toho, kdo jim přinesl znalost matematiky, geometrie, astronomie, lékařství i dalších věd, zejména všeho "co leží v zemi" (Ta chema). Podle Josefa Flavia (Antiquit Judaic.I.) nechal Thowt všechny přinesené znalosti a tradice vyřít do kamenných sloupů a zapsat do mnoha knih v posvátném jazyce a to ještě před potopou (tedy před rokem 3449 př.n.l.). Údaje o počtu Thowtových-Hermových knih se značně rozcházejí. Seleukos hovoří o 20000 knihách (spíše papýrových svitcích), Mannetho udává 36525 svitků a Kliment Alexandrijský vypočítává pouze 42 knih, což je údaj asi nejbližší skutečnosti. Ze všech pramenů zřetelně vyplývá, že Thowt do Egypta přináší znalosti a tradice, pocházející z dědictví Atlantidy. Mannetho říká poněkud podivnou věc, že Thowt prý byl synem čelného mága Atlantidy, který musel odejít z Atlantidy pro svůj milostný vztah s manželkou Chronose Rheou. S ním měl odejít i prvorozený syn Misor (či Isor) a dcera Isis (egyptská Éset), která byla plodem vztahu s Rheou. Misor měl být prvním z mýtických králů Egypta (spíše asi Protoegypta) a Isis se stala matkou již zmíněného Hóra a manželkou Úsira. Úsír je ztotožňován s Misorem (Isorem), ale spíše jde o adoptivního syna Thowta. Verze milostného vztahu s Rheou, jakožto příčiny příchodu (vyhnanství) Thowta, je poněkud fantastická a je asi produktem výkladu helénských historiků z období Ptolemáiovců. Mezi období Chronose, Rhei a období Thowta totiž leží opět hiát obnášející více než 20000 let. Chronos jako jeden z Titánů prvé generace Hvězdného lidu (elfů) žil na Zemi přibližně před 150000 lety a byl jedním z elfských velekrálů.

Je známe, že egyptské prameny považují Thowta za bytost vyšší duchovní kategorie, ale zbožněn byl až mnohem později. Jeho atlantský původ nebo úzký vztah k atlantské kultuře je zcela zřejmý a nikdy nebyl zpochybňován. Neexistuje však jediná zmínka o tom, kdy Thowt zemřel, či kde má svůj hrob, naopak řada náznaků nás vede k domněnce, že odešel "mezi hvězdy" spolu s elfy. Letopisy, zpracované Tolkienem do knih Silmarillion a Pán prstenů, se zmiňují o dvou bratřích Elrovi a Elrondovi, kteří vzešli z manželského svazku elfů a lidí. Elros se stal prvním králem Númenoru (Atlantidy) jako král Tar Minyatur (Al Tar) a zvolil si úděl smrtelného člověka, i když žil asi 500 let. Elrond naopak zvolil úděl elfa a ze Země odešel s poslední skupinou elfů v roce 3021 III. věku (dle galské datace), což odpovídá roku 6420 př.n.l.. Po zániku Númenoru žil Elrond v oblasti jménem Imladril, ležící mezi šifty Mlžných hor, které byly identifikovány jako horské skupiny Tassili-Ahaggar. Obvykle je Elrond titulován jako Mistr Elrond, což je titul ve starověku udělováný pouze vědcům a čelným mágům. Eposy se často zmiňují o tom, že Mistr Elrond zná všechna tajemství a umění Númenoru i elfů. Mistr Elrond měl dceru Arwén, zvanou Undómíel a adoptivního syna Aragorna, kterého přijal pod jménem Estel. Arwén a Aragorn v sobě našli zalíbení a po čase se stali manžely a rodiči syna Eldariona. Arwén po otcí obdržela výsadu elfské dlouhověkosti, kdežto Aragorn jako člověk žil asi 350 let. Arwén svého milovaného manžela o mnoho přežila v ústraní. Tento osud má velmi blízké ladění osudu Úsira a Ěset (Osirise a Isis), jak jej známe z mýtu o Osiriovi a Isis. Thowtův Misor či Isor (Úsír), jenž se stal manželem Ěset, rovněž umírá mnohem dříve, než jeho manželka. Postavení Misor-Úsira je blízké postavení sice vznešeného, ale stále pouze jen lidského krále, kdežto jak Ěset (Isis), tak i Arwén jsou vyššího původu - jsou bohyněmi (elfkami). Odůvodněně se domnívám, že Thowt je identický s Mistrem Elrondem, Misor (Isor) je identický s Aragornem a Isis (Ěset) s Arwén. Mezi jejich časem a časem založení první dynastie Staré říše Egypta však existuje hiát přibližně 34 století. Teprve důsledky kataklysmatu v roce 3449 př.n.l. donutily odejít lid protegyptské kultury z oblasti Tassili - Ahaggar - Tibesti

- Ennedi - Marah atd. do povodí Nilu, které bylo kataklysmatem téměř nedotčeno. Zde se setkávají a spojují i s jižním lidem přicházejícím ze zničené země Rutas (Lemurie) a společně postupně obsazují údolí Nilu od jihu k severu. To se odehrává někdy v období mezi 3200 - 3400 př.n.l.. Mistr Elrond téměř identický s egyptským Thowtem, má velmi blízko také k helénskému Hermovi. Přesto identita Mistra Elronda s Thowtem zatím zůstává hypotetickou konstrukcí. Po zániku Atlantidy se rozvinulo vedle Egypta ještě další středisko civilizace a to v západní Evropě, po obou stranách Pyrenejí. Toto západoevropské civilizační centrum vzniklo z atlantských trosečníků, kteří se spolu s atlantským králem Elendilem zachránili v pěti lodích a přistáli na pobřeží Iberského poloostrova v místě zvaném Port Galia (Galský přístav). Tito trosečníci s sebou přinesli nejméně tolik atlantských vědomostí a tradic, jako Egyptu Thowt. Podle dochovaných zpráv to byla znalost zpracování a transmutace kovů, výroby a zpracování kamenů, mnoho řemeslných znalostí z různých oborů, znalost pěstování mnoha užitkových rostlin i zvířat a také sedm "vidoucích kamenů", kterým se říkalo v té době "palantiry". Činnost palantirů byla údajně řízena silou vůle a tato podivuhodná zařízení zjevovala události a jevy vzdálené v prostoru i v času. Podle tradice vyrobili ve starých časech palantiry elfové a darovali je Atlantánům. Je tedy jisté, že tajemná starověká věda alchymie se do Evropy šířila v podstatě ze dvou směrů: jedním směrem byl Egypt, druhým území kolem Pyrenejí. Zda a v jakém rozsahu se uplatnil vliv védské (indické) alchymie není možno zatím určit.

S alchymií do jisté míry souvisí i úloha Thowta jako "strážce Oka", což ve starověku byla významná hieratická a politická funkce, srovnatelná například s rolí a postavením papeže ve středověku. Tak jako podmínkou právoplatné korunovace krále či císaře bylo přijetí koruny z rukou papeže, stejně významný byl akt vkládání Oka na hlavu starověkého velekrále či faraona. Podle starých pramenů bylo Oko drahokamem broušeným do zvláštního tvaru oboustranné rozety či bipolárního jehlanu, který byl vsazen do členky z kombinace zlata a morjijského stříbra. Drahokam byl

v čelence upevněn tak, aby po vsazení na hlavu krále byl drahokam v kontaktu se šestou čakrou (Třetí oko). Časem se čelenka obohatila ještě o druhý podobný drahokam, který se dotýkal sedmé čakry (Korunní čakra). Podle esoterických zákonů úkolem obou drahokamů bylo příslušné čakry očisťovat, otevírat, stimulovat a uvádět do synchronní fáze s vesmírným centrem Nejvyššího vědomí - Bohem. Kontakt s Bohem pak uváděl krále sama do stavu vyššího vědomí a propojoval jej se sférou univerzálního vědomí (Univerzálním informačním polem). Před vložením čelenky na hlavu krále musel nejvyšší hierofant (Thowt) z drahokamů odstranit parazitní a zbytkové frekvence po předcházejícím králi. Z čelenky se časem vyvinuly honosné královské a císařské koruny, ale původní úloha drahokamů byla zapomenuta. O materiálu drahokamů mnoho známo není. Drahokamem pro sedmou čakru býval obvykle démant, kdežto k otevírání šesté čakry se používaly fialové až nachově zbarvené kameny (ametyst, démant, topas či saffr). Galské letopisy vyprávějí o tom, že na počátku časů nosili elfští velekrálové Noldorů, počínaje Féanorem, královskou čelenku obsahující tři překrásné drahokamy zvané silmarilly, které si elfové přinesli ze své původní domoviny jako památku. Z oněch tří silmarillů byl jeden "vrácen mezi hvězdy", jeden se ztratil v mořské hlubině a poslední byl zhrozen do jícnu sopky.

PRIMA AUREA A DALŠÍ CIVILIZAČNÍ CYKLY

.... kruh vesmíru připomíná prsten a démantem v tom prstenu jsme my.

Omar Chajjám

Prima Aurea je jedním z mnoha názvů bájně civilizace Zlatého věku nebo také Věku nevinnosti či Krtájuga starých Indů. Pokusíme se hledat spojnice k této patrně nejstarší pozemské civilizaci. Dosud jsme se pohybovali v časovém vektoru kolem roku 3000 př.n.l., kdy osoby i děje lze sledovat a hodnotit díky dokumentům nebo archeologickým artefaktům. Existuje však poměrně značné množství mýtů, pověstí i zpráv (žel, často pře-

vzatých z vágních pramenů) o existenci i záhubě několika velmi starých pozemských civilizací.

Jedním z věrohodných pramenů jsou sdělení Platona, který absolvoval zasvěcení do starých egyptských mysterií nejvyššího stupně, což v podstatě znamená důkladné zasvěcení do thowtické filosofie. Platon nám říká, že již 10000 let před Menim (to je asi 13000 let př.n.l.) existovala úplná a vyspělá civilizace. Platonovo sdělení jednoznačně potvrzují Herodot a Diodor, rovněž zasvěcení do thowtické filosofie. Herodot a Diodor uvádějí, že dávno před Menim existoval vyspělý sociálně spravedlivý stát až po Hóra po dobu nejméně 10000 let. Zdá se vám to fantastické?

Mnohem konkrétnější údaje uvádí egyptský kněz Manethon Sebennytický (období Ptolemaia I.) ve svém díle "Egyptské pamětihodnosti". Dokládá jména i data panování vládců tohoto státu od Menese zpět o 6 883 let, to je do roku 9 883 př.n.l.. Tento stát zanikl kolem roku 3 500 př.n.l. v důsledku obrovského kataklysmatu. V této souvislosti uvádí Manethón, že před zánikem civilizací existovalo více civilizačních cyklů v oblasti Egypta i jinde na světě.

V mýtech indiánského kmene Hopi (jak uvádí J.Blumrich) se hovoří o tom, že po sobě existovaly a zanikly tři vyspělé civilizace. Třetí a poslední z těchto civilizací je pojmenována "Kaskara" a údajně se rozkládala na pevnině Mu, zničené rovněž kataklysmatem. Podle výpočtů J.Blumricha k zániku mohlo dojít přibližně před 80 000 lety. Většina obyvatelstva se přestěhovala do Jižní Ameriky, protože byla včas varována před kataklysmatem. V Jižní Americe založili přesídlenci město Taotooma, které leželo na mořském pobřeží a Hopiové je ztotožňují s ruinami prastarého centra jihoamerické civilizace Tihuanakem. Kolem roku 72 000 př.n.l. byla kataklysmatem zničena i Taotooma a došlo k hlubokému rozpadu civilizace na menší centra a postupu přeživších kolonistů na sever. Hopiové civilizaci Kaskary spojovali s mimozemskou rasou bytostí nazývaných Cachinové (Stvořitelé), kteří

před zničením Taotoomy opustili Zemi. Časové uzly podávané Blumrichem považují za chybné. Pravděpodobnější datace zániku Taotoomy je v časovém uzlu kolem roku 15 650 př.n.l., pak by civilizace Taotoomy i Kaskary v logickém sledu navazovaly na civilizační uzel uváděný Manethonem (9887 př.n.l.). Bohužel chybějící důkazy nezbytně k přesnějším datacím. Přesto docházím k závěrům, že civilizace Taotoomy lze ztotožnit s onou Prima Aurea, která zanikla pod úderem kataklysmatu kolem roku 15 650 př.n.l., postihujícím především oblast jižní a střední Ameriky. Oblast západního pobřeží Evropy a Afriky byla postižena kataklysmatem v menším rozsahu, a to dovolilo přežít řady civilizačních center v této oblasti. Tato v podstatě periferní centra ležela poměrně daleko od civilizační metropole Taotoomy a logicky lze očekávat i nižší úroveň civilizace v těchto periferiích, které jsou v mýtech řazeny do Stříbrného věku. Jedním z nejznámějších bylo tajemné "Věčné město", které však jeho obyvatelé nazývali Slunečním městem či Lixem. Tento dávný domov polobohů, kde prý byl později pohřben i Héraklés, leželo údajně na západním pobřeží Afriky, v místě stáčení mořských proudů zpět k Mexiku (okolí Villa Cisneros). Dalším civilizačním střediskem byla země Aldland, mořeplavci prý nazývaná "ostrovem Atland". Země Aldland pravděpodobně ležela západně až severozápadně od zemí Finda a Twischa, které jsou situovány do oblastí dnešního Německa a Dánska. Z toho by vyplývalo, že země Aldland byla součástí dnes zatopeného šelfu mezi Irskem a Grónskem na okraji Islandské pánve.

Dalším centrem civilizace byl ostrov Thule, který bývá umísťován do oblasti Grónska. Bohužel, o civilizaci Thule není k dispozici dostatek zpráv. Mayské kmeny mají ve svých ságách sdělení o tom, že jejich předkové do dnešní vlasti přišli ze zemí ležících na východě, což je s největší pravděpodobností civilizace Thule či Aldland. Pás civilizačních center uzavírá tibetské centrum Pottala, která podle mýtů měla původně ležet na břehu tropického moře. Náhle prý došlo k prudké změně klimatu i polohy Tibetu v důsledku kataklysmatu vyvolaného planetou, která se vynořila z vesmíru a šikmo se dotkla Země. Mytologie starých Řeků, ale i

eposy starých indických a fránských národů (Árjů), opakovaně hovoří o vyspělé podivuhodné civilizaci, žijící za vysokými horami Ripeiskými (snad Himálaj) daleko na severu, na ostrovech přímo pod Severní hvězdou.

Původní verze Homérovy Odyssey vypráví o setkání Odyssea s princeznou Calypsó, deerou mořského krále - vládce Fajáků. Calypsó vyprávěla, že Fajáci původně žili v zemi Hyperei ležící vysoko na severu. Odtud je kdysi odvedl král Nausithoos na ostrov Scherii, který se později stal součástí říše Atlantů. Hekataios z Abdéry (kolem 300 př.n.l.) sepsal Dějiny Hyperboreje, jež se bohužel nedochovaly, ale řada starověkých historiků z nich často cituje. Dovidáme se tak, že za horami Ripeiskými (Himálaj nebo Tien Shan), na ostrovním archipelagu přímo pod Severní hvězdou, žil podivuhodný národ Hyperboeů, od nichž Řekové odvozovali svůj původ. Byl to národ mírumilovných lidí bílé rasy, mající modré či šedé oči a velmi světlé vlasy. Hyperboreové byli lidé vysokého ducha, milovali umění a vládli nadpřirozenými schopnostmi, přičemž se dožívali 1000 let. Tento popis upomíná na elfy z galských eposů, či alfy z nordických hrdinských písní. Středem Hyperboreje, rozložené v mírném klimatu v pozemském pásmu, kde Slunce nezapadalo, byl ostrov Dél, jímž procházela zemská osa. Řecké mýty považují Dél za rodiště Apollona a Artemidy, které zde porodila Dioví bohyně Létó. Na tomto ostrově prý žilo i mnoho labutí, proto se Délu také říkalo Labutí ostrov. Některé prameny ztotožňují Hyperborejce se severskými Kimmery. Erasthoténes a Plinius považovali Hekataiovy údaje za pravdivé a Hyperborejce za skutečně žijící prapředky bílé rasy. Když Héraklés na své cestě do zahrady Hesperidek procházel zemí Hyperboeů, setkává se tam s králem Atlantů Nausithoonem. Zahrada Hesperidek ležela v severní Americe a někteří historici soudí, že to byla asi Florida. Jediný přístup po souši byl v té době přes hyperborejský archipelag, který byl původně úzkou horskou šíjí, spojující Elesmerův ostrov s Novosibiřskými ostrovy. Podle Hérodota z Halikarnasu žil Héraklés kolem roku 17 550 př.n.l. a toto období dokládají i některé další prameny ligurského původu.

Znamená to, že Hyperborea ještě existovala před kataklysmatem v roce 15 679 př.n.l.. Jiná tradice hovoří o tom, že Orfeus na přelomu druhého a třetího tisíciletí př.n.l. přicházel do kraje bývalé Hyperboreje zpívat své hymny na dávné bohy. V té době však zde byl již jen mráz a led. Zánik Hyperboreje se tedy odehrál buďto současně se zánikem Atlantidy nebo při kataklysmatu v roce 3449 př.n.l.. To by odpovídalo údajům árijských legend o zániku jejich Prathnam ókah (Dávného sídla), které mělo ležet vysoko na severu. Dávné sídlo Ářjů bylo zničeno zátopou a ledopády při velké katastrofě.

V roce 1948 prováděl oceánograf J.Gakkel v expedici "Sever" průzkum Severního ledového oceánu. V blízkosti pólu našel pod hladinou horský hřbet táhnoucí se od Novosibiřských ostrovů přes oblast pólu k ostrovu Ellesmer. Tento hřbet byl nazván jménem M.Lomonosova. Později byl nalezen ještě jeden ponořený horský hřbet, který byl nazván jménem Mendělejeva. Výsledky průzkumu jednoznačně ukázaly, že oba hřbety se ponořily před relativně nedávnou dobou. Podle starých zpráv byla civilizace Hyperborejců zničena přívaly ledu a sněhu. Je velmi pravděpodobné, že zánik země Hyperborejců a snad i změny v klimatu Tibetu se vztahují k roku 3449 př.n.l., kdy kataklysmata uzavírá éru Bronzového věku. Část Hyperborejců se včas dostala mimo dosah kataklysmatu a přesunula se do jižních oblastí s přijatelným klimatem. Zde stopy po Hyperborejcích končí.

Přibližně koncem třetího tisíciletí př.n.l. se zčistajasna v severním podhůří Hindúkuše objevuje početná skupina kmenů lidí velmi světlého zbarvení kůže, mající modré oči a plavé až ohnivě červené vlasy. Tyto kmeny vstupují na dějiště dějin pod jménem Ářové (nebo také Aryani). Přináší s sebou poměrně vysokou kulturu, hotové písmo a takzvané "védy", což byly velmi staré literární památky obsahující mýty a velmi rané vzpomínky na původ a dějiny Ářjů. Jsou velmi dobře vyzbrojeni zbraněmi ze zvláštního rudého kovu (ájás), dále mají početnou jízdu a lehké válečné vozy, ale i jakési zvláštní zařízení na boření hradeb. Lehce porážejí a vy-

tlačují místní nepočetné domorodce a přibližně v oblasti jižního až západního Turkestanu zakládají mocný starověký stát Áriu se sídelním městem árijských králů Artakoanem. Odtud v následujících stoletích část Ářjů překračuje horské pásmo Hindúkuše a zakládá dva dceřinné státy: stát Káfirů přibližně v oblasti dnešního Kábulu a stát Nýsů pod horou Mér. S těmito árijskými kmeny se setkávají Makedonci, když pod vedením Alexandra Velikého dobývají Indii. Další expanze Ářjů směřuje na západ a dosahuje posléze území dnešního Turecka, Řecka a Makedonie (kolem 5.století př.n.l.) a od těchto přistěhovalců odvozují svůj původ jak Řekové, tak i Makedonci. Druhý expanzní proud Ářjů se pohybuje severozápadním směrem a mizí beze stop v středoruské a jihoruské stepi. Slovanské kmeny, objevující se ve východní Evropě takřka přes noc těsně po přelomu letopočtu, jsou velmi pravděpodobně potomky těchto zmizelých kmenů Ářjů. Kataklysmata v roce 9 564 př.n.l. končí éru Střibrného věku. Začíná se tvořit nové civilizační centrum Lemurie. Polohu Lemurie se dodnes nepodařilo spolehlivě určit. S největší pravděpodobností se Lemurie rozprostírala v oblasti dnes potopeného šelfu v Indickém oceánu, vymezeném souostrovím Maskarav a Seychell. Část obyvatel Věčného města - Lixu našla pravděpodobně útočiště na Středomořských ostrovech a v oblasti přímoří jižní Francie. Úroveň těchto civilizačních center Bronzového věku byla zjevně nižší, než tomu bylo v předcházejících civilizačních érách. Část Lemuřanů se zachránila před kataklysmatem v nitru Afriky, zejména v refugiích dnešního východního Súdánu a odtud v pozdějším období postupovala na sever, pravděpodobně po Nilu. Staroegyptské texty hovoří o tom, že přibližně před 3400 př.n.l. se na území dnešní Nubie a Horního Egypta objevuje neznámý lid, který přináší své písmo a vysokou kulturu. Tento lid prý přišel od jihu, rychle ovládl původní poměrně primitivní obyvatelstvo náležející ke středomořské hnědé rase. Cizinci byli vysocí, silní a barva jejich kůže měla výrazný modravý až modravě zelený odstín. V krátké době vytvářejí vládnoucí vrstvu a z nich pocházejí nejen kněží, ale i faraoni Staré říše. Tolik staré mýty. Přítomnost cizinců na území Egypta dokládají i nové archeologické nálezy z období kolem roku 3300 př.n.l.

(tzv. kultura "Nagada II"), zejména pak pohřby "gizského lidu" z Tasy, Sakkary a Heluanu, týkající se vesměs vládnoucí vrstvy z období 1. dynastie Staré říše. Z nalezených koster i vyobrazení pohřbených lze zjistit výraznou odlišnost somatických znaků tohoto lidu od domorodého lidu hnědé středomořské rasy. Výrazná odlišnost somatických znaků spočívá v robustní stavbě kostry se širokými čtverhrannými lebkami. Archeologické nálezy artefaktů z období gizského lidu a zejména prvních vládců Staré říše ukazují značně vysokou technickou, technologickou i estetickou úroveň kultury. Zdá se tedy, že archeologie alespoň z části potvrzuje staré mýty.

STOPY ALCHYMIE V ČASE

Možná přicházíme odjinud
a snažíme se tam vrátit pomocí našich přístrojů.

Lorenz Eisleay

Převažující neúspěchy středověkých alchymistů při výrobě zlata transmutací vedly většinu lidí k názoru na alchymii jako vysoce podezřelou až pitoreskní oblast činnosti rozličných podvodníků a dryáčníků. Máme zprávy mnohokrát ověřené, že i ve středověku existovali velice vzdělaní lidé, kteří dovedli připravit Kámen mudrců a jeho pomocí uskutečnili transmutace rtuti i olova ve zlato. Za časů Rudolfa II. Skot Alexandr Seton, řečený Cosmopolitanus, byl jedním z oněch vzácných moudrých mužů vlastních prokazatelně Kámen mudrců. Podle řady náznaků znal i několik cest, dnes bychom řekli několik technologií jeho výroby. Bohužel, nepočítal s neukojitelnou lačností mocných po zlatě a neprozřetelné prořeknutí jej stálo uvěznění a kruté mučení ve vězení saského kurfiřta Kristiana II.. Cosmopolitanus však vzor největším mučícím metodám neprozradil nic z tajemství přípravy

Kamene mudrců. Umrávajícího Cosmopolitana unesl z vězení Sendivoj, když předem podplatil strážce i mučitele. Snad doufal, že vděčný Cosmopolitanus mu jako díky za své zachránění vyjeví tajemství Kamene mudrců. Ale nestalo se tak. Cosmopolitanus na následky mučení umírá a Sendivojovi odkazuje jak péči o svoji krásnou manželku, tak i zbytek Kamene mudrců spolu s doporučením, jak provést transmutaci olova ve zlato. Sendivoj pochoval Cosmopolitana a po nějakou dobu "honil vodu" jako věhlasný alchymista, když na požádání předváděl transmutaci. Úspěšnou transmutaci olova údajně předvedl i Rudolfovi II., bohužel pouze jednou, pak zásoba Kamene mudrců došla, a tím též skončilo alchymistické umění Sendivoje. Ten se potichu ztrácí ze scény a v ústraní sepisuje řadu dosti pochybných spisů o alchymistickém umění. Jisto však je, že Sendivoj připravit Kámen mudrců nedovedl.

Mnohého možná překvapí, že i ve 20. století existují úspěšní alchymisté, kteří jsou často i vzdělanými chemiky a fyziky. Snad nejzajímavější osobností je N. Fulcanelli, autor neobyčejně zajímavých a významných alchymických spisů: "Tajemství katedrál" a "Příbytky mudrců". N. Fulcanelli to prý byl, kdo se v roce 1937 setkal v Paříži s profesorem Helbronnerem, zabývajícím se výzkumy v oblasti jaderné fyziky. Jacques Bergiér toto setkání popisuje a uvádí, že Fulcanelli varoval již v roce 1937 před uvolněním jaderné energie, protože se uvolňují nejen obrovské energie, ale hrozí i nebezpečí dlouhodobého zamoření země radioaktivitou. Fulcanelli upozornil, že k uvolnění atomické energie postačí jisté geometrické uspořádání poměrně malého množství krajně čistého kovu. Alchymisté to prý dávno vědí a vědí i o tom, že v minulosti bylo atomické energie zneužito proti lidem. Uvědomme si, že toto setkání se odehrálo několik let před objevem řetězové štěpné reakce a objevem obohacení izotopů uranu - jako podmínky zahájení této reakce. Že varování bylo plně oprávněné ukázala tragédie obyvatel Hirošimy a Nagasaki, jakož i vysoké radioaktivní zamoření ovzduší v 50. letech po uskutečněných zkouškách nukleárních zbraní velké ráže.

Když v roce 323 př.n.l. umírá v Babyloně Alexandr Veliký, rozpadá se jeho obrovská říše velmi rychle na menší království, která si rozebrali jeho bývalí generálové. Výraznější úloha v dějinách připadla vytvořeným dvěma říším. První z nich byla egyptská říše Ptolemaiovců, druhou byla asijská říše Seleukovců na území dnešní Syrie. Nás však eminentně zajímá říše Ptolemaiovců. Půdu pro rozkvět řeckoegyptské symbiózy připravil již Alexandr Veliký tím, že porazil Peršany a tak osvobodil Egypt. Osvoboditel Alexandr byl Egyptany přijat nejen jako představitel starého kulturního národa, ale i jako nový vládce - farao, v němž je vtělen božský Osiris, představující příslib znovuvzkříšení prastaré egyptské kultury a moci. Alexandr bohužel příliš brzy umírá, a tak se pozornost i přízeň Egypta zaměří na jeho dědice - Ptolemaiovice. A Ptolemaios, "toho jména první" vskutku naděje a očekávání Egypta nezklamal. Jako Alexandrův vojevůdce získal bohaté zkušenosti při výpravě do Indie a ty nyní plně využívá nejen jako vynikající voják, ale i politik ostré a pronikavé inteligence s neobvykle širokým státnickým rozhledem. Zdá se, že teprve v Egyptě se jeho schopnosti plně projevují. Vytváří pevné základy egyptské říše ptolemaiovské éry, na nichž Ptolemaios II. vytváří novou kulturu spojující to nejlepší, co ze sebe vydala stará egyptská kultura s jiskřivým espretem řecké civilizace. Z tohoto spojení vzniká skvělá helénská kultura inspirující dodnes mnohé vědecké i umělecké osobnosti. V Alexandrii Ptolemaiovcí vybudovali Museion s neobvykle bohatou knihovnou. Museion byl vědecko-výzkumný ústav podobný uspořádáním naší Akademii věd, v němž se tehdejší nejlepší vědci zabývali přírodními vědami, zejména fyzikou, matematikou, alchymii, ale i lékařstvím a metalurgií. Kolem alexandrijské knihovny vznikla skupina encyklopedistů zabývajících se shromažďováním dochovaných vědeckých znalostí. Bibliotheka obsahovala obrovský bibliografický fond čítající údajně 700 000 svitků a fólií. Vedle hlavního knihovníka Erastothena tvořili skupinu encyklopedistů Synesius, Poemandros, Pelagius, Pseudo-Demokritos, Zosimos Panopolský, Stefanus Aeneas z Gazy a další. Bohužel, jak je pro stávající Železný věk typické, moudrost, vědění a umění vadí stejně jako pravda nejen

mocným, ale i fanatikům a maniákům. V roce 47 př.n.l. byla značná část tohoto faktografického pokladu zničena během rozsáhlého požáru. To, co se podařilo před ohněm uchránit bylo zničeno palíci po přelomu věku. Z příkazu císaře Diokleciána byly v roce 296 n.l. zničeny všechny svitky pojednávající o alchymii, v roce 389 n.l. z podnětu arcibiskupa Theofila proběhla další vlna ničení pokladu alexandrijské Bibliotheky a zbytky, které se podařilo zachránit, podlehy zkáze v roce 643 n.l. při dobytí Alexandrie islámskými dobyvateli. Tyto téměř programové akce ničení kulturního odkazu předků jsou typické pro náboženské fanatiky a mocí zaslepené hlupáky. Podobný osud totiž postihl i menší, ale neméně proslulé starověké knihovny, především knihovnu Ptaahovy svatyně v Memfidě, knihovnu v Pergamonu, knihovnu Jeruzalémského chrámu a Pisistratovy sbírky. Není tedy divu, že dnes máme k dispozici tak málo zpráv o umění i znalostech našich předků. Z tohoto kulturního bohatství se dochovalo pouze nepatrné torso 100 papyrových svitků, kusů pláten a jeden pergamen. Tento fragment byl nalezen v thébských hrobech a je připisován Zosimovi Panopolskému. Jde však patrně o mladší opisy původních bibliografií alexandrijských encyklopedistů. Vesměs jsou psány dvouřečím egyptsko-řeckým (bilingvou) a pojednávají o starých řemeslnických technologiích výroby a zpracování zejména kovů. Podle místa současného uložení (Univerzita v Leydenu) jsou tyto fragmenty známy častěji jako "Leydenské rukopisy". Řecké opisy mladšího původu jsou uloženy v Národní knihovně v Paříži a v Britském muzeu v Londýně. Univerzitní knihovny v Miláně, Vídni a Gothe vlastní opisy z XI. - XIII. století n.l..

Mnoho starověkých autorů výslovně zdůrazňuje, že starý Egypt pouze navázal na odkazy dřívějších civilizací a osvojil si jejich často překvapivě vysoké vědecké a technické poznatky a znalosti. Bohužel, důkazy se ve své většině změnilly dávno v popel. Chceme-li zachránit co se dá, musíme velmi pečlivě vyhodnotit sebestmenší údaj, artefakt či sdělení.

Existuje jedno velké tajemství, které má úzký vztah k Thowtovi, či spíše k dílu, které lidstvu zanechal. Starověcí historici udávají, že Thowtovy spisy byly soustředěny v egyptských chrámech a část jejich originálů i opisy byly za Ptolemaiovců soustředěny v alexandrijské Bibliothéce, kde tvořila jádro bibliografického fondu. Sami egyptští kněží Solónovi sdělili, že existuje část spisů, které jsou umístěny v Chrámu posvátných zápisů, o jehož poloze i existenci dodnes není nic známo. Část těchto spisů tvoří svazky zlatých folií s vrytými či vytlačenými grafémy prastarého jazyka bohů.

V třetím věku dle galských letopisů, tedy v období vzniku Thowtových knih (asi od roku 9 440 - 6 400 př.n.l.), pro ryté či vysekávané zápisy bylo používáno linearizované písmo "cirth", zvané také "certar", které je identické s písmem z gloselských efemerid a jeho zjednodušenou verzí představují pozdější nordické runy. Je dosti pravděpodobné, že quenijský jazyk Tolkienův je identický či blízký s tajemným jazykem starověku, o němž se zmiňuje Fulcanelli i další esoterici, jako o "Jazyku Ptáků". Utajená část Thowtových spisů má být lidstvu zatajena do doby, než bude schopné zapsaná sdělení bez nebezpečí sebezničení přijmout. Západní esoterické zdroje naznačují, že Thowtovy knihy mají být v opisech uloženy také kdesi v západní Evropě. Původně měly být v držení řádu Templářů, ale po zničení tohoto řádu francouzským králem Filipem Sličným na počátku 14.století se po nich slehla zem. S touto hluboce utajovanou starověkou literaturou měl být uložen i artefakt zvaný "graal". Nevíme co je graal, neznáme jeho účel ani důvod jeho krajně přísného utajení. Graal bývá často spojován s crusolem (čiší), do níž byla zachycena Kristova krev, což je asi účelová desinfomace. Sošky tzv. "Černé Isidy", tak časté v západní starověké Evropě, znázorňovaly krásnou mladou ženu držící v ruce válcovitý předmět neznámého účelu. Podle esoterické tradice to měl být právě graal - nejvyšší esoterické tajemství starověku. Isida byla ztotožněna s manželkou Vládcе země Elbereth, která však byla po celé Zemi uctívána jako Pramátka či Velká Matka mající mnoho místních jmen. Křesťanství ve

středověku tuto tradici transformovalo do mariánské tradice a graal nahradila soška malého Ježíška. Již opakovaně jsem se setkal se zmínkou o rozptýleném uložení starobylých artefaktů obsahujících zásadní sdělení pro budoucí lidstvo. Tato sdělení měla být zapsána do molekulární struktury několika velkých monokrystalů dlouhých několik dm. Domnívám se, že graal byl jedním z těchto informačních krystalů. Těsně před zatčením Templářů byla z Francie vyslána výprava šesti předních rytířů a jejich úkolem bylo za cenu vlastních životů dopravit do bezpečí utajované knihy a graal. Po čase tato výprava dosáhla úspěšně cíle, kterým byl Tibet a Agaharta. Do Evropy se vrátil jediný rytíř Templu. Fenomém záznamu informací do molekulární struktury krystalu, či přesněji do krystalové mřížky, je dnes obecně znám a často využíván v řadě oborů. Jde o to, jestli jsme v současné době vůbec schopni objektivně poznat a vyhodnotit každý starověký artefakt. Pochybují o tom. Naše civilizace zrodila mnoho vynikajících vědců: matematiků, fyziků, biologů, lékařů, archeologů, chemiků, historiků a dalších, ale ti v naprosté většině jsou zatíženi balvanem zpomalujícím až znemožňujícím pokrok. Tím balvanem je úzká odborná specializace, v řadě vědních oborů dovedená do absurdnosti. Zkuste třeba s biologem či archeologem zasvěceně pohovořit o matematice či fyzice. Velmi rychle nabudete poznatek, že se prostě nedomluvíte. Co je důsledkem příliš úzké vědecké specializace, ukáží na následujícím příkladu. Na tomto příkladu můžete nejlépe sami posoudit, zda víme, co vlastně hledáme a zda rozumíme správně tomu, co nacházíme?

V roce 1952 nalezl známý mexický archeolog E.Ruiz Lhuiller v Chrámu nápisů v Palenque sarkofág zakrytý těžkou rozměrnou kamennou deskou s reliefem mladíka, lemovaný po okrajích pásem dosud nerozluštěných hieroglyfů. V sarkofágu byla nalezena kostra muže vysokého odhadem asi 173 cm, obklopená ozdobami a atributy naznačujícími, že se jedná o panovníka nebo přinejmenším vysokého hodnostáře. Svůj nález A.Ruiz zpracoval a publikoval až po dvaceti letech. Došel k závěru, že se jedná o pozůstatky muže nenáležejícího k mayské rase (soudě podle předpokládané výšky a

stavby lebky), který byl pohřben v období 655-694 n.l. Toto datum odhadl A.Ruiz na základě výkladu údajných kalendářních hieroglyfů. Vzhledem k tomu, že hieroglyfy nebyly rozluštny, je krajně problematická věrohodnost Ruizova čtení "kalendářních" hieroglyfů, takže dataci považuji za nespolehlivou. Rovněž není objektivně prokázána souvislost mezi nalezenými pozůstatky muže v sarkofágu a mezi reliéfem mladíka na víku. Odlišné rasové charakteristiky lebky pohřbeného muže ukazují na jiný, nemayský původ. Datace reliéfu je neurčitá, což s sebou nese neurčitost datace mayského mladíka ne reliéfu. Tolik říkají fakta. A.Ruiz interpretuje reliéf na víku sarkofágu takto:

"Jinoch leží v postmortálním stavu na masce Smrti-Země, je prorůstán kukuřičným stvolem, na jehož vrcholu sedí posvátný pták Quetzal. Ze spodní části těla mladíka prorůstají kořeny kukuřice. Reliéf znázorňuje osud člověka, kterému je souzeno vrátit se jednoho dne do lůna Země". Tato interpretace nevybočuje z obecně přijímaného archeologického klíče, kdy neobjasněné jevy či artefakty jsou automaticky vykládány z pohledu religiosity. Myslím, že A.Ruiz se fatálně mýlí v pojetí a výkladu reliéfu.

S pomocí rýče jsem se na jednom poli přesvědčil o tom, že kořeny kukuřice jsou odlišné formou od formy "kukuřičných kořenů" zobrazených dávným umělcem na reliéfu víka sarkofágu. Když jsem porovnal řadu mayských reliéfů zpodobňujících rituální oběti, přesvědčil jsem se jednoznačně, že mayští umělci dovedli velmi přesně vyjádřit svalový tonus ochablé živé osoby (např. oběťující kněží) v protikladu ke svalové ochablosti mrtvých rituálních obětí. Myslím, že se nemýlím v tom, že mayský mladík je zpodobněn živý a fyzicky plně činný. Zbývá povšimnout si druhu činnosti tohoto mladíka a rovněž technické podstaty prostředí, ve kterém je usazen. V době studia na technice jsem se do značné hloubky zabýval problematikou proudových a raketových motorů i používaných palivových systémů. Posuzuji-li reliéf jako inženýr, pak mohu nejen přesně technicky popsat jednotlivé stylizované prvky reliéfu jako nasávací vzdušníky, předehřivače, rotorovou část stroje i výtokovou trysku, z níž nevytékají "kukuřičné kořeny",

ale laminy horkých spalných plynů. Onen mladík tedy pilotuje zjevně létací stroj předurčený pro pohyb v pozemské atmosféře, z níž odebírá vzdušný kyslík pro spalování paliva. To, co A.Ruiz považuje za posvátného ptáka Quetzala, je ve skutečnosti lokační zařízení podobného typu jako náš radar. Ruce a nohy mladíka zřetelně obsluhují jednotlivá zařízení. Vidím to tak, že levá ruka obsluhuje palubní počítač či analogické zařízení a pravá se natahuje k regulační páce nebo ke kniplotu. Těsně k nosu je vyveden přívod kyslíku a hlavu chrání před následky náhlého přetížení vypolštářovaná opěrka. Další zařízení či páky obsluhují mladíkovy nohy. Reliéf je uveden na str.64 V.I. Guljajeva "Záhady zmizelé civilizace". Na str.74 téže knihy je zobrazen další zajímavý reliéf z Chrámu listového kříže. Je zřejmé, že i tento reliéf zachycuje létací stroj, ale postavený na principu vznášedla či létací plošiny. To, co A.Ruiz interpretuje jako "listový kříž" je ve skutečnosti docela zřetelný průřez rotačním kompresorem proudového motoru či obdobného technického zařízení vňánějšího pod vznášedlo proud plynů tvořících nosný polštář. Zajímavá je výrazná odlišnost ve fyziognomii a tělesné struktuře obou pilotů. I v tomto reliéfu nacházíme lokační zařízení a ne "posvátného ptáka" Quetzala. Mohl bych uvádět a rozebírat další technické prvky, ale to by asi nebylo pro čtenáře příliš zajímavé. Lze pochopit, že ani vynikající archeolog, jímž A.Ruiz nesporně je, nemusí mít postačující technické vzdělání. Kdybychom přijali Ruizovo datování sarkofágu do 7.století, stojí před námi otázka, odkud znal autor reliéfu létací stroje srovnatelné s naší leteckou technikou konce 20.století? Ve skutečnosti je asi stáří reliéfu souměřitelné s počátkem mayského kalendáře, vzniklém pravděpodobně po prvním exodu předků Mayů z původní vlasti na východě.

Z tohoto odbočení vyplývá nezbytnost interpretace archeologických nálezů, zejména pak nálezů archetypů vysoce kvalifikovaným kolektivem s vyrovnaným zastoupením humanitně i technicky vzdělaných vědců s rozsáhlou praxí.

Pokud interpretace budou nadále provádět pouze úzce speciální

zování vědci, nedojdou k objektivně správným výsledkům. Podobných chybných interpretací archeologických nálezů by bylo možno uvést několik desítek. Vývoj moderní vědy a zejména jejich struktur dnes již natolik pokročil, že vědec může dosáhnout nových poznání jen tehdy, nebude-li ignorantem v ostatních oborech a to zejména v oborech technických věd.

Deutse se zmiňuje o tom, že staří Egypťané měli značné množství technických a technologických znalostí, které převzali od zaniklých civilizací. Jmenujme alespoň některé:

- znali princip zachycení a ustálení obrazu na citlivém kovovém povrchu
- znali zhotovení pružného a kujného skla,
- dokázali skladovat a na velké vzdálenosti používat silný elektrický výboj,
- znali technologii výroby umělých drahokamů včetně jejich barvení,
- znali tajemství studeného světla značné intenzity
- ve speciálních organických lázních dokázali získávat kalenou měď pružností a tvrdostí srovnatelnou s ocelí. Podrobněji se touto problematikou budu zabývat později, v této souvislosti chci pouze konfrontovat výsledky naší vědy a technologie s uměním a znalostmi našich dávných předků.

Předně zachycování obrazů na citlivé vrstvy známe jako dagerotypii a její dceru - moderní fotografii, jenže jsme ji objevili (či spíše znovuobjevili) až v 19.století n.l., takže čistě zpoždění činí 4500-5000 let. Zhotovit pružné a kujné sklo jsme dokázali až koncem padesátých let 20.století a teprve v současné dekádě se začíná průmyslově využívat tohoto objevu - kovových skel. Tedy zpoždění opět cca 5000 let. Podobně je tomu s výrobou umělých drahokamů. V roce 1889 našel archeolog Wilbour na nilském ostrově Sehel kamennou stélu (Famine Stele) s hieroglyfickými nápisy, které později rozluštili Brugsh, Pleyte a Morgan, opakovaně v 50 letech egyptolog Barquet. V části nápisu je popsána

technologie výroby umělých kamenů včetně pojiva typu betonu. Jak uvádí Davidovits, používá se 29 komponentů a přísad. Ve sloupci 6 až 18 hieroglyfického textu Famine Stele je uvedeno vše potřebné nejen k výrobě, ale také údaje o lokalitách, z nichž lze příslušné komponenty získat. Podstatou pojiva (malty, betonu) je roztok vodního skla, získaného tavením natronu (uhličitan sodný) a rozemletým křemenným pískem. Roztok vodního skla byl mísen s přírodními hlinkami (alumosilikáty), nilským bahnem, pískem, kaménky a pigmenty, nejčastěji to byly okry. Rychlost tuhnutí malty se regulovala přidávkou solí arsenu či hořčičku nebo páleným sádrovcem (sádrou). Velmi podobnou technologii výroby umělého kamene zavedli během II.světové války Němci, ale na podobném principu spočívala i technologie výroby římského betonu.

Neméně poučný je i případ egyptského "studeného" světla. V podzemních kryptách chrámového komplexu v Denderu, který byl zasvěcen bohyni Hathor a pochází údajně už z období Staré říše, byly objeveny podivné nástěnné reliéfy znázorňující jakési technické zařízení, upomínající na obrovskou žárovku. Místo wolframové spirály současných žárovek je uvnitř had, jehož ocas je v kontaktu s čímsi, co lze kvalifikovat jako kabel a hadího těla se dotýkají stylizované ruce připevněné ke sloupku se čtyřmi hlavěmi, kterému Egypťané říkali "tet" či "džed". Druhý konec kabelu je spojen se skříňkou, na níž sedí egyptský bůh osvzuší a jeho ruce se dotýkají baňky žárovky. Pro porovnání rozměrů tohoto zařízení je vedle baňky znázorněna lidská postava. Uvedené denderské reliéfy studovali Krassa a Habeck a došli k závěru, že se jedná o artefakt sloužící starým Egypťanům jako elektrické osvětlovací zařízení, v němž had měl stejnou úlohu jako odporová spirála v současných žárovkách. Za proudový zdroj považovali zřejmě stejnosměrné baterie, jejichž artefakty již v této oblasti byly také nalezeny. Sloup tet má být jakýmsi izolátorem. V kryptách denderského chrámu jsou však i jiné reliéfy znázorňující zřejmě jiné typy svítidel, které by bylo možno přirovnat k našim zářivkám či neonovým světlům. Jejich zobrazení uvádí Erich von Däniken ve své knize "Oči sfingy". Systémový rozbor mne dovedl k závěru,

že tet není žádným izolátorem, ale zdrojem stejnosměrného napětí. Egypťané titul "tet" přiklí prabohu Ptahovi, který byl považován za zdroj "tajemné prasičky". Tajemnou prasičku je v případě tetu zcela pozařky stejnosměrné napětí odhadem mezi 50-100 V. Tet byl patrně tvořen dutými nádobami z železného a měděného plechu, které byly elektricky izolovány. Nádobu zčásti naplněnou okyseleným slabým roztokem soli (např. modré skalice) se do sebe střídavě zasunou, takže vzniknou dva železo-měděné články v sérii, poskytující dostatečné napětí k rozžáření lampy. Široké rovnoběžné okrajové lemy tetu současně působí jako kapacitní složka obvodu a dovolují zvýšit kapacitu článku. Některé reliéfy znázorňují v sériovém zapojení střídavě tet a zářivé těleso (lampu), některé reliéfy znázorňují sériové zapojení dvou i více tetů, zřejmě s cílem získání výkonnějšího zdroje proudu. Vlastní zářivý článek je tvořen luminescenční trubici, která obsahuje suspenzi luminoforu v polovodivé nosné kapalině, nebo na polovodivém nátěru povrchu trubice. Luminofoři Egypťané znali a dovedně je vyráběli žháním barytu (síran barnatý) nebo sádrovce s dřevěným uhlím. Produktem je sírník barnatý či vápenatý obsahující stopová množství kationtů narušujících krystalovou mřížku, což je podmínkou luminescence při působení elektrického napětí, pronikavé radiace či ultrafialového záření. Podobné typy zářivek současná osvětlovací technika dobře zná, ale je udivující, že je mohli znát staří Egypťané. Zářivé trubice mohly být patrně povlečeny vně vrstvou luminoforu na vodivém nátěru, který byl napojen na anodu tetu. Vnitřní plocha baňky byla rovněž opatřena polovodivým průsvitným nátěrem a napojena na ní byla anoda tetu, což je zřejmě ruka boha ovzduší. Technické detaily (intenzita a barva osvětlení, složení polovodivého nátěru, způsob regulace napětí tetu atd.) samozřejmě z reliéfů nevyčteme. Jiné reliéfy zobrazují jako zdroj světla zářivou trubici jistým způsobem analogickou našim zářivkám. V tomto případě byl zřejmě luminofor nanášen na vnitřní stranu trubice na polovodivý nátěr nebo bylo použito suspenze luminoforu v polovodivé kapalině. Vývody tetu se zapojovaly na protilehlé konce trubice. Polovodivou kapalinou mohl být například palmový či olivový olej nasycený vodně-alkoholickým roztokem

chloridu hořečnatého s malým množstvím potaše či natronu. Teoreticky by ovšem mohly být zářivé trubice plněny i homogenními roztoky luminoforů či kapalnými krystaly, ale zatím v pramenech neexistují ani náznaky, že by staří Egypťané podobnou techniku znali, třebaže to vyloučit nelze. Rovněž málo pravděpodobná je možnost plnění zářivých trubíc neonem či obdobnými vzácnými plyny. V každém případě si technická úroveň osvětlovací techniky starých Egypťanů zaslouží naše uznání.

Dodnes jsme nedokázali používat směřovaný elektrický výboj a neumíme ani kalit měď do pružnosti a tvrdosti oceli, jak to uměli nejen staří Egypťané, ale i staří Arjóvé, kteří byli zbraněmi z kalené mědi vyzbrojeni již před rokem 2 000 př.n.l.. Budeme tedy nuceni velmi brzo slevovat z našeho sebeuspokojení z dosažených vědeckých a technologických úspěchů, protože ve značné míře čerpáme z dědictví předků, aniž jsme ochotni to sami sobě přiznat.

Úroveň civilizace však není dána pouze úrovní techniky, ale zejména úrovní umění a filosofie. Egypťané uměli již v období I. dynastie Staré říše s vysokou uměleckou úrovní opracovávat kámen, zejména porfyr, čedič, hadec a žulu. Svědčí o tom nálezy ve skalních hrobkách té doby (období vlády prvního faraona Menese), kdy umělecké předměty z těchto velmi tvrdých a houževnatých hornin jsou velmi přesně řezané, opracované a vyleštěné do vysokého lesku. I když vlastní technologii řezání a opracování v principu známe, je záhadou, co staří Egypťané jako řezný a brusný (leštící) materiál používali. Dnes používáme syntetický korund, karbidy nebo diamantové výrobky. Již před Menim, podle Detese, znali staří Egypťané kovy, zejména měď, olovo, stříbro, zlato, cín a rtuť. Uměli vyhledat rudy těchto kovů, vytěžit je a z rudy kovy získat. Měděné rudy těžili na Sinaiském poloostrově a ve Východní poušti. Dokládají to nálezy starověkých dolů, trosky tavicích pecí, zbytky tavidel a strusky v lokalitách Vádí Megara a Sarbút Chadem. Zlato staří Egypťané těžili především ve Východní poušti a v Nubii. Metalurgie uváděných kovů v tak ranném období je překvapivá a v mnohém mění naše dnešní názory. Musíme uvážit,

že většina těchto rud je tvořena siričky, z nichž je nezbytné síru vypražít a teprve ze získaných kysličníků lze v redukční peci získat ryzí kovy, či jejich slitiny.

Jenže je k tomu třeba nejen kvalitní dřevěné uhlí, ale i vyřešení poměrně složité konstrukce redukční pece a zvládnutí přívodu i regulace vzduchu. Poměrně snadno se získává rtuť, nesnadná není příliš ani výroba olova (bod tání 327°C), ale již se zlatem jsou obtíže pro vysoký bod tání (1063°C), podobně jako je tomu u mědi (1084°C), i když nečistoty mohly do jisté míry tyto teploty efektivně snižovat. Egyptské prameny se občas zmiňují o podivuhodném kovu starověku, který byl desetinasobně dražší než zlato a v ryzím stavu se těžil ve velkých hloubkách v Mlžných horách (přibližně v období rozvoje Atlantidy. Mlžné hory se podařilo identifikovat jako pás pohoří Tassili-Ahaggar-Tibesti, ale zmíněné doly upadly v zapomnutí. Tehdejší civilizace tento kov pojmenovaly "Stříbro Luny" či "stříbro z Mlžných hor". Byl prý to neobyčejně lehký, výborně kujný, tažný a leštitelný kov, velmi houževnatý a tvrdý. Svou pevností prý předčil nejlepší ocel. Používal se ke zhotovování šperků, ale zejména k výrobě pancířů, přileb a drátěných košil.

Železné artefakty jsou v hrobech nacházeny vzácně a vesměs jde o výrobky z meteorického železa, což je vlastně legovaná ocel s vysokým obsahem niklu, mající vesměs i vysokou korozní odolnost. Z této skutečnosti archeologové odvodili jednoduchý závěr, že staří Egyptané prostě železo neznali. Myslím, že to bylo jinak. Předně kysličitá železnatá ruda pravidelně doprovázejí řadu sulfidických ložisek (zejména mědi), kde tvoří povrchové zvětralé vrstvy, kterým se říká "železný klobouk" (gossan). Železný klobouk je tvořen převážně hnědelem a tato ruda železa se zpracovává na železo nejlépe. Je logické, že staří metalurgové si jednou zkusili redukcí hnědočerné těžké rudy, ale museli na to vynaložit hodně námahy a umu, protože železo má bod tání 1535°C, což dosáhnout ve starověké redukční peci nebylo snadné. Tak získali kov, který byl jednou příliš tvrdý a křehký, jindy zase

kujný a měkký, ale vždy se rychle povlékal rzi. Tyto problémy měď a její slitiny nedělaly a získávaly se snadněji. Proč by tedy měli ztrácet čas a energii výrobou železa. Jistě mohli znát i cestu k přípravě tvrdé a pružné oceli, ale problém koroze trval. Jsem toho názoru, že tyto zkušenosti vedly staré Egyptany (a nejenom je) k tomu, že se věnovali výrobě zboží z kalené mědi. Až mnohem později, když se technologie výroby kalené mědi ztratila či upadla v zapomnutí, bylo vzato železo a ocel na milost. Myslím, že koroze je příčinou toho, že se k dnešnímu času nedochoval žádný železný předmět starší 3000 let. Kinetika koroze oceli to neúprosně dokazuje. Značně vysoká technická kultura staroegyptské metalurgie již v období před Menem vede k závěru, že předkové Egyptanů (tzv. "gizský lid") si tyto znalosti přinesli s sebou ze zaniklé vlasti.

Metalurgie a technologie zpracování kovů však není jediné, co staří Egyptané znali. Z řemeslných technologií to je například lacerání a stříbření kovů (galvanicky i z taveniny), výroba a barvení hedvábí, sklářství, umělé líhnutí vajec, získávání olejů z rostlin, výrobu piva i vína, opia, keramiky, emailů, mýdla, barviv, léčiv atd.. Znali však i mnoho chemikálií a dovedli je v dobré kvalitě vyrábět v potřebném množství, jako například ocet, sodu, salmiak, kamennou sůl, ledek, kamenec, síran železnatý (zelená skalice), dýmavou kyselinu sírovou a dusičnou a další. Zajímavá je technologie výroby dýmavé kyseliny sírové a dusičné. K výrobě kyseliny dusičné vycházeli z tzv. "misy", což je směs bazických železitodraselných síranů, zejména metavoltinu, jarositu a copiapitu. Misy se vyskytují ve zvětralinách kyzových ložisek a staří Egyptané je importovali z Kypru a Sinaiského poloostrova. Dýmavá kyselina sírová se získávala z misy kalcinací a kondenzací plynů v nádobách ze speciální kyselinovzdorné keramiky. Dýmavá kyselina dusičná se získávala kalcinací směsi misy s ledkem. Tyto technologie byly tedy užívány přinejmenším 2000 let předtím, než je znovuobjevili středověcí alchymisté. Takže naše "česká kyselina sírová", která byla vyráběna kdysi v Kaznějově prakticky stejnou

technologií, by se správně měla jmenovat "egyptská kyselina sírová". Mohli bychom si povšimnout i toho, že staří znali princip výroby papírových fólií ze změkčených listů papyru, ale dokázali vyrábět i sladký sirob a krystalický cukr z cukrové třtiny.

Bolos Démokritos z Mende (asi 200 př.n.l.) sepsal řadu děl, z nichž vyniká po technické stránce jeho spis "Bafika", což v překladu znamená Kniha o barvení. V tomto díle popisuje řadu starověkých technik barvení textilií, dřeva, kovů a dalších materiálů. Běžnou technikou například bylo vybarvování plátna, které se nejprve napustilo různými ingrediencemi a poté se ponořilo do jediné lázně, načež se na plátně vyvinuly různobarevné obrazce. V Bafice jsou zmiňovány i techniky barvení kovů, například k dosažení vzhledu zlata či stříbra. Uvěří současní odborníci, že tato technika je stará již asi 5000 let? Takto bychom mohli pokračovat dále. Mnohé z těchto technik a patrně většina z nich má mnohem starší původ a tedy i neegyptské kořeny.

CIVILIZACE UMÍRAJÍ MLADĚ

Bylo by možné nakreslit na papír pět čar - ne více, a zničily by civilizaci.

Sir Frederic Hoyle

Kněží Osirisových svatyní vštěpovali adeptům základní výklad kosmogonie a dějin civilizace Země. Podle tohoto učení probíhá evoluce pozemské civilizace v cyklech, přerušovaných hlubokými depresemi, kdy lidé klesají téměř na úroveň zvířat. Mayský rukopis Chilam Balam z Chumayelu hovoří zcela jednoznačně o tom, že dochází k opakovaným vývojovým éram lidstva (tzv. "soles") a konec každé této éry bezprostředně souvisí s přívaly vod, ohnivou smrští a obrovskými uragány. Podobná sdělení se nacházejí i v mytologiích Aztéků a dalších indiánských národů, přičemž je zdůrazňováno, že konec vývojového cyklu a zánik lidské civilizace je spojen s působením ohně, ledu, záplav a větrů. Ságy Hopiů hovoří o tom, že v dávné minulosti vznikly, rozvinuly se a opět

zanikly po sobě tři lidské civilizace, dosahující v období rozkvětu vysoké intelektuální úrovně. První civilizaci zničil oheň, druhou led a třetí obrovské záplavy. Mýty o opakujícím se rozvoji a zániku vyspělých civilizací však nejsou pouze doménou Egypta a jižní či střední Ameriky, ale setkáváme se s nimi u Eskymáků, v Oceánii, Indii, Japonsku, Číně, prakticky v souvislém pásu po celé Zemi. To samo o sobě naznačuje na závažnost těchto sdělení. W.R.Drake, L.Souček, A.Kondratov a řada dalších autorů upozorňuje na nedocenení vlivu katastrof globálního dosahu na rozvoj pozemských civilizací. Možná se mylí v detailech či výkladu jistých faktů, ale jejich odpůrci hlavní myšlenky vyvrátit nedokázali. Hlavním argumentem jejich oponentů jsou chybějící stopy těchto kataklysmat. Jenže se mylí, stop, prokazujících minulé globální katastrofy a důsledky jejich působení na pozemské civilizace je nepřeberné množství. Jen je nalézt a správně hodnotit. Zvu vás na lov stop kataklysmat.

Naše planeta Země je pokryta sítí puklin, jejichž jednotlivé větve jsou vůči sobě navzájem různého stáří. Pokud tyto pukliny nebyly v pozdějších dobách vyhojeny například výlevy žul či porfýrů, je určení jejich absolutního stáří velmi problematické. To platí zejména o puklinách vzniklých v období posledního zalednění. Základní a nejstarší puklinový systém patrně souvisí se smřšťováním zemského pláště a je orientován ve směru poledníků. Prokazatelně však existují další, nejméně čtyři mladší systémy puklin, lišící se poměrným stářím a orientací vůči poledníkovému směru. Absolutní stáří jednotlivých puklinových systémů nebylo spolehlivě stanoveno. První systém puklin je vůči poledníkovému směru pootočen o 26°, druhý o 16°, třetí o 47° a poslední o 5°. Tyto puklinové systémy zatím neprokazují kataklysmatické děje v období existence lidské civilizace, zatím jen dokazují, že globální katastrofy na Zemi vůbec nejsou tak vzácnými hosty, jak nás někteří vědci přesvědčují. Další problém je spojen s odklonem rotační osy Země od kolmice k rovině oběžné dráhy, potažmo precesní pohybu zemské osy. Sklon rotační osy jednotlivých planet je následující:

Země	23,45°
Mars	25,2°
Venuše	87,8°
Uran	8°

Z principů mechaniky vyplývá, že pokud všechny planety naší soustavy mají společný původ a dobu vzniku, měly by mít prakticky stejný sklon rotační osy. Země a Mars mají sklon poměrně blízky, avšak Venuše a Uran mají sklon výrazně odlišný a rotují obráceně. Zarážející je i velmi pomalá rotace Venuše. Venuše se vůbec chová jako pravá dáma, zcela jinak než bychom očekávali. Nehledě na anomální složení její atmosféry, její vysokou hustotu a vysokou povrchovou teplotu, se Venuše jeví jako obrácená vůči Zemi, "vzhůru nohama". Vysvětlení těchto faktů lze nalézt pouze v rozsáhlé kolizi s neznámým nebeským tělesem. Sklon rotační osy Země a Marsu rovněž nelze vysvětlit jiným způsobem, než vnějším zásahem značné intenzity. Precesní pohyb zemské osy se vysvětluje působením slapových sil Měsíce. Pravděpodobnější vysvětlení však je založeno na rozkmitání zemské osy po kolizi s nebeským tělesem. Toto vysvětlení původu precese je plně v souladu se zjištěným poklesem rychlosti i úhlu precese Země.

Nyní poněkud odbočím a povšimnu si jedné podivné nesrovnalosti spojené s Venuší. V řecké mytologii se hovoří o třech velkých potopách, které postihly v historické době Attiku. Tyto potopy byly nazvány jmény vládců, kteří zprávy o nich nechali zaznamenat. Nejstarší Dardanova potopa se odehrála podle odhadu přibližně před 8000-12000 lety (mezi 6000-10000 př.n.l.) a během ní došlo k protřetí pevninské šíje mezi Černým a Marmarským mořem. Král Dardanes byl prý synem Dia a Elektry a praotcem národa Dardanů, žijícího v okolí Troje v Malé Ásii.

Jiná potopa, po níž byla údajně Attika 300 let neobyvatelná, se odehrála v období vlády krále Ekténů Ogyga. Římský spisovatel Varro (2.stol.n.l.) se zmiňuje o tom, že ze starých zpráv o Ogygově potopě vyplývá, že Venuše po potopě změnila barvu, ale i svoji

velikost a po devět měsíců vládla Attice úplná tma, přičemž všechny sopky v Egejském moři byly v plné činnosti. Nejnovější archeologické výzkumy ve Středomoří dokládají výrazné změny v této oblasti, zejména na Maltě, Krétě, Kypru, kde došlo k náhlému zlomu a přerušení kontinuity vývoje civilizace v důsledku rozsáhlé geologické katastrofy. Radiokarbonové datování vymezuje dataci tohoto zlomu do intervalu 3200-3600 př.n.l. Nejmladší potopa, která postihla Attiku v období vlády krále Deukaliona, který se údajně ujal vlády v roce 1541 př.n.l.. Podle svědectví Setha Calvisia došlo k potopě v roce 1516 př.n.l., oproti tomu Christopher Helvetius potopu datuje do roku 1511 př.n.l., podobně jako A.Sažerites a další. V téže době však náhle explodovala sopka Théra na ostrově Santorin a způsobila rozvrácení mnoha přímořských národů v okruhu až 500 km, vedla ke stěhování mořských národů, oslabení moci Egypta, což umožnilo i exodus židovského národa z egyptského zajetí. Tato katastrofa má prokázaného původce pozemského původu - sopku Théru, přesto její následky byly velmi kruté. Jednak zasypaní kvetoucích měst a úrodných polí až metrovou vrstvou pemzy s popelem, jednak ničivými údery příbojových vln tsunami obrovské síly.

Změny Venuše probíhající pravděpodobně kolem 15679 př.n.l. a Ogygova potopa mají zřejmě téhož jmenovatele. Zajímavé je, že podle některých starých zpráv v téže době došlo i u Marsu ke změně v barvě a velikosti. V těsné souvislosti tedy dochází ke kontaktu vnějšího činitele s Venuší, Marsem a Zemí. L.Souček (Tušení souvislosti) předložil svoji verzi kataklysmatu, založenou na srážce planetoidu A se Zemí, která byla provázena nejen rozsáhlými záplavami, ledopády, ale i masovým vymíráním mamutů a lidí. Navazuje přitom na výpočty O.Mucka a na hypotézu I.Donella. Vyhodnocení mýtů a zpráv starých autorů ukazuje na existenci významných indicií:

- 1) v minulosti proběhly nejméně dvě globální katastrofy, které podstatně limitovaly existenci civilizace;
- 2) existují nejméně dva výrazné časové uzly (6000-10000 let

př.n.l.; 3200-3600 let př.n.l.), k nimž jsou tyto katastrofy vázány.

Následky exploze sopky Théry kolem roku 1516 př.n.l. byly sice pro tehdejší lidstvo tvrdé, nicméně se jednalo o pozemskou záležitost vymezenou na areál několika tisíc km², tedy víceméně katastrofu pouze kontinentálního charakteru a nadále nás nezajímá. Jisté stopy jsme našli v mýtech, jiné v podivných jevech spojených s chováním Venuše, Marsu a Země. Nalezl jsem však celou řadu dalších stop nesporně souvisejících s minulými globálními katastrofami. Předně jde o tři výrazně ostrá data vymírání mamutů, která byla spolehlivě zjištěna, dokumentována a vědecky analyzována. Jedná se o tato data:

11 450 ± 250 let
35 800 ± 2 700 let
44 000 ± 3 500 let.

Jde o stáří zjištěné radiokarbonovou metodou z odebraných vzorků tkání pozůstatků mamutů, nalezených v permafrostu lokalit v severovýchodní části poloostrova Tajmyr, v okolí řeky Berezovky (přítok Kolymy na Sibiři), Mochovaja na Tajmyru a v oblasti řeky Sanga-Jurjach v Jakutsku. Rada nálezů mršin mamutů je uváděna i z kanadského permafrostu, ale konkrétní data nemám k dispozici. Ve všech případech je naprosto jasné, že tato zvířata zahynula naráz v intervalu nejvýše několika minut, což dokazuje mimo jiné častý nález nestrávené potravy v zažívacích orgánech a rovněž nerozžvýkaná rostlinná potrava v tlamách. Fenomén, který způsobil jejich smrt je chlad, přesněji řečeno hluboký mraz, který přerušil nejen životní funkce takřka naráz, ale současně umožnil tělesné pozůstatky uchovat v permafrostu po tisíceletí. V tom souhlasím s dříve formulovanou teorií L.Součka, že příčinou masového zániku mamutů byl dopad obrovské masy přechlazené směsi bahna, ledu a kamení, která později slinovala v kompaktní masu permafrostu. Výpočty ukazují, že zcela postačila teplota této dopadající masy na úrovni -45 až -50°C, aby i takový kolos, jakým

mamut nesporně byl, promrzl během několika minut. Teorie hovořící o tom, že příčinou smrti mamutů bylo zřícení do puklin v permafrostu, jsou mylné, protože pak by mamuti umírali desítky hodin až dnů a během této doby by zvířata stačila nejen sežvýkat utrženou porci potravy, ale i strávit potravu již spolykanou. Mimoto, podle pozžené potravy je jasné, že mamuti se pásli na úživných savanách a nivách mírného pásu, které nemohou existovat na permafrostovém podkladu. Radiokarbonová metoda je zatížena poměrně značnou chybou a datování vzorků starých řádově 45000 let je již na hranici použitelnosti této metody. Když porovnáme pravděpodobné intervaly vymírání, resp. jejich statistické středy s tím co známe, zjistíme další stopy:

1. Nejmladší etapa vymírání 11450 ± 250 let odpovídá intervalu 9200 - 9700 př.n.l. (střed 9460 př.n.l.).
2. Střední etapa vymírání mamutů 35800 ± 2700 let odpovídá intervalu 31100 - 36500 př.n.l. (střed 33800 př.n.l.).
3. Nejstarší etapa vymírání mamutů 44000 ± 3500 let odpovídá pak intervalu 38500 - 45500 př.n.l. (střed 42000 př.n.l.).

Poslední dva intervaly vymírání nám zatím s ničím nekorespondují, nejspíše pro chybějící další stopy. Ale prvé datum 9460 př.n.l. (resp. interval 9200 - 9700 př.n.l.) velmi dobře zapadá do intervalu datování Dardanovy potopy. Další stopou je nesporně zajímavá anomálie v průběhu posledního úseku čtvrtohor, tzv. "oscilace Alleröd", někdy také zvaná "allerödský interstadial". Oč jde? Podle geologických výzkumů došlo v intervalu 8700 - 9800 př.n.l. k výraznému zakolísání klimatu pozdní doby ledové, projevující se výrazným přechodným oteplením, ústupem severského ledovce do Skandinávie a následujícím rozšířením rostlinstva i fauny mírného podnebí a vytvořením lesotundrové fauny a flory. Opětne ochlazení nastává v mladším dryasu, tj. asi v období 8800 - 8000 př.n.l.. Teprve po roce 8000 př.n.l. nastává konečný ústup ledovců a rozvoj interglaciálu naší doby. Zajímavé je, že osvětlení příčin oscilace Alleröd je dodnes nejasné. Já se však domnívám, že je to globální katastrofa způsobená vnějším feno-

ménem. Období zjištěné jako pravděpodobný interval oscilace Allerød, nám opět velmi pěkně zapadá do onoho časového uzlu (nebo spíše intervalu) kolem roku 9500 př.n.l.. Další stopy mají sice méně vyhraněné intervaly, ale svůj význam si nesporně zachovávají. Tak mezi 8000 - 10000 př.n.l. vytéká z kaldery sopky Nemruthu obrovské množství čedičové lávy a vytváří tak Tavtanskou lávovou plošinu poblíže Vanského jezera. V témže období se silně aktivují desítky do té doby poměrně klidných vulkánů. Podle výsledků zkoumání Geofyzikálního roku 1957 dochází v intervalu 4000 - 13000 př.n.l. k zalednění Grónska a Antarktidy, které do té doby byly leduprosté. Ve svém díle "Pamětihodnosti egyptské", klade Manethon počátek preegyptské genealogie panovníků k roku 9883 př.n.l.. Podle záznamu egyptských kněží z Ptahovy svatyně v Memfidé, došlo k zániku vyspělé civilizace v roce 9564 př.n.l.. Na základě svých prací klade A.Gorbovskij zánik téže civilizace do období v intervalu 9542 - 9650 př.n.l.. Tato data dokazují dvě skutečnosti:

1. V minulosti nesporně došlo ke globální katastrofě postihující Zemi a to v období kolem roku 9500 př.n.l..
2. Geologické a ostatní stopy dokazující tuto globální katastrofu současně potvrzují údaje starých autorů a prastarých mýtů, čímž je bezesporu proveden současný důkaz i existence vyspělých civilizací (nebo přinejmenším jedné civilizace) před rokem 9500 př.n.l., což je současně datum zániku jednoho z tradovaných civilizačních cyklů lidstva.

Za střed časového uzlu (tj.dobu kataklysmatu) považují rok 9564 př.n.l.. Věnujme se nyní analýze druhého (mladšího) časového uzlu, který je současně i úsvitem dějin naší civilizace.

Ve zlomovém kaňonu na Islandu byl v lávě nalezen zbytek kmene stromu, jehož stáří bylo radiokarbonovou metodou stanoveno na rok 3500 ± 500 př.n.l., z čehož vyplývá, že kolem roku 3500 př.n.l. došlo k prudkému zvýšení sopečné aktivity provázené rozsáhlými výlevy lávy. Podle provedených geologických vý-

zkumů dochází v období mezi 3000-4000 př.n.l. k ostrému zpomalení tání pevninských ledovců a k drastickému posměnění přírodní scénérie a podnebí v Mesopotamii (Ur). V období kolem 3500 př.n.l. se tedy událo cosi, co mělo odezvu globálního charakteru. Mezi 3000-3500 př.n.l. dochází k prudkému zlomu ve vývoji neolitických kultur na Maltě, Krétě, Kypru, Bahrajnech a na Britských ostrovech, projevující se přerušením vývoje na několik století. Přitom tyto kultury byly na vyšší úrovni než například obdobná kultura v té době v Egyptě. Podle starobylé fríské kroniky "Oera Linda Boek" došlo v severní Evropě k rozsáhlé potopě v roce 3449 př.n.l.. Potopa byla datována do roku 3553 př.n.l. podle údajů pravoslavného kněze, skrývajícího se za iniciály F.R.. Podle fecké verze bible bylo vypočteno datum potopy k roku 3213 př.n.l.. Kolem 3500 př.n.l. došlo podle mýtů k rozsáhlým zátopám a obrovským příbojovým vlnám na celém pobřeží západní Evropy, které zničily tamní kvetoucí střediska kultury. Současně dochází ke zničení kultur a přerušení kontinuity vývoje v celé oblasti Středomoří, především v Attice. V oblasti jižní Ameriky byly nalezeny mnohočetné krátery po meteorickém dešti (Chile, Peru, Argentina). Podle radiokarbonové analýzy zbytků stromů nalezených v těchto kráterech, došlo k meteorickému dešti v roce 3835 ± 500 př.n.l.. Je nesporné, že někdy kolem roku 3500 př.n.l. došlo opět ke globální katastrofě, která tentokrát postihla především Evropu. Stopy však pocházejí i z jižní Ameriky. Rozdrocené kultury atlantického a středomořského pásu během 2.-3.století se pomalu vzpamatovávají a stěhují se do bezpečnějších oblastí. Tak rok 3113 př.n.l. je nultým rokem kalendáře Mayů, kteří přicházejí ze zničené pravlasti na východě do oblasti střední Ameriky. Kolem roku 3000 př.n.l. se začíná rozvoj nové civilizace v Equadoru, mezi 3000-3200 př.n.l. přichází do Egypta "gizský lid" a zakládá později první dynastii faraonů Staré říše (faraó Meni). V téže době vznikají i první královské dynastie v Ur, Uruk a v Mesopotamii. Rozvíjí se znovu činnost starých civilizačních center a dochází ke snahám o obnovení zaniklé teokracie Skopce. K potlačení primitivního nimrudismu, který se rozšířil bezprostředně jako reakce na následky katastrofy, přichází

do Indie v roce 3150 př.n.l. Christua (Šrí Kršna), který sestupuje u vesnice Vrndáván u Dílí a zahajuje obtížný boj o renesanci civilizace v Indii. Kolem roku 3200 př.n.l. začíná v témže duchu působit v Persii Zoroaster a v roce 2950 př.n.l. Fo-hi (Fu-ši) v Číně. Kolem roku 3150 př.n.l. vstupují na práh Indie prvé árijské kmeny.

Pravděpodobná datace je 3449 ± 200 let př.n.l., kdežto datace staršího časového uzlu vychází k roku 9564 ± 500 let př.n.l.. Interpolací získáme dobu odpovídající délce oběhu Nimiru mezi jednotlivými kataklysmaty = 6115 ± 100 let. Zkusme nyní odkrýt jízdní řád Nimiru jak do budoucího času, tak i do minulosti, kam až dohlédneme. Podotýkám, že při odhadu chyby datace jsem vycházel z předpokladu stabilní dráhy Nimiru. Došlo-li skutečně ke kolizi s Venuší a Marsem, nemusí tento předpoklad platit a dráha Nimiru (i její rychlost) může být nestabilní. Extrapolace časových uzlů minulých kataklysmat je založena na stabilní hodnotě intervalu 6115 let.

Kataklysmatické cykly v porovnání s vypočítanými časovými uzly

Pořadí cyklu	vypočtený čas.uzel (př.n.l.)	interval odhadu datace jevu (př.n.l.)
1	40 139	$44\ 000 \pm 3\ 500$
popis jevu : nejstarší masové vymírání mamutů		
2	34 024	$35\ 800 \pm 2\ 700$
popis jevu : druhé masové vymírání mamutů		
3	27 909	28 000 - 32 000
popis jevu : prudké ochlazení podnebí		

4	21 794	18 000 - 22 000
popis jevu : první exploze sopky Stroghylli na ostrově Santorin, vrchol würmského zalednění		

5	15 679	15 000 - 18 000
popis jevu : potopa dle Lindberga		

6	9 564	9 200 - 9 700
popis jevu : oscilace Alleröd, nejmladší masové vymírání mamutů, začátek zalednění Grónska a Antarktidy, exploze Nemruthu, průnik Gofského proudu do Severního moře		

7	3 449	3 200 - 3 600
popis jevu : zánik středomořských kultur Maltý, Kypru, Kréty, Bahrainu, Britských ostrovů, potopa dle fríské kroniky, dle řecké Bible, dle kněze F.R., změny Venuše a Marsu.		

Časová diference mezi časovými uzly 6115 let dovoluje konfrontovat nejen přilet Nimiru s výraznými kataklysmatickými jevy v minulosti, ale můžeme extrapolovat i datum budoucího přiletu. Z výpočtu plyne, že naši potomci mohou očekávat přilet Nimiru kolem roku 2666 ± 100 let n.l.. Jelikož zatím nelze odhadnout změny rychlosti Nimiru po kolizi s Venuší, nelze ani odhadnout změnu dráhy a tím odchylku datace přiletu od vypočítaného "jízdního řádu". Zde leží zdroj možných překvapení. Je pochopitelné, že čím hlouběji hledáme v minulosti výrazné katastrofické jevy či jejich sekundární projevy (důsledky), tím méně jich nacházíme. Přesto je souhlas vypočteného jízdního řádu Nimiru s rozličnými jevy, které přímo či nepřímou souvisí s kataklysmaty, nečekaně dobrý. Tajemstvím zůstává datace prvního přiletu Nimiru. Je pravděpodobné, že Nimiru (někdy také Nibiru) je zbytkem hypotetické desáté planety Phaetonu a jeho zbytek tvořící odhadem 2/3 původní hmotnosti, přešel na novou oběhovou dráhu se značnou výstředností, svírající s ekliptikou úhel asi 46° . Zbytek Phaetonu se pohybuje jako pás trosek na jeho původní dráze. Dobu

oběhu Nimiru kolem Slunce (sluneční rok) se zatím nedaří zjistit, podle některých indicií činí doba oběhu 600-1000 let. V roce 1982 vyslala NASA do Vesmíru družicový teleskop IRAS pro výzkum infračerveného záření kosmu. 30.12.1983 bylo oznámeno, že teleskop IRAS objevil ve směru souhvězdí Orion planetu, o níž se NASA domnívá, že by velmi pravděpodobně mohla patřit k naší sluneční soustavě jako její desátá planeta. Dobu oběhu této desáté planety odhadují vědci NASA nejméně na 1000 let a vzdálenost bodu obratu asi na 80 miliard km od Země. Toto sdělení bylo potvrzeno další zprávou uveřejněnou v Newsweeku ze dne 13.7.1987, v níž se hovoří o možnosti existence desáté planety pohybující se po velmi excentrické dráze kolem Slunce. Problémem Nimiru se zabývám ve své připravované knize Předpekli ráje, v souvislosti s fenoménem výměny sluncí, která se měla odehrát asi před 100 000 lety. Výměna sluncí zřejmě způsobila částečný kolaps sluneční soustavy a jedním z jeho důsledků bylo uvolnění slapových sil, které roztrhaly Phaëton a jeho zbytek vymrštily na novou oběhovou dráhu jako Nimiru. Vznik Nimiru lze patrně odhadnout asi do období před 89 000 lety a první katastrofický kontakt se Zemí se odehrál v roce 70 714 př.n.l., což se ve svých důsledcích projevilo jako počátek poslední doby ledové (würm), kterou geologové datují do doby před 70 000 až 80 000 lety.

Staří Sumerové a Babyloňané (a nejen oni) znali deset planet sluneční soustavy, ale my jich známe pouze devět. Proč? Podle Sumerských zpráv má mít desátá planeta velmi protáhlou eliptickou dráhu s dobou oběhu kolem slunce 3600 let. Tuto desátou planetu pojmenovali Sumerové "Nimiru", kdežto Babyloňané ji poctili jménem "Marduk". J.Anderson zkoumal dráhy sond Pioneer 10 a 11 a ze zjištěných odchylek došel k závěru, že desátá planeta naší sluneční soustavy se nepohybuje v rovině blízké ekliptice, ale její oběžná dráha s ní svírá úhel 45°. Astronom B.Harrington zjistil, že v letech mezi daty 1810 a 1910 došlo k odklonu planet Neptunu a Uranu od obvyklých oběžných drah. Soudí, že příčinou byla desátá planeta. Ta se má podle B.Harringtona pohybovat po velmi pro-

táhlé eliptické dráze s dobou oběhu asi 800 let. Nyní má být tato planeta ve vzdálené části oběžné dráhy, ale v době přiblížení jí lze údajně pozorovat výhradně z jižní polokoule. Astronom O.Oděkov vypočetl, že desátá planeta se jednou za 3600 let dostane do polohy, kdy je nejbližší Zemí. Avšak tato doba oběhu je v rozporu s dobou cyklu 6115 let, kterou jsem nalezl já. Řešení by bylo v tom, že vlastně existují dvě planety. Nimiru A) s dobou oběhu 800 let, která se jedenkrát za 3600 let přiblíží Zemí a Nimiru B), která má dobu oběhu 800 nebo 3600 let a pouze jednou za 6115 let se přiblíží k Zemí. Třetí možnost, že Nimiru má dobu oběhu 6115 let byla výpočty vyloučena, protože její dráha by musela mít tak velkou excentricitu, že by byla nestabilní a nedokončila by ani jediný oběh. Pouze v případě, že obíhá kolem dvou stabilních těžišť, přičemž jedním by bylo Slunce a druhým jiná hvězda ve vzdálenosti asi 25 až 29 miliard km by byla dráha stabilní. V této oblasti však žádná hvězda neexistuje a je prokázáno, že sluneční soustava není soustavou dvouhvězdnou. Jediným, logicky přijatelným vysvětlením této nejasnosti je to, že Nimiru je jediná planeta s dobou oběhu cca 800 let, pohybující se po dráze svírající s rovinou ekliptiky 45°, ale vždy po 6115 letech se velmi těsně přiblíží k Zemí (ale někdy i k Venuši a Marsu) a způsobí globální katastrofy ničící periodicky lidské civilizace. Existence dvou planet je nepravděpodobná, protože by jejich přítomnost musela ovlivňovat sluneční soustavu mnohem výrazněji, než samotná Nimiru. Pripusťme, že se Oděkov nemýlil, takže vždy přibližně po 3600 letech se Nimiru přiblíží Zemí na dohled, ale zůstává tak vzdálená, že nezpůsobuje katastrofické jevy. Doba posledního přiblížení "na dohled" by tedy spadala k přelomu letopočtu (k roku 1 n.l.), takže pak by Nimiru mohla být onou biblickou hvězdou zvěstující narození Krista. Zvažujeme tedy pracovní hypotézu, že Nimiru je desátou planetou a je odpovědná za cyklická pozemská kataklysmata v intervalech asi 6115 let. Další zkoumání důsledků katastrofických návratů Nimiru k Zemí naznačuje, že chyba interpolace délky tohoto cyklu je mnohem menší, než jsem původně odhadoval a to 6115 ± 5 let. Dále se ukazuje, že každý třetí cyklus počínaje rokem 70 714 př.n.l. způsobuje kataklysmata s globálním ničivým

účinkem, který nachází zřetelné odezvy v tradicích a mýtech starých civilizací. Tak cyklus uzavřený v roce 52369 př.n.l. zasáhl ničivě oblast Tichomoří a Ameriky a byl příčinou zániku Kaskary (země Mu) západně od dnešní Austrálie a vynošení do té doby zatopeného šelfu Austrálie. Toto kataklyma je patrně příčinou vyhynutí neandrtálského člověka a je i zřejmě datem první "biblické" potopy. Další trojnásobný ničivý cyklus připadá na rok 34024 př.n.l. a je totožný s druhou (babylonskou) potopou světa, která vyhubila zbytky "satanských plemen". Bezprostředně po tomto kataklysmatu vstupuje na scénu dějin Země cromagnonský člověk. Podle některých indicií kataklyma v roce 34024 př.n.l. byla i první fází postupného ničení Atlantidy. Další cyklus v roce 15679 př.n.l. se uzavřel druhou fází ničení Atlantidy a zatopením značné plochy šelfu západní a severní Evropy. Do té doby byla Británie a Skandinávie součástí evropské pevniny. Je to také poslední biblická potopa, při níž vyhynulo velké množství druhů fauny a flory. Příští trojnásobný ničivý cyklus globálního dosahu se uzavře pravděpodobně v roce 2666 n.l.. Toto datum se shoduje s biblickým datem konce světa a Posledního soudu, v němž duchu to říkají i další svaté knihy dávných civilizací. Naším potomkům tedy není opravdu co závidět.

Z analýzy zlomových struktur Atlantického a Tichooceánských podmořských hřbetů vyplývá, že vznikly jako důsledek výrazného namáhání tahem za ohybu, přičemž původcem takových sil byla gravitace Nimiru. Z průměrné pevnosti příslušných hornin, velikosti a šíře zlomových struktur lze odhadnout gravitaci a potažmo i hmotnost planety Nimiru řádově mezi hmotností Marsu a Venuše. Směrová orientace zlomů současně určuje směr pohybu gravitačního epicentra, tj. Nimiru, od jihojihovýchodu k severozápadu nad zemským povrchem a dráha pohybu Nimiru protíná oběžnou dráhu Země přibližně pod úhlem 46° , což dobře souhlasí s výpočty J. Andersona.

Je velmi pravděpodobné, že Nimiru ukončila existenci nejméně tři civilizačních cyklů a je zcela nejisté, jak to dopadne se současn-

nou civilizací, má-li vůbec reálné východisko k přežití. Předem limitovaná délka rozvoje každé civilizace pouhými 6115 lety je mementem, které zřejmě žádná ze zaniklých civilizací buďto nepochopila nebo podcenila. Lidstvu zbývá odhadem 672 ± 100 let na soustředění veškerého intelektuálního a hmotného potenciálu k nalezení a uskutečnění akcí, které by nebezpečí úderu Nimiru ne-li odstranily, tedy alespoň výrazně omezily. Nalezně naše civilizace vnitřní sílu k tomu, aby potlačila nesoulad, vášně a nenávisti, které ji oslabují a posunují k okraji propasti totálního zániku?

SCÉNÁŘ KATAKLYSMATU

Měsíc se zbarvil jakoby krví
a nebesa se svinula
jako svitek pergamenu

Apokalypsa

Kataklyma, kterým Nimiru postihuje Země, není pouze potopou či jen zemětřesením nebo deštěm žhavých kamenů. Je to víceméně současné působení všech těchto jevů zesílených chaosem vzdušného proudění, hlubokou tmou, rozsáhlými požáry lesů a lavinami přemrzlého ledu s bahnem. Scénář by měl naznačit vazbu a postup i důsledky dílčích dějů.

Pokud se ve výpočtech příliš nemýlím, měla by být odhadovaná hmotnost Nimiru někde mezi $0,8-1 \times 10^{27}$ g (Země má hmotnost $5,98 \times 10^{27}$ g, Venuše $4,87 \times 10^{27}$ g, Mars $6,42 \times 10^{26}$ g), nejnižší vzdálenost od zemského povrchu v období přeletu 80000-100000 km, což je odhadovaná vzdálenost nedovolující stržení zemské atmosféry, jako se stalo u Marsu.

Odhadovaná dráha přeletu Nimiru nutně musela ovlivnit nejen polohu zemské osy a její rozkmitání, ale také rychlost otáčení Země kolem vlastní osy i oběhovou dráhu kolem Slunce. Systémovou analýzou použitelných dat i starých zpráv lze dospět k ná-

sledujícímu obrazu Země před posledním kataklysmatem v roce 3449 př.n.l..

1. Země měla kratší den, přibližně kolem 20 hodin.
2. Zemský rok byl kratší a obnášel asi 360 dnů.
3. Sklon rotační osy Země vůči kolmici na rovinu oběžné dráhy byl kolem 5°, tedy mnohem menší než je tomu v současné době.
4. Precese rotační osy byla malá nebo neexistovala.

Kratší den a rok, malý sklon rotační osy vedly zcela jednoznačně k předpokladu celkového teplejšího a mírnějšího klimatu a menším teplotním rozdílům mezi dnem a nocí, mezi zemskými šířkami a v jednotlivých ročních obdobích. Pravděpodobně se odehrávaly pouze tři roční období: jaro-léto-podzim. Pouze v malém území polární oblasti a na nejvyšších vrcholcích hor se periodicky vytvářel sníh. Že skutečně došlo ke zpomalení rotace Země vyplývá přímo z analýzy dílčích vektorů zlomových struktur. Je pravděpodobné, že každý přelet Nimiru ovlivnil sklon osy, rychlost rotace i délku roku Země, ale vždy v odlišné míře. Patrně nejhorší důsledky měly poslední dva přelety. Nyní se pokusím předestřít scénář kataklysmatu.

Přibližující se Nimiru se projevovala rostoucím gravitačním gradientem, který způsobuje zprvu zpomalení a později až úplné zastavení vzdušných proudů. Zpomalují se a chaoticky mísí i mořské proudy. Nejméně měsíc před vlastním přeletem Nimiru je pevnina bezvětřná, zahalená do mokřáků hustých mlh, zejména v přímořských a příjezerních oblastech. Obloha je zakryta souvislou vrstvou tmavých mraků. Vzduch přesycený vlhkostí má vysoký obsah kladných iontů, takže se obtížně dýchá lidem i zvířeti, jsou stále četnější úmrtí starých a nemocných lidí. Neprší a jediným zdrojem vláh je mlha, takže horní toky řek mají klesající stav vody. Rostoucí gravitační gradient způsobuje i zpomalení toku řek, zejména na dolní část toku, takže pokles hladiny v důsledku nižších stavů horních partií toku se příliš neprojevuje. Tíseň padá na vše živé, rostliny zavírají květy a poupata se nerozvíjejí, ptáci

nezpívají, zvěť zalézá do rozličných úkrytů, hmyz není téměř vidět a je málo pohyblivý. Nimiru se jeví zprvu jako jasné stříbrný knoflík postupně růžovějící s rostoucí velikostí. Když dosahuje velikosti rudězlatého grapefruitu, začínají první záchvěvy zemské kúry, zatím řídké a nepřilíš intenzivní. Tok řek se stále zpomaluje, ale atmosferické proudění se opět obnovuje, mraky jsou roztrhané a stále zběsileji letí po obloze směrem k jihu, kde nad obzorem visí sytý rudý kotouč Nimiru ve velikosti melounu. Převládající severní větry a nedostatek slunečního záření vede k citelnému poklesu teploty. Voda ve studních zřetelně stoupá, mohutní dřívě nepatrné pramenky a ze studánek začínají vytékat proudy zkalené vody. Protrhávají se artézské stropy spodních vod a zaplavují rozsáhlé nížinné oblasti. V přímořských oblastech již dřívě ustal příliv a odliv, nyní moře začíná opět ustupovat a to stále rychleji. Zemětřesení je stále intenzivnější a prakticky nepřetržitě. Teplota ovzduší se začíná zvyšovat, protože Nimiru se na povrchu zahřívá třením vyvolaným slapovými silami a začíná vyzařovat stále intenzivnější tok infračerveného záření. Otevírají se dřívě mrtvé sopečné krátery a za ohlušujícího řevu z nich vytékají potoky žhavé lávy. Nimiru již zabírá více než čtvrtinu jižní oblohy, její sálavé paprsky zapalují lesy, trávu, domy, působí popáleniny kůže a vznícení oděvů. Vítr nabírá sílu superorkánu s rychlostí vysoko přes 200 km v hodině, moře ustupuje rychlostí horské řeky, strhává s sebou nejen bahno, ale i štěrky. Atmosférický tlak v závětrných místech citelně klesá. Moře v epicentru je velmi neklidné a začíná se v obrovské slapové vlně zvedat vstříc blížící se Nimiru, ktrá je téměř nad hlavou. Mělké mořské bazény jsou bezvodé, obnažuje se mořské dno. Slapová vlna v epicentru dosahuje již výše kolem 8 km, odtrhává se z ní hřebeny vody o objemu desítek tisíc km³, následuje Nimiru a na hranici stratosféry se rychle mění v přechlazenou masu kamení, zmrzlého bahna a ledu. Zemětřesení je již nepřetržitým sledem větších a menších záchvěvů, hory mění reliéf a do údolí se řítí obrovskou rychlostí kamenné laviny a velké skalní bloky. V gravitačním epicentru pod Nimiru se zemská kůra vydouvá, praská a z puklin vyhřezávají nové horské hřebeny, mění se vzhled krajiny, údolí zálévají řeky lávy. Vrstva šíleně letících

mraků do krajnosti nasycených vodou, prachem a sazemí, dosahuje již několika kilometrů a stále ještě mohutní. Epicentrum gravitačního kolapsu se vysunuje k severozápadu a jeho intenzita rychle klesá tak, jak Nimiru míjí Zem a vzdaluje se od ní. Šílení živlů vrcholí. Ledová lavina sledující dráhu Nimiru se na hranici stratosféry zpomaluje a po balistické křivce začíná padat zpět k Zemi. Ze stratosféry si přináší teplotu kolem -50°C a při dopadu na zemský povrch v několika vteřinách zmrazuje vše živé. Mírné zelené sibiřské a severokanadské savany se bleskově mění v hory zmrzlé tříště, která se později vlastní vahou slisuje do vrstev permafrostu. Obrovský vodní slap vytažený Nimiru z moře se vrací k Zemi stále větší rychlostí. Dopadá na povrch, tříští se a v obrovské kruhové příbojové vlně (místa vysoké až 5 km) se vrhá do všech stran nadzvukovou rychlostí, vniká s ohlušujícími duněním na pevninu, smetá a drtí co je v cestě, ale pozvolna ztrácí kinetickou energii a mění se v rychle stoupající záplavy pronikající hluboko do pevninských bloků. Zastavují ji až příčná pohoří, která se stávají také refugiem hrstky přežívajících lidí a živočichů. Po moři letí příbojová vlna a mnohokrát oběhne kolem Země až ztratí sílu a změní se v bouřlivé vlnobití. To vše se odehrává v hluboké tmě prosluhávané obrovskými ohňovými fěkami blesků a výbuchy stovek vulkánů. Hružby však nekončí, zachráněné před potopou čeká další hrůzná zkouška nebeským ohněm. Po dráze Nimiru se opožděně pohybuje velký kamenný mrak sutě z kolize s Venuší. Část sutě se dostane do kontaktu se zemskou atmosférou, která ji zbrzdí, takže na zemský povrch dopadá hustý ohnivý déšť rozzhavených balvanů a ničí vše, co přežilo zátopy a včas se neuchýlilo do spásných jeskyní. Řádní živlů se pomalu utiňuje, ale z mraků trvale přší černý, bahnitý déšť. Teprve po měsících déšť utichá, mraky se trhají a prosvitá slabé neduživé slunce. Orkány se mění ve svěží brizu vysušující rozsáhlé bahnitě nánosy. Život se opět začíná klubat ke světlu, začíná nová civilizační éra. Ještě mladá civilizace zemřela - ať žije nová civilizace. Bohužel, civilizační struktury jsou rozvrácené, zničené a hierarchické svazky zanikly - není vůdce. Změnilo se pořadí hodnot, na prvním místě je imperativ přežití, záchrana raněných, dětí a žen. Začíná boj

o potravu, moci se chápou se vši bezohledností nejkrutější z bezcitných. Toto období popisují staří autoři jako období "nimrudismu".

Dříve souvislý živý řetěz náboženských, kulturních a vědeckých středisek - svatyní, je zpfetřhán, některá střediska však přežívají a zahajují usilovnou práci na vybudování základů nové civilizace. Není jisté, zda tato generační etapa trvala sto, dvě stě či více let, ale domnívám se, že v Indii zahajuje misionářskou činnost Christua, později přijímající božské jméno Šrí Kršna, v Persii začíná obrození civilizace kolem roku 3200 př.n.l. příchodem Zoroastra, v Číně to je Fo-hi (někdy zvaný také Fu-si), v Egyptě Meni (kolem roku 3100 př.n.l.). Na americkou pevninu přichází od východu prvá vystřehovalecká vlna a vytváří pozdější aztécké a mayské civilizace. Start mayského kalendáře nám určuje přesné datum: 13. srpna roku 3113 př.n.l., pokud je čtení znaků správné. Přichází vede vůdce Itzamna, jsou bílé pleti, modrých očí a nosí bohaté světlé až ryšavé vousy. Prazatékové a Pramayové žijící v prvobytné společnosti, bez znalosti zemědělství, písma, astronomie, umění stavění chrámů, přijímají vysokou kulturu od přichozích a splývají s nimi. Původ Itzamny a jeho lidu zahaluje čas tajemstvím, mohli stejně dobře pocházet z mýtického "Věčného města - Lixu", mohli to být Atlantáné i trosečníci z ostrova Thule. Z obyvatel Lemurie se část populace zachránila v nitru rovníkové Afriky v refugiiích na západních úpatích Habešské vysočiny a po odeznění projevů kataklysmatu postupovali na sever povodím Nilu a mezi roky 3100-3300 př.n.l. ovládli Nubii a Horní Egypt a posléze vytvořili tito bývalí Lemuřané vládnoucí a hierarchickou vrstvu Staré říše. Je velmi pravděpodobné, že tito přichozí jsou totožní s "gizskou rasou", jejíž pozůstatky a artefakty nacházejí archeologové jak v hrobech u Sakkáry a Heluanu, tak i u Tassy (Nakada II.). Přibližně v téže době Árvové zakládají říši Areiu, odtud kolem roku 3100 př.n.l. zahajují dobývání Indie i pochod na západ, do oblasti Středo-zemního a Černého moře. To však jsou již zárodky nové civilizace, k níž náležíme i my.

FILOSOFIE A VĚDA DÁVNÝCH CIVILIZACÍ

Věda bez svědomí
je jen
ztroskotání ducha

Rabelais

Jistou představu o úrovni vědy a filosofie starých civilizací můžeme získat z dochovaných artefaktů, pocházejících ze Staré říše Egypta. Je to bohužel zatím nejzazší hranice, kam dosud úspěšně pronikla archeologie. Další zdroj informací jsou mýty, ale také dochované zprávy o vědeckých znalostech a řemeslnické technologii pěstované ve středisech usazených kolem starobylých svatyní Osirise a Thowta (Herma). Můžeme dnes pouze tušit jaké bohatství informací obsahovala alexandrijská Bibliothéka, knihovna Ptahovy svatyně v Memfidě, Pergamská knihovna a další, které zanikly vesměs ohněm. O duchu a technické úrovni civilizačního cyklu zaniklého v roce 3449 př.n.l. toho víme velmi málo a z toho mála, co se zachovalo a bylo s úctou chráněno po tisíciletí egyptskými kněžskými. Nicméně to, co se dochovalo zejména v oblasti filosofie a vědeckých znalostí, nás nutí k hluboké skromnosti. Zjišťujeme, že mnohé, co jsme s velkou slávou a sebevědomím objevili v 18. a dalších stoletích, nebyly sensu stricto objevy, ale znovunalezení pradávných znalostí našich moudrých předků.

Již staří Egypťané tradovali, že alchymie představuje pouze nepatrnou část rozsáhlé vědy vyučované a pěstované ve svatyních starověku. Filosofie a s ní i umění podlehaly vývoji ve velkých intelektuálních cyklech, přičemž jednotlivé cykly na sebe navazovaly v čase, ale odehrávaly se v různých zemích. Žádný civilizační cyklus však již nikdy nedosáhl duchovní úrovně prvního cyklu, u jehož kolébky stál nezemský Rozum. Civilizace umíraly po šesti tisíciletích, tedy příliš mladé na to, aby vypsely a dosáhly úplného pochopení vesmírného Rozumu nebo chcete-li nejvyšší

Nepojmenovatelné Bytosti, kterou křesťané nazývají Bohem, islámští věřící Allahem, Židé Jahvem, Řekové Diem atd..

Největší tíže nepochopení je v tom, že není mnoha bohů různých národů a duchovních hnutí, ale je jediný Rozum, tedy jediný Bůh pro všechny lidi, pro celý vesmír. Míra nepochopení je vrchovatá i v našem současném civilizačním cyklu a nedojdeme-li k tomuto poznání, míra se naplní a lidstvo po šesti stoletích opět zanikne. Tak se opakuje soubor ducha s časem, dosud vždy zvítězil čas. Zvítězí za šest století duch?

Ve svatyních starověku, které je nutno chápat jako civilizační střediska rozvoje filosofie a souvisejících věd, ale i technické a řemeslnické technologie mající přísně organizovanou hierarchickou strukturu, nad níž bděli hierofanté s různým stupněm zasvěcení. Stupeň zasvěcení lze chápat nejen jako rozsah hierarchických znalostí, ale především i znalostí vědeckých a technických. Svatyně starověku lze snad nejlépe pochopit, použijeme-li jako analogii střediska různých křesťanských řádů budovaných v Evropě v minulých stoletích, s cílem dosažení rozvoje duchovního, ale i technického a sociálního. Z organizace starověkých svatyní se u starých Egypťanů poučili i helénští Řekové, když zakládali tehdejší "supermoderní" vědecký ústav Museion, spolu s bohatě zásobenou knihovnou-Bibliothékou, obojí v Alexandrii. To vše je však, bohužel, již několikanásobný odvar toho, co snad bylo obsaženo, prováděno a vyučováno v kulturních střediscích mýtické Kaskary nebo Thule či Hyperboreje. V každém civilizačním cyklu se duchovní vývoj odehrával v podstatě podle téhož schématu, kdy bezprostředně po úderu Nimiru po několik století ti co přežili živoří, protože vůdcové i civilizační struktura byla zničena. Obecný problém lidské civilizace spočívá v její velké zranitelnosti a nízké odolnosti vůči nečekanému nárazu živlů či nájezdům velkých tlup primitivních kočovníků, majících sice nepatrnou civilizační úroveň, ale o to větší biologickou odolnost. Následky takových šoků pro starověkou společnost byly vždy tragické, protože krátké civilizační cykly vytvořily společnost řízenou úzkou vrstvou vysoce vzdělaných a

duševně prozřelých hierofantů. Masa prostých lidí žila svůj život v hranicích vymezených kněžskou elitou, aniž by hlouběji chápali důvody a cíle těchto příkazů. Civilizační návyky a etika moudrých hierofantů nestačila v těchto cyklech nikdy proniknout do duše prostých lidí. Bylo k dispozici příliš málo času. Zcela jiná situace by zřejmě nastala pokud by civilizační cykly byly řádově delší. Každé kataklyma proto tenký civilizační náter snadno smylo a se zničením duchovní elity a jejich řídicích struktur se opět nastolovalo období vlády nimrudismu. Naštěstí Nimiru totálně ničila vždy jen v poměrně úzkém pásu, takže civilizace nezanikla všude naráz, ale zůstala civilizační centra, která přežila a v novém cyklu se stala semenem nové civilizace. Bohužel, kvalita civilizační křivky, tedy její trend, měl trvale klesající hodnotu. Z tohoto obrazu se vymyká současná civilizace, která se blíží ke kritickému bodu, aniž ještě dosáhla svého zenitu. Naše civilizace je nepochopitelný fenomén v tom, že na rozdíl od minulých civilizačních cyklů je civilizací převážně technickou s hlubokým společenským dosahem, která z popelce přechetných válek se rodí jako pták Fénix vždy dokonalejší a silnější. Je tu cosi, co nás žene stále rychleji vpřed, dravá a neukojitelně žízňivá touha po poznání toho, co bylo i toho, co bude. Je to snad vyšší záměr Nevýslovné Bytosti, převedení lidstva přes úskalí nového kataklysmatu?

My si myslíme, že nejlepší způsob uchování civilizačních zkušeností a znalostí je grafický záznam na papíru, v hlině či kameni. Hierofanté snad znali techniku grafického záznamu zpráv, ale jisté to není. Tradí se, že Thowt přinesené znalosti zaznamenal pro budoucí časy v knihách, jejichž listy tvořily zlaté fólie. Na těchto fóliích byly zaznamenány znaky, které měly sémanticky souviset s oním tajemným "Ptačím jazykem", který byl nejen jazykem hierofantů, ale i vládců a mudrců. Ptačí jazyk, někdy také zvaný "Jazykem Ptáků" či "Jazykem dvora" byl jazykem velmi starým a univerzálním, kterým hovořila všechna centra civilizace, byl klíčem k vědění duchovnímu i technickému, ale prý i jazykem diplomatů. Jazyk Ptáků byl tedy "latinou" starověku. Údajně byl praotcem ostatních jazyků rozšířen dávno před stavbou Babylonské

věže a později upadl v zapomenutí. Používal prý jej i Ježíš, který s ním byl seznámen v době studia v indických a tibetských svatyních, ale hovořili jím i Inkové a kněží starých egyptských svatyní. Dnes nemáme ponětí co to bylo za jazyk, je možné, že se s ním v různých podobách setkáváme, aniž jsme pochopili, oč jde. Domnívám se, že archetypem či dialektem Jazyka Ptáků byl i hvízdavý jazyk kanárských Guančů "silbo", připomínající podle starých zpráv švitoření ptáků v širokém frekvenčním rozsahu s bohatou modulací. Silbo Guančů nemá dodnes obdobu v žádném známém jazyku či dialektu a bohužel se jej nepodařilo rozluštit před jeho zánikem. Z Jazyka Ptáků se prý posléze vyvinul jinotajný jazyk "argot", kterým byla psána řada klíčových dat ve staré alchymické literatuře. Argotický jazyk je podle Fulcanelliho zvláštní řeč pro jedince, kteří mají zájem sdělovat si závažné myšlenky, aniž by riskovali nežádoucí únik zneužitelných informací. Údajně je argot případem mluvené kabbaly. Kmen "argo" je ostatně stále dosti rozšířen, aniž dobře rozumíme jeho skutečnému významu. Vyskytuje se nám v řadě prastarých významů jako jsou "argonauti", "art-gothique" či "d'art-goth" a podobně. Z Jazyka Ptáků pochází vedle argotu i řada západních jazyků, zejména provensálština, pikardština a další jazyky a dialekty staré Occitanie.

Christian hovoří o tom, že Thowt předal hierofantům v zemi Mizraim (starý Egypt) knihu, sestávající ze 78 zlatých fólií, na kterých byl zaznamenán text tvořený řadou číslíc a písmen. Výklad smyslu těchto liter je údajně obsažen ve spisu zvaném "Arkan", což je chápáno jako slovník či klíč ke čtení.

Lze se domnívat, že text Thowtovy knihy byl zaznamenán v Jazyku Ptáků nebo v některé z jeho dobových variant. Podle jiných pramenů zanechal Thowt 42 rukopisných svitků, v nichž byly zaznamenány poznatky jednotlivých věd jako byla Theurgie, Magie, Chymie. Thowtovy knihy (svitky) se buď nezachovaly nebo jsou skryty. Nevíme, zda k nim měli přístup alexandrijsí encyklopedisté, protože se o nich nezmiňují.

Filosofie starých zaniklých civilizací neznáme, zdá se, že zemřela s těmi, kdo ji vytvořili. Přesto existují stigmata této filosofie, dochovaná do dnešních časů a je jich dost na to, abychom odhadli alespoň její obrysy a směr působení. Tato stigmata jsou velmi dobře zachována především ve staré alchymické literatuře a velmi plasticky vystupují ze všech interpretací alchymických textů. Středem duchovního života byla Nevýslovná Bytost, kterou si lidé různých národů zlidšťovali pro snažší pochopení jako lidské bohy: Osiris (Úsúra), Dia, Iod-hera, Višnuva, Nejvyšší Božskou Osobnost, ale také Boha křesťanů, židovského Jehovu či muslimského Allaha. Negativní lidské vlastnosti často těmto bohům připisované, především krutost, krajní nesnášenlivost k samostatnému myšlení, požadavek krvavých obětí a podobně, v tom lze nicméně tušit lidskou nedokonalost kněží, kteří božské učení zprostředkovali prostému lidu. Jakékoliv jiné pojetí Boha, tedy především rozumové ztotožnění a potlačení slepé víry, bylo pro věrozvěsty existenčně nebezpečné a tedy nepřijatelné a trestuhodné. Kněží dobře věděli, že dosažení harmonie lidského života se záměry a přáním Boha činí roli kněží zbytečnou, což nebylo možno zpřístupit. Oproti tomu stigmata prastaré filosofie naznačují pojetí Nevýslovné Bytosti jako skutečného otce, který nic nepožaduje, ale svým synům a dcerám pouze projevuje svá přání a svoji lásku. Jako opravdový otec ponechává svým dětem - lidem možnost nalezení cesty k sobě, někomu cestou rozumu, jinému cestou víry, dalšímu cestou oddanosti. Lze říci, že starověká filosofie zdůrazňovala za hlavní cíl lidského života dosažení stavu prozření, což lze chápat jako dosažení stavu nejvyššího vědomého zdokonalení a harmonie. Podle této filosofie lidská bytost prochází mnoha životy do toho okamžiku, kdy dosahuje oné harmonické rovnováhy - prozření. Je zdůrazňováno, že smyslem lidského života není pouhé uspokojování tělesných potřeb a uspokojování žádostí těla, ale usilovný vědomý vývoj k dosažení vyšší duchovní dokonalosti. Na této cestě lidská bytost nenachází smrt, ale pouze mění svou fyzickou schránku - tělo. Žádný lidský skutek z minulých životních cyklů, ať již dobrý či špatný, se neztrácí a provází lidskou bytost při novém fyzickém zrození (karma). Tyto filosofické zásady se

v původním významu i pojetí dodnes uchovaly nejlépe v brahmánském učení a do značné míry i v hinduismu. Zdá se, že vývoj moderního křesťanství rovněž hledá spojení s prastárymi filosofickými kořeny učení o Nevýslovné Bytosti a zbavuje se středověkého dogmatismu a deformací, posunujících křesťanství více k nimirudismu než k Nevýslovné Bytosti. Reakcí moderního člověka na deformaci křesťanství byl odklon od Boha a ztotožnění s materialistickým racionalismem. Ten však zavedl lidstvo do slepé uličky lemované zničeným životním prostředím, erozí lidskosti, bujením násilí a zločinu, terorem zdívočelé techniky a technologie a zejména atrofií ducha. Starověká filosofie kladla důraz na hledání pravdy a lidskosti a hromadění materiálních hodnot považovala za člověka nedůstojnou činnost zbytečně stravující vzácný čas žití. Sledujeme-li proměny starověké filosofie jak je to jen možné, pak zjistíme, že židovská Kabbala je odvozena z egyptského thowtismu (hermetismu), který však má společné kořeny s indickými duchovními zdroji. Dosah těchto kořenů vědění mizí v prastarých časech, pro něž nemáme ani jména, ani časové koordináty. Hinduistická a buddhistická filosofie uchovaly nejlépe a v nejčistší formě principy starověké filosofie, kdežto thowtismus se dochoval v helénském hermetismu značně deformovaný a desintegrován. Příčiny jsou možná v tom, že indický a tibetský prostor byl předcházejícími cyklickými kataklysmaty postižen poměrně málo. Duchovní vrstvy jednotlivých intelektuálních cyklů jsou zde nepříliš porušené a téměř splývají v ucelený a vývojový celek. Civilizační centra duchovního rozvoje splývají se starými indickými a tibetskými svatyněmi, zejména Lanka, Ayodhia, Gayah, Methra, Dewarkash, Butala a Lhassa, jejich význam dodnes nejsme schopni plně ocenit.

Hinduistická filosofie, zejména její prvopočátek - brahmánské učení, dosahuje až k mýtickému Rámovi, který sjednotil třetinu světa a vytvořil říši Beránka (Skopce), založenou na základech vědy a harmonického ducha, v níž vládl mír a hluboká lidskost. Rámovi říše měla existovat po pět tisíciletí a zanikla po povstání Iršua, který ve filosofii potlačil aktivní otcovskou podstatu

Nevýslovné Bytosti a uzákonil otrockou poddajnost věřících tyranii světských vládců, falešně vydávaných za zástupce Boha na Zemi. Tedy nic nového pod sluncem, takovou situaci vidíme dodnes kolem sebe v různých podobách. Po vytvoření říše Beránka se Ráma vzdal světské vlády a stal se nejvyšším hierofantem učení (filosofie), jehož hieroglyfem je Beránek, jakožto symbol moudrosti, humanity a duchovní síly.

Zde také nesporně vyrůstají kořeny judaismu a křesťanství. Časové koordináty počátku a konce Rámovy říše Beránka nelze zatím na základě dostupných pramenů odhadnout, ale podle některých vztahů se domnívám, že se může jednat o vývojový civilizační cyklus zaniklý při kataklysmatu kolem roku 9564 př.n.l.. Vláda Iršua by pak souvisela s nástupem nimirudismu na počátku druhého vývojového cyklu. Je to však pouhý odhad. Hinduismu považuje Rámu (přesně Rámačandru) za sedmý avatár (převtělení) boha Višnu. Lidské povahové prvky obdržel Ráma až mnohem později v eposu "Rámajána" (Příběh o Rámovi), jehož nejstarší část má pocházet ze 4. století př.n.l., ve kterém byla osobnost Rámy zlidštěna na úroveň lidí té doby. Rozsah Rámovy říše lze poměrně přesně odhadnout podle nejslavnějších svatyní té doby zasvěcených Rámovi nebo původně snad Beránkovi. Vedle již uvedených svatyní Indie a Tibetu to byly svatyně Vahr, Balk a Bamyian v Persii; Ninive, Han a Hun v Mezopotamii; Théby, Memphis a Hamaion v Egyptě; Parnass a Delfy v Helladě; Bolsen v Etrurii; Nimes v Occitanii; Bibrakte, Perigueux a Chartres v Galii včetně svatyní španělských a kavkazských Iberů - Huesca a Gades (Cadix). Jistě si čtenář povšimne nesrovnalosti, kdy některá střediska, zejména Théby, Memphis, jsou spojována s Thowtem a jeho filosofií počátkem Staré říše egyptských faraonů a příchodem gízkého lidu, což se vše prokazatelně odehrávalo kolem roku 3000 př.n.l.. Tuto nesrovnalost lze vysvětlit pouze jediným způsobem, že Rámová říše Beránka byla o tisíciletí starší a původnější než počátek Staré říše egyptských faraonů. Pak by to ovšem musela být ona "úplná civilizace" zmiňovaná Platonem, existující 10 000 let před Menim. Totéž říkají Herodot a Diodor, ale i Manethon

Sebennytský. Jednalo by se tedy snad skutečně o civilizační cyklus zaniklý při kataklysmatu kolem roku 9564 př.n.l., tedy civilizační cyklus v pořadí druhý. Rámová říše Beránka asi tehdy opravdu mohla tvořit přibližně třetinu světa, rozhodně podstatnou část Asie, severní Afriky a celou Evropu. Staré zprávy však naznačují, že Ráma nevládl své říši z indického kontinentu, ale ze země položené čisté k jihu, kterou s Indií spojoval most četných ostrovů. Pokud tomu lze uvěřit, byla by sídlem jeho vlády zaniklá pevnina dnes známá pod názvem Lemurie, jejíž poloha není dodnes s jistotou určena. Podstata filosofie Rámovy učení přešla v téměř krystalicky čisté formě do eposu Mahábháráta, zejména pak jeho části zvané "Bhagavadgíta" (Gítopanišada). Porovnáme-li základní myšlenky thowtismu s filosofickým učením Šri Kršny, zjistíme velkou blízkost ne-li identitu. V 17. kapitole Bhagavadgity objasňuje Šri Kršna svému žákovi Arđžunovi principy ideální struktury společnosti, rozpráví o kosmologii, o podstatě bohů a smyslu lidské existence, ale též o cestách vedoucích k duševní harmonii - prozření. Odmyslíme-li si specifický indický kolorit, máme před sebou čistou formu thowtismu nebo chcete-li hermetické filosofie vysokého stáří. Základním postulátem starověké filosofie je, že jedinou skutečnou podstatou lidské bytosti je duše, která je nesmrtelná, kdežto fyzické tělo má pomíjivý charakter. Jediným smyslem života lidské bytosti je poznání Boha a přiblížení se k Bohu - Nevýslovné Bytosti. Podle Bhagavadgity, ale i podle thowtismu je mnoho cest vedoucích k prozření. První je cesta poctivé a nezištné práce pro obecné blaho, druhou a snažší cestou je naprostá milující oddanost Bohu. Mnohem náročnější je cesta dokonalého poznání Boha cesou prozření pomocí soustředěné meditace. "Prozřením" je chápán stav lidské bytosti, kdy cestou soustavného sebezuschleťování pod vedením duchovního učitele (guru), dosáhne člověk harmonie duše i těla, což mu umožní nejen setrvalý kontakt s Bohem, ale i nahlédnutí do tajemství vesmíru, která obyčejným lidem nejsou dostupná. Tolik Bhagavadgíta. Uvědomělý křesťan v této filosofii nachází zajištěně cosi neobvyčejně blízkého z vnímání podstaty své víry. Je to logické, protože kořeny křesťanství čerpají jak z thowtismu, tak především z Bhagavadgity.

X

Thowtismus však zná ještě jednu cestu duchovního vývoje lidské bytosti. Je to cesta psychického, mentálního i biologického skokového vývoje alchymisty během jeho manipulací s hmotou, zejména v závěrečné fázi vzniku Kamene mudrců. Systémová analýza naznačuje, že se jedná pravděpodobně o dosud neznámý specifický případ mutace genotypu lidské bytosti - alchymisty, vystaveného soustředěnému působení pole energie uvolňované v procesu transmutace hmoty. Tímto fenoménem se budu zabývat v dalších kapitolách.

Domnívám se, že existuje ještě jedna cesta vedoucí k prozření lidské bytosti a tuto cestu pravděpodobně využívali starověcí mudrci po předcházejícím nejvyšším zasvěcení, což můžeme chápat také jako nejvyšší stupeň duchovního zaškolení. Při úvahách o unitární teorii pole lze dojít k závěru, že mimo jiné musí nutně existovat universální informační pole (UIP), které je součástí vesmíru, je isotropní a má invariantně rostoucí gradient.

Z tohoto pohledu poněkud připomíná známou entropickou teorii. UIP má tu vlastnost, že neznámým mechanismem umožňuje kdykoliv nápojení kterékoliv lidské bytosti pokud dosáhne nadprahové hodnoty osobního duševního pole - prozření. Nápojením lidské osobnosti na UIP nedochází k poklesu kapacity tohoto pole, protože UIP se zvyšuje trvale o kapacitu osobního pole osobnosti. Jinými slovy: lidská bytost dosahující stadia duchovní harmonie se stává součástí vesmírného UIP, z něhož trvale čerpá a svůj díl trvale odevzdává. UIP má tedy nesporně fyzikální podstatu, ale transcendentální charakter vymezující jeho specifické projevy a současně tvořící spolehlivou pojistku proti zneužití "neprozřelými" mozky nimrudistů. Jedním ze specifických projevů UIP je chybně-jší časoprostorová kausalita konkrétního děje, takže teoreticky lze z UIP čerpat informace o stavech a dějích, které se z našeho hlediska již staly nebo teprve stanou.

Teorie UIP umožňuje nenásilně pochopit z jiné strany smysl lidské existence a porozumět životnímu cíli člověka tak, jak jej předestírají staré filosofie, především Bhagavadgíta.

Schopnost "prozření" lze tedy považovat za důsledek vědomého nápojení na UIP, čímž se také ona bytost dostává na novou, kvalitativně odlišnou úroveň civilizace, než je nám vlastní. Mžíková a krátkodobá nápojení na UIP vyvolaná silným stresem jsou poměrně častá i u lidí se silně indukovaným citovým vektorem. Domnívám se, že většinu vědeckých objevů i vynálezů, ale i uměleckých počínů lze přičítat na konto krátkodobého nápojení tvůrčí osobnosti na UIP. Tvůrčí osobnosti s vysokým IQ mají obvykle vypěstovanou i silnou tvůrčí vůli a za příznivých okolností své myšlenkové pole dokáží usměrnit do krátkodobého koherentního výšlehu, který nápojení na UIP umožní. V této souvislosti nám Karmajóga (sloka 16) říká :

"Je-li člověk osvícen poznáním, jež rozptýlilo nevědomost, pak toto poznání odhalí vše tak, jak za bílého dne je všechno ozařeno sluncem".

Když hermetici hovoří o "Harmonii světla", chápeme ji v moderním pojetí jako harmonii dokonalého poznání světa - UIP. Termíny "prozření" i "poznání světla" či "harmonie světla" znamenají vždy v podstatě totéž - dosažení trvalé interakce s UIP.

Jestliže v hinduismu a v buddhismu se filosofie prolíná s náboženstvím tak intimně, že obě složky nelze vzájemně oddělit, pak thowtismus (hermetika) klade filosofii do popředí a náboženské prvky tvoří pouze opěrnou kostru, někdy více, jindy méně zřetelnou. Tato odlišnost má snad původ v poměrně odděleném vývoji obou filosofii v posledních tisíciletích. Nelze však vyloučit nesprávné pochopení vyplývající z rozříštěných a kusých informací, které máme k dispozici. Thowtismus ve své rané podobě představoval vědecky propracovaný filosofický a sociální systém organizace společnosti, jejíž převážná část žila v podmínkách kamen-

ného věku. Je to svým způsobem paradox pro náš technokratický způsob myšlení, když zjišťujeme, že civilizace může být pokročilá a sociálně spravedlivá, aniž je technokratická. Thowtismus nás v podstatě ubezpečuje, že lze žít plný, účelný a cílevědomý život, aniž se pachtíme denodenním bojem o zůstatek peněz k získání v podstatě zbytečných věcí, které si nás zotročují a posléze fyzicky a duševně ničí. Rezignovali jsme na úžasné duchovní prostředky, které nám naši předkové odkázali, raději létáme letadly a občas se rozbijeme pádem na zem nebo jezdíme rychlolyaky a hyneme při srážkách, honíme čas rychlými auty otravujícími ovzduší. To vše místo dosažení prozření, které vyžaduje vůli, soustředění a prostý život. Je zřejmé, že kdesi ve vývoji lidstva nastal zkrat, ale kde? Ze starých zpráv vyplývá, že ono "prozření" neznamenal pouze dokonalejší duchovní život, ale naopak zmnožení lidských sil a prostředků v okamžiku, kdy duch ovládá tělo. Pak pochopíme, že zavěšení létali bez letadel, navazovali kontakty na velké vzdálenosti a nepotřebovali informatiku a znali vše, co bylo a co bude. Pro období thowtismu existovala ucelená a přísně organizovaná struktura duchovní elity řídicí spravedlivě věci obyčejného člověka, ale současně dbající o civilizační rozvoj společnosti v souladu s filosofií. V porovnání s thowtismem (hermetismem) jsou všechny filosofické směry pouze nevědomé tápání v mlze omylů.

Duchovní elita představovaná hierofanty různého stupně zavěšení (rozuměj různého stupně zaškolení) byla nepočatná, ale tvořila kompaktní vrstvu společnosti. Lid žil v prostých, ale humánních a sociálně uspokojivých životních podmínkách. Základním prvkem organizace tehdejší společnosti byla "Velká rodina", k níž obvykle náležela nejméně čtyři pokolení přímých příbuzných. Několik spřízněných Velkých rodin vytvářelo rodové sourozenství "klan", který měl prastarý název "Rod kolem krhu". V čele Velké rodiny stál nejstarší člen, obvykle praděd, kdežto v čele klanu stál hierofant nižšího stupně zavěšení, který pocházel z klanu a náležel ke zkušeným a váženým mágům. Pod jménem "mágů" si však nesmíme představovat cirkusové rádo by kouzelníky se

špičatou čepicí. Byli to lidé s vysokým vzděláním všeobecného charakteru vykonávající v podstatě funkci starosty rodové obce nebo snad náčelníka, ale bez militantní pravomoci. Ostatně militantní složky v tehdejší společnosti byly nepočtené a plnily pouze strážní úkoly. Mocenské prostředky moderního věku (armády, policie) tato společnost neměla, protože je nepotřebovala. Neexistovaly ani války, ani násilné činy a neexistovala ani hybná síla - boj o moc a shromáždování bohatství. Je to situace, kterou dnes těžko chápeme, ale jistě o ní v duchu sníme. V podstatě tehdejší společnost řídila přirozená autorita duchovně vyspělé elity - hierofantů. Každý mladý člověk měl přirozené právo k získání kteréhokoliv stupně zavěšení, dnes bychom řekli kvalifikačního stupně. Před přijetím ke studiu však musel úspěšně projít třemi druhy zkoušek:

- 1) zkouškou fyzické zdatnosti
- 2) zkouškou etické vyspělosti
- 3) zkouškou mentální vyspělosti.

Úspěšné projití touto branou umožnilo mladíkovi studovat na učilištích ve svatyních nižšího zavěšení, po jejichž absolvování získal zavěšení do Malých mysterií. Snad nebudu daleko od pravdy, když Malá mysteria přirovnám k maturitě na gymnáziu, tedy jakési absolutorium středního vzdělání. Nejlepší postupovali ke studiu ve svatyních vyššího řádu a studium zakončili absolvováním Velkého mysteria, což lze přirovnat k jakési "rigorosní" zkoušce na konci vysokoškolského vzdělání. Nejlepší z nejlepších absolventů Velkého mysteria pak získávali Nejvyšší zavěšení ve svatyních nejvyššího řádu a z nich pak byli vybíráni hierofanté do nejvyšších funkcí. Pro zajímavost uvedu, že například Mojžíš a Orfeus (1500-1300 př.n.l.) byli rovněž absolventi nejvyššího zavěšení, které získali v thébské svatyni zavěšené bohu Osirisovi. Zmíněná Malá a Velká mysteria představovala sumu znalostí, poznání a umění té doby. Bohužel, o rozsahu a náplni vzdělání Malého a Velkého mysteria se žádné podrobnější zprávy nedochovaly. Základní návyky a vzdělání získávaly malé děti

v rodině od matky nebo báby, vyškolení v řemeslech při řemeslných střediscích Velké rodiny nebo při manufakturách u svatyní nižšího řádu.

Již od raného dětství byly děti vychovávány a vedeny k pevné rodové soudržnosti a pospolitosti. Symbolem klanu bylo obvykle vážené zvíře nebo vzácná rostlina. Tento klanový totem byl tedy něčím podobným jako ve středověku erbovní znamení. Tento systém rodové organizace byl pravděpodobně univerzální a relativně dokonalejší, protože přežil tisíce let a setkáváme se s ním ještě u Azteků, Inků, Hopiů a dalších indiánských kmenů, třebaže se dochovala pouze torza.

Organizaci výchovy mládeže se do jisté míry přiblížil systém klášterních učilišť ve středověku, ale na rozdíl od výchovy v Osirisových svatyních v kláštrech výrazně převažovala religiozní složka výchovy, což byl zároveň zárodek pozdějšího úpadku.

Podle dochovaných zpráv lze soudit, že hierofanté různého zasvěcení uměli využívat jednoduchými a účelnými postupy různé druhy energií převážně mentálního typu, ale například využívali údajně i gravitace. Tyto znalosti dnes již lidstvo nemá, protože je ztratilo nebo zapomnělo.

Jednotlivá civilizační centra (svatyně) starověku zřejmě vytvářela poměrně hustou, vzájemně propojenou kompaktní síť, v jejímž rámci se odehrávala úzká vědecká i duchovní spolupráce a výměna ideí. Mezi prostým lidem a elitou hierofantů však byl úmyslně udržován dosti velký odstup, který snad měl spolehlivě vyloučit nežádoucí únik nebezpečných informací do nevhodných a nepřipravených rukou, které by je mohly zneužít ke zničení lidstva. Tento mechanismus zábrany úniku informací zřejmě působil velmi účinně, ale v případě kataklysmat globálního charakteru se stával slabým místem civilizace, protože se zánikem vysoce vzdělané elity hierofantů zanikla i civilizace rozumu. Podle starých zpráv byla struktura thowtické filosofie následující:

1) **Obecný thowtismus** (hermetika) údajně sestával ze čtyř vědních oborů:

- a) hermetická filosofie (včetně Kabbaly a Thorah) - pojednávala o vztahu lidské bytosti k Nevýslovné Bytosti, k přírodě, kosmu a společnosti,
- b) metafyzika - se zabývala filosofií fyzické přírody a vztahů v ní platných,
- c) hieroglyfika - se zabývala problematikou grafických záznamů hermetických pojmů a sdělení, pravděpodobně se jednalo o sémantiku Jazyka Ptáků,
- d) věda o číslech - jejíž původní název se nedochoval, ale zřejmě měla blízko k současné matematice a analytické geometrii.

2) **Obecná astrologie** sestávala ze tří dílčích oborů:

- a) aplikovaná astrologie - pojednávala o vzájemném vztahu lidské bytosti a vesmíru,
- b) fyzionomika a chiromantie - se zabývala vztahem vnějších znaků lidské bytosti a lidských ras k charakteru osobnosti, specifickému složení sociálních skupin a predikcí nejnepříhodnějšího zařazení člověka do sociální struktury klanu,
- c) symboly Tarotu - údajně to byl přehled nejdůležitějších tezí nejstarších věd stojících na počátku hermetické filosofie (resp. thowtismu) a tvořících její pevnou kostru.

3) **Psychurgie** se zabývala patrně problematikou a využíváním různých typů mentální energie a interakcemi s jinými poli. Součástí byla snad i technika interakce s Univerzálním informačním polem (UIP).

4) **Chymia** (alchymie) pojednávala o fyzikálních a technických aplikacích hermetické filosofie (thowtismu), přičemž neměla charakter naší současné chemie.

5) **Magie** se údajně zabývala problematikou působení mentálních

polí na lidské bytosti, živou i neživou přírodu, přičemž značný význam byl kladen na léčení lidí. Magie byla tvořena dvěma obory:

- A
- a) naturopatie - což byl nižší stupeň léčitelství využívající léčivé vlastnosti mnohých rostlinných, živočišných a nerostných látek,
 - b) posvátná Terapeutika - byl nejvyšší stupeň léčitelství využívající efektu interakcí mentálních polí nemocného a léčitele.
- 6) **Theurgie** byla vědní oblast těžko srovnatelná s kterýmkoliv oborem dnešních věd. Podle dostupných zpráv byla theurgie božským zázrakem, který dovoľoval změnu chodu událostí a karmy lidské bytosti.

Tím bylo naznačeno, že se snad jednalo o techniky a procesy vědomé manipulace s časoprostorem. Datace počátku rozvoje těchto vědních oborů je velmi nejistá. Rozhodně nevznikly v Egyptě a dle tradice předávané egyptskými kněžskými byly do Egypta přineseny Thowtem přinejmenším před rokem 3000 př.n.l.. Některé indicie však naznačují ještě mnohem starší původ směrem k civilizaci Lixus, Atland, Thule a Lemurie. Mnohé z uvedených věd mají dnes v širokém povědomí pejorativní charakter, jednak díky neméně početným podvodníkům zneužívajícím prastaré vědy pro své sobecké cíle, jednak díky neméně početným demagogům a ignorantům skrývajícím se za své vědecké tituly, když starověké vědy zesměšňovali, aniž je poznali. Poznání a pochopení moudrosti našich prapředků je naší povinností a velkým dluhem, k jehož splacení musíme dříve nebo později nalézt odvahu.

TECHNIKA A TECHNOLOGIE STARÝCH CIVILIZACÍ

Existují jiná tajemství,
než pouhá přeměna kovů ...

I.Newton

Oblast starověké techniky a technologie patří k tomu, co je

nejvíce zahaleno do hávu neurčitosti, patrně z důvodů velmi přísného příkazu utajení. Celá tato oblast poněkud připomíná starou zašlou a vydrolenou mozaiku, z níž můžeme tušit ještě hrubé kontury barevných skvrn, ale nevíme co zobrazovaly. Oblast řemeslných technik a technologií nebyla předmětem utajení a lze se o ní poměrně dobře informovat z řady dochovaných pramenů jako byly například Leydenské rukopisy. Předmětem našeho zájmu je však to, co lze řadit do oblasti "vyššího" zájmu, tedy především technologie týkající se produkce a uchování energie, spojení válečné techniky a znalostí z oblasti speciálních materiálů.

Thowt přinesl do Egypta rozsáhlé znalosti o technologii výroby a zpracování kovů i jejich slitin. Zarážející je však jedna okolnost, která jaksi dnešním vědcům uniká; proč byla tak malá pozornost věnována výrobě železa a ocelí? Z archeologických nálezů artefaktů z meteorického železa a absenci předmětů ze železa či oceli usuzují archeologové na to, že staří Egypťané neznali výrobu železa a zpracovávali pouze náhodné nálezy železonioklových meteoritů. Zkusme se na problém podívat očima metalurga.

V egyptském prostoru bylo vhodných železných rud dostatek, zejména poměrně velmi bohatých kyslíkatých rud hnědelového typu tvořících jednak sedimentační ložiska jezerních rud, jednak železný klobouk (tzv.gossan) z horních poloh ložisek kyzových rud mědi. Vhodnou rudou byl i hematit, kterého byl taktéž dostatek. Jestliže starověký metalurg dovedl vytavit v peci měď, jak to dokazují nálezy zbytků tavicích pecí, měděných strusek, kadlubů a tavicích kelímků v lokalitách Vádí Megara a Sarbút Chádem (Sinajský poloostrov), pak není důvodu, proč by z hnědelové rudy nemohl vytavit železo. Hnědelovou rudu měl po ruce z gossanu, vhodné dřevěné uhlí také. Jediné co bylo nezbytné bylo zlepšení účinnosti dmychadel, aby dosáhl přibližně o 500°C vyšší teplotu (kolem 1500°C) nezbytnou k vytavení železa, což byl pouze technický úkol a ne zas tak příliš náročný. Vynález železa je připisován mytologickému krétskému "kováři" Kótar-Chasisovi, synu Jamma. Podle ugaritských mýtů byl Kótar-Chasis božským

řemeslníkem přiděleným k ruce bohu Baalovi (bůh života a plodnosti). Z toho plyne, že o železe "se vědělo" v kanaánské oblasti přinejmenším mezi 3. a 2. tisíciletím př.n.l.. Archeologové však připisují vynález železa Chetitům (Nešitům) až někdy mezi 1600-1200 př.n.l.. Nejnovější archeologické výzkumy však znalost železa posunují do ranějšího období přibližně o 1000 let před Chetity. Objev železa zatím nemá jednoznačnou prioritu, ale je zřejmé, že bylo známé přinejmenším národu Chattů, kteří spolu s Minojci a Ligury tvořili souvislé kulturní osídlení v oblasti mezi Pyrenejemi a Kavkazem již v 3. tisíciletí př.n.l.. Shrneme-li to vše dohromady bylo železo pravděpodobně známo i starým Egypťanům, kteří s uvedenými národy udržovali čilé obchodní i kulturní styky. Z toho soudím, že i železo bylo jedním z kovů, jejichž znalost s sebou Thowt do Egypta přinesl. Z Egypta se pak jeho znalost šířila dále. Proč se tedy v Egyptě železné artefakty ze Staré říše nezachovaly? Příčina tkví pravděpodobně v příliš velké rychlosti koroze železa. Propočty na základě kinetiky koroze železa totiž naznačují, že prakticky žádný železný či ocelový artefakt nemůže "přežít" dobu 3000 let. Hledání železných artefaktů z období Staré říše Egypta nemá tedy velkou naději na úspěch. Tento fakt nevyvracejí ani příležitostné nálezy železných artefaktů (hřebý, plechy aj.) ve sloujích uhlí či rud. Tyto artefakty totiž vznikají přirozenou cestou a nesouvisejí s činností člověka, ale vlivem redukčních podmínek vytvářejících se za nepřítomnosti vzdušného kyslíku. Stejným mechanismem, ale mnohem snáze, vznikají v ryzí kovové formě ušlechtilé kovy, zejména stříbro a zlato. Vznik ryzí mědi je vzácnější a ryzí železo se nalezne opravdu zřídka. Při nálezu železného artefaktu je proto nezbytné věnovat značnou pozornost způsobu a místu nálezů.

Oproti tomu ozdoby z meteorického železa se dochovaly v dobrem stavu. Lze to pochopit, protože meteorické železo je vlastně vysoce legovaná ocel se značnou korozivní odolností. Příčinou chybějících nálezů železných předmětů z období Staré říše však může být i skutečnost, že staří Egypťané měli kvalitnější materiály na bázi měděných slitin, které jsou korozně mnohem

odolnější než železo či uhlíkatá ocel. Existují kusé staré zprávy o tom, že Egypťané uměli připravovat nejen různé slitiny mědi, zejména několik druhů bronzů, ale znali i jiné její slitiny a snad i způsoby jejího legování, které poskytovaly materiály tvrdé a houževnaté jako ocel, ale korozivzdorné. Dochovala se například zmínka o tom, že staří uměli kalit měď ve speciálních organických roztocích na tvrdost a houževnatost srovnatelnou s ocelí. Co to mohlo být? To není však všechno. Znalost kvalitních zbraní a nástrojů nebyla vyhrazena pouze starým Egypťanům, ale tento obor ovládali i staří Ářjové, tedy více méně současníci Staré a Střední říše Egypta. Vědy Ářjů výslovně uvádějí, že při dobývání Afghánistánu a Indie (zhruba před rokem 3000 př.n.l.) používali Ářjové výtečné zbraně z rudého kovu (ajas). Co jiného to mohlo být než legovaná či speciálně kalená měď či slitiny s vysokým obsahem mědi.

Současná pokročilá metalurgie ovládá řadu technologií výroby celé skupiny bronzů s různými vlastnostmi. Bohužel žádný ze známých nemá současně ani tvrdost oceli a její houževnatost, tím méně pružnost. Zřejmě vynikající metalurgické znalosti předků lidstvo na své cestě vpřed lehkomyšlně pozrácelo.

Tajemství starých bronzů může spočívat v používání měděných a cínových rud ze zcela specifické, dnes zaniklé lokality. Je totiž známo, že rudy cínu a zejména mědi často obsahují poměrně značná množství isomorfních příměsí či rudních vměstků se zvýšeným obsahem vanadu, kobaltu, uranu, berylia, germania, india, rhenia, galia, skandia a dalších prvků. Obsah příměsí i vzájemné poměry prvků se často výrazně liší nejen v jednotlivých lokalitách, ale i na různých etážích téže lokality. Je častým jevem, že obsah příměsí prvků je značně odlišný v cementační, oxidační a primární rudné zóně. Stopové prvky a příměsí však mohou do mědi a jejich slitin vstupovat nejen z výchozích rud, ale i z hmot používaných při hutění mědi (dřevěné uhlí, tavidla). Svého času se proslýchalo, že houževnatost, tvrdost a pružnost bronzů lze výrazně ovlivnit legováním solemi prvků ze skupiny vzácných zemin, zejména

lanthanu a yterbia. Při hledání původních pramenů a novějších zpráv jsem neuspěl.

Deuteuse tvrdí, že alexandrijští vědci pracující v Museionu převzali od egyptských kněží podrobné údaje o velmi starých technologiích, které byly později zapomenuty nebo zanikly beze stopy. Mezi jinými šlo o výrobu pružného a kujného skla s vysokou pevností a houževnatostí. Do nedávné doby se tyto zprávy považovaly za čirý nesmysl nebo pohádku. Když P.Durez v roce 1959 objevil existenci nové dosud neznámé formy kovu, kterou nazval "kovové sklo", nevěděl, že vlastně znovuobjevil to, co bylo známo dávno před vznikem evropské civilizace. Jsem totiž přesvědčen, že kovové sklo P.Dureze je synonymum pro kujné sklo starých Egyptanů. Na dokreslení situace uvádím, že teprve po roce 1969 byla vyřešena poloprovozní technologie výroby kovového skla a teprve počínaje rokem 1973 jsou kovová skla komerčně dostupná v ceně 20-100 dolarů za kilogram.

Materiál	pevnost v tahu (N/mm ²)	energie nutná k přetržení (J/cm ²)
speciální ušlechtilá ocel	1200	2
kovové sklo Cu ₃₇ Zr ₄₃	2000	6

Kovové sklo je amorfni (nekrytalická) forma kovu představující v podstatě ztuhlou přechlazenou kovovou taveninu. Strukturální stavbou i vlastnostmi má mnoho společného se skly, proto název "kovové sklo". Je známo několik postupů přípravy, ale průmyslově se nejčastěji používá metoda ultrarychlého chlazení pásku taveniny tažené rychlostí 30-180 km/hod, přičemž rychlost chlazení obnáší až 1000°C za vteřinu. Dosud byly objeveny čtyři typy kovových skel lišící se chemickým složením a vlastnostmi. Z nich nejzajímavější je typ označovaný T₁ - T₂ (někdy též termínem "kov-kov"). T₁ značí obvykle niob, tantal, zirkon, titan aj., T₂ je měď nebo kobalt. Příkladem kovového skla typu T₁ - T₂ je sklo

Cu₃₇Zr₄₃ nebo Cu₄₀Ti₃₀Nb₃₀. Zřetelně se tedy jedná o hmoty blízké bronzům. Vedle složení kovových skel jsou především zajímavé jejich vlastnosti, jako je až extrémně vysoká vodivost (měrný odpor je 100-300 mikroohm.cm), dále vysoká pevnost, pružnost a kujnost.

Jelikož platí, že čím vyšší je energie nutná k přetržení, tím houževnatější je hmota, je převaha kovového skla víc než výrazná. Mimo to lze kovová skla ohnout až o 180° aniž dojde k porušení, což nedokáží ani nejlepší ušlechtilé oceli.

Jednou z dalších metod výroby kovových skel je nanášení tenkých vrstev napařováním nebo stříkáním. Je možné, že kovová skla tvořila pouze tenkou ochrannou vrstvu na upraveném povrchu mědi, podobně jako se nanášela ochranné vrstvy na ocelové povrchy při cementování či nitridaci. Pokud se ve svém názoru na identitu kovových skel s kujnými skly starých Egyptanů nemýlím, pak mají naši metalurgové o čem přemýšlet. Jde totiž o to, že staří autoři uvádějí zmínky o tom, že znalosti kujného skla nevznikly v Egyptě, ale přinesl je Thowt. Koneckonců není to jediný případ, kdy naše civilizace objevuje, co bylo před věky zapomenuto.

Deuteuse sděluje nejen to, že staří Egyptané uměli vyrábět běžné sklo tavením natronu (sody) s křemenným pískem, ale použitím kovových solí sklo vybarvovali do jasných jiskřivých tónů. Staří mistři však prý uměli i vyrábět speciální optická skla a z nich dokázali vybrousit konvexní i konkávní čočky a zvětšovací skla, ale znali i technologii výroby dalekohledů, technologii výroby skel s různým indexem lomu a podobně. Nejde zde pouze o značné rozsáhlé znalosti z oblasti technologie anorganické chemie, ale i fyziky, zejména pak optiky a jemné mechaniky. Tím však nejsou znalosti a dovednosti u starých Egyptanů vyčerpány. Řada starých autorů se totiž zmiňuje o tom, že Egyptané vyráběli umělé drahokamy a dokázali je produkovat v jasných zbarveních. Abychom pochopili závažnost tohoto sdělení, musíme si uvědomit, že první syntetický korund připravil francouzský chemik Gaudin

teprve až v roce 1837 n.l. Avšak průmyslově využitelná technologie výroby syntetických korundů byla vyřešena teprve v roce 1891 A.Verneulem a Paquierem. Prvé syntetické smaragdy (což je odrůda berylu ceněná často více než diamant) byly připraveny až koncem dvacátých let našeho století. Současné metody výroby syntetických smaragdů jsou velmi náročné na čistotu surovin, protože potřebují čistý kyslík, vodík a speciální barvicí složky. Je málo pravděpodobné, že staří mistři používali některou z variant odvozených od Verneulovy technologie, protože je tu problém získání vodíku a kyslíku, zejména pak způsob jejich skladování. O staroegyptské technologii výroby umělých drahokamů nic bližšího není známo, není však nic jistého ani v tom, zda se jednalo o skutečné drahokamy korundové báze nebo spíše o vybarvené tavené křemeny (tzn. křemenné sklo) či o barevná speciální tvrdá skla s vysokým indexem lomu světla. Hloubka problému totiž vyplývá z toho, že bod tavení křemene je přibližně 1480°C, kdežto bod tavení korundu je přibližně 2050°C. Teplotu kolem 1500°C lze bez větších problémů dosáhnout v klasických redukčních metalurgických pecích, ale vyšší teploty lze dosahovat již velmi obtížně a to buďto pomocí kyslíkového plamene či elektrického oblouku. Body tavení skel s vysokým indexem lomu světla a vysokou tvrdostí jsou obvykle nižší než 1000°C a zpravidla podle druhu tají při 550-900°C. Domnívám se, že ony "umělé drahokamy" byly asi opravdu barevná, tvrdá a vysoce světelně lomná skla. Když si však uvědomíme, že naše civilizace zvládla technologii výroby takových skel až někdy mezi 17. až 19. stoletím a to ještě se značnými problémy, musíme před schopnostmi starých Egyptanů smeknout.

Již zmiňovaný Deteuse uvádí, že staří Egyptané znali způsob dlouhodobého uchování elektrického náboje, ale znali i způsob směřovaného použití elektrického výboje na poměrně značné vzdálenosti. Jak to prováděli je pro nás dodnes záhadou a my to dosud nedokážeme.

Je známo, že vynálezce N. Tesla se mimo jiné zabýval výzku-

mem fenoménu kulového blesku a podařilo se mu tento problém vyřešit. Jelikož se obával vojenského zneužití svého vynálezu, zničil výpočty i záznamy, takže dodnes nevíme, co vlastně kulový blesk je. Němečtí vědci udržovali s Tibetem velmi úzké styky dávno před II.světovou válkou. Získali větší množství džiniských textů pojednávajících o technických znalostech Ářjů, zejména o raketové technice, technologii stavby létacích strojů vimaan a o různých typech starověkých zbraní. Jednou z těchto zbraní používanou proti vimaanům byla zbraň založená na principu kulového blesku. Vývojem této zbraně se Němci zabývali během II.světové války, ale nestačili výsledky výzkumů dovést do využitelné formy. Prototyp této zbraně produkující fidentelný kulový blesk prý byl vysoce účinnou a ničivou protiletectkou zbraní zasahující až do výše jednoho kilometru. Podobně problematickou informací je i sdělení, že staří znali techniku uchovávání obrazů na citlivých površích kovů.

I když oblast válečné techniky a technologie nepovažuji za něco, na co by mohla být naše civilizace příliš hrdá, zmíním se o některých typech starověkých zbraní majících i z dnešního hlediska překvapivě vysokou účinnost. Je pravděpodobné, že tyto zbraně představují právě ony nežádoucí úniky tajených informací z vědeckých arzenálů starověkých svatyní.

Když Alexandr Veliký při dobývání Indie porazil na hlavu vojsko jednoho z nejmocnějších indických panovníků Porose vládnoucího Pandžábu, zdálo se, že zbytek Indie mu leží u nohou. Makedoňané dosáhli řeky Hyphasis (Bjás) a připravovali se na dobytí území za touto řekou. Avšak z ničeho nic bojovný zápal Makedoňanů prudce ochladá a vojsko si pod hrozbou vzbouření vynucuje souhlas Alexandra s ukončením válečného tažení a rychlým návratem domů. Nic nepomáhalo přesvědčování Alexandra o snadném vítězství a bohaté kořisti, která na Makedoňany za Bjásem čeká. Historikové tvrdí, že příčinou byla psychická únava armády z několikaletého namáhavého tažení daleko od domova. Ve skutečnosti však došlo k něčemu, co Alexandrovu armádu

dosud nepotkalo. Indové totiž proti Makedoňanům uplatnili s vysokým efektem psychologickou válku. Mezi vojáky prosakovaly zprávy o úděsných účincích indických zbraní, které proti nim mají být použity. Zdroj zpráv lze hledat patrně u budhistických mnichů, kteří v té době byli v častém kontaktu s Alexandrem i jeho Makedoňany. Nu a budhistické kláštery, jak již bylo dříve vzpomenuo, patřily rovněž k širokému řetězu starověkých svatyní. Podle zákonů psychologické války byly proti některým menším průzkumným a zejména týlovým zásobovacím jednotkám tyto zbraně prý na ukázkou použity a jejich účinek Makedoňany smrtelně vyděsil. Co to mohlo být za zbraně, které změnily staré, zkušené a tvrdé vojáky takřka v houf vyděšených dětí? Valerianus ve svém pojednání hovoří mimo jiné o tom, že Indové v kritické situaci použili proti Alexandrovým oddílům velmi účinný palebný přepad z bronzových děl nabíjených kartáčovými střelami. Kdo se trochu vyzná ve vojenské taktice tak ví, jak hrozná účinky má dělostřelecká palba kartáči proti vojenským útvarům útočícím v sevřených formacích, jak to bylo za starověku časté. Po několika minutách palby ze sevřené formace nezbyde ani rozstřílený prapor. Další zbraní, která prý byla proti Makedoňanům použita byl "Oheň Bharavy". Použití děl při palebném přepadu samozřejmě předpokládá dostupnost kvalitního černého střelného prachu a to o mnoho století dříve, než je tradován jeho objev v Číně. "Oheň Bharavy" je zahalen tajemstvím, ale podle popisu způsobu použití a účinků je pravděpodobné, že se jedná o neblaze proslulý "řecký oheň", který byl poprvé použit až v roce 673 n.l. při obléhání Konstantinopole. Podle historika Theofanese (Chronographia) bylo tajemství řeckého ohně předáno byzantskému panovníkovi mechanikem (dnes bychom řekli inženýrem) Kallinikem z Heliopole, aby bylo možno odvrátit záhubu města obleženého islámským vojskem. Z toho vyplývá, že Indové znali tajemství této vysoce účinné zbraně nejméně o tisíc let dříve, než se s ní seznámili Byzantinci. Kallinikos patřil pravděpodobně k žákům helénských hermetiků, kteří čerpali z toho, co se dochovalo po zániku alexandrijské Bibliothéky. Snad je vhodné ještě doplnit poznámku Ktesia, který v jiné souvislosti uvádí, že zbraň podobná "Ohni

Bharavy" byla známa i v Chaldeji dávno před Ninem. Nin (Ninus) byl králem teokratického státu Ninive. Semiramis ho nechala zabít, protože ji znemožňoval stát se královnou Ninive. Řecký oheň nakonec Byzantskou říši nezachránil. Na čas se jej po pádu Konstantinopole zmocnili islámští dobyvatelé a používali jej při svých vojenských operacích dokud nebyl zcela spotřebován. Tajemství složení a výroby řeckého ohně však zaniklo s posledními mechaniky a laboranty zabývajícími se jeho výrobou v tajných konstantinopolských laboratořích, kteří byli po pádu Konstantinopole pobiti a tajemství tak vzali do hrobu. V následujících stoletích bylo vynaloženo mnoho úsilí na znovuobjevení řeckého ohně, ale bez úspěchu. Bojová látka velmi blízká řeckému ohni byla ke konci II.světové války zavedena do výzbroje spojeneckých armád pod názvem "napalm". Tento název vznikl spojením počátečních slabik latinského názvu sodné soli kyseliny palmítové ("na-trium palm-itane) používané jako zahušťovadla vlastní hořlaviny (benzin,kerosin). Systémovou analýzou všech dostupných údajů o řeckém ohni docházím k tomuto složení: kerosin (nebo podobná frakce ropy) - zahušťovadlo-ledek-bílý fosfor a hydrocarbit. Tedy až na ledek a bílý fosfor je složení téměř shodné s napalmem. Postup výroby sestával patrně z několika stupňů. Nejprve se z hydrocarbitu (pálené hašené vápno) a pryskyřičných kyselin (kalafuna, kopal, élém, mastix a pod.) připravilo tavením vápenaté mýdlo, které se mísilo v jistém poměru s kerosinovou ropnou frakcí. Získala se hmota podobná aspiku. Do této hmoty se vmíchal jemně rozetřený ledek (nejspíš dusičnan draselný či amonný). Druhou složkou byl roztok či spíše disperze bílého fosforu v kerosinové frakci. Postup přípravy bílého fosforu je zahalen tajemstvím, ale s největší pravděpodobností se vycházelo ze suchého ptačího trusu, rozdrčených kostí, těžké ropy či asfaltu a dýmavé kyseliny sírové či mýsy. Tato směs se žihala a během suché destilace jednak unikaly těžké ropné frakce, jednak páry bílého fosforu, který se s nimi mísil a extrahoval do kapalného kondenzátu. Tento kondenzát tvořil onu druhou složku řeckého ohně, která při styku se vzduchem okamžitě vzplanula. Před použitím řeckého ohně mísili ohněstrýci obě složky a vzniklá

směs byl vlastní řecký oheň. Ledek v něm obsažený sloužil jako zdroj kyslíku, takže oheň mohl hořet v silné vrstvě, ale i pod vodou a běžnými technikami nebyl k uhašení. Ve své době to musela být hrůzná zbraň. Používal se tak, že se v uzavřených nádobách vrhal praky na protivnickovy pevnosti nebo lidskou sílu. Později se zdokonalilo jeho používání zejména při námořních bitvách. Na špici byzantské lodi byl chrlič, což byla měděná trubka napojená na měděnou nádobu odolávající tlaku. Na výstupu z nádoby do chrliče byla tenká přepážka z měděného plechu. Do nádoby se zasunula počínová nálož z černého střelného prachu a malým otvorem se zažehla. Tlak plynů z hořícího prachu prorhl tenkou přepážku a velkou rychlostí vymetl řecký oheň chrličem na protivníka. Mnozí historikové uvádějí, že každé použití řeckého ohně byzantskými loďmi bylo provázeno hromovým burácením. Tento popis je velmi blízký těžkým plamenometům používaným za II.světové války, jejichž odpálení bylo provázeno podobnými zvukovými efekty. Proti řeckému ohni nebylo prakticky obrany. Jako zajímavost uvádím, že starověcí vojenští odborníci doporučovali hasit řecký oheň pouze octem. Nezkoušel jsem to a ani jako chemikovi mi není jasné, proč zrovna ocet by měl být tím vhodným hasivem.

Staré civilizace měly ve svých vojenských arzenálech nejen zbraně z kalené mědi, Oheň Bharavy, ale celou řadu dalších zbraní s tak strašlivým účinkem, že bychom je dnes mohli klidně řadit po bok jaderných, chemických a biologických zbraní naší civilizace. Velmi podrobně o těchto tajemných zbraních, zejména o jejich používání, mluví starověký epos Mahábhárata (desátá kniha). Uvádějí se takové zbraně jako "brahmaširas" (v překladu "Brahmova hlava"), "brahmadanda" a další, které odstraňují překážky, jiné působí na psychiku vojáků a dezorientují je a podobně. Se zbraní brahmaširas válčil již Ráma když dobýval třetinu světa. Podle popisu účinků a doprovodných jevů se jedná nejspíše o nukleární zbraň, kdežto brahmadanda odpovídá spíše neutronové zbraní. Když Ráma zaškoluje svého žáka Ardžunu do používání "astravidji" (dnes bychom řekli "do taktických zásad" použití této

skupiny zbraní), varuje ho, že brahmaširas je zbraní nejvyšší a nesmí být nikdy použita proti lidem, protože by mohla spálit celý svět.

Těmito exkurzemi do světa starověké vědy, techniky a technologie jsem se pokoušel naznačit, že staří disponovali technikou hodnou nejen dvacátého století, ale patrně i pokročilejší éry, protože s mnohými sděleními si nevíme rady dodnes. Nyní se zaměříme na tu oblast Alchymie, která se zabývá oním klasickým tématem "transmutacemi" prvků.

SMARAGDOVÁ DESKA

Alchymie je věda otevřená dětem pravdy.

V.L.Rabinovič

Alexandrijští encyklopedisté byli většinou helénské Řekové a proto staré zprávy poměřovali a interpretovali v duchu řecké kultury a Pantheonu. Tímto způsobem řecké myšlení a způsob života vnaší často více či méně zřetelná zkreslení do jejich interpretací filosofie a věd přejatých od starých Egyptanů. Nejzávažnějším důsledkem je "pofečnění" egyptského Thowta na řeckého Herma, protože tím byla původní Thowtova filosofie překryta hermetickou filosofií, jejíž duch má zřetelně řecké specifikum, zejména v pozdních hermetických dílech navazujících na rané helénské autory. Pokud hovoříme o hermetismu (hermetické filosofii) či thowtismu (thowtické filosofii), musíme si jasně uvědomovat, o které období vlastně jde. Raná verze hermetiky pocházející od helénských autorů soustředěných v 2.-3. století př.n.l. kolem Museionu a Bibliothéky, je v podstatě identická s thowtickou filosofií pocházející ze staroegyptských pramenů, které měli helénské autoři k dispozici. Dílčí omyly a zmatky byly způsobeny patrně značným stářím egyptských pramenů, takže pro některé myšlenky, pojmy a interpretace neměli helénské mudrci odpovídající vyjádření v řeckém duchu nebo se mohli snadno také mýlit a podávat chybné interpretace thowtické

vědy. Pozdní verze hermetické filosofie již postrádá sebelepší stopy thowtismu a často se ztrácí i bystrý helénský duch zaměňovaný dalšími omyly a dalším nepochopením. Ani se nelze divit, protože od věku alexandrijských encyklopedistů již uplynulo několik století a většina helénských a egyptských pramenů byla zničena nebo se ztratila neznámo kam. To co se dochovalo jsou již jen opisy několikanásobných spisů toho, co napsali encyklopedisté. Z toho však dále čerpají Římané, Feničané, arabští učenci a posléze i evropští učenci. Hermetická filosofie, která se k nám touto cestou dostala, je proto přeplněná nejasnostmi, omyly a chybnými interpretacemi dávno zapomenutých principů thowtismu, takže lze již těžko hovořit o ucelené filosofii s jasnými myšlenkami. Odtud pramení dodnes dochovaný přežiravý a výsměšný postoj filosofii moderního věku nejen k hermetice, ale i k jejímu dítěti - alchymii. Původní myšlenky thowtismu můžeme nacházet pouze v staroegyptských pramenech, které jsou vzácné a nedostupné, nebo v árijských vědách a rovněž ve vzácných occitiánských a iberských pramenech. Když prameny hovoří o Hermovi Thowtovi, pak se týkají toho, co nás zajímá - thowtismu. Když prameny hovoří o Hermovi (polatinštěném Merkurovi), pak se jedná o relativně mladé řecké prameny podávající obraz čisto-krevně řeckého poloboha v některé z jeho přečetných rolí: ochrana pocestných, obchodníků a zlodějů, rychlý posel bohů atd.. Tento Hermés je pojímán jako chytrý, protřelý, vynálezavý a obratný šibal i pohotový řečník. Takto Herma pojímá Praxiteles, když v duchu Homéra tvoří sochu Herma jako krásného mladíka na prahu mužnosti. Tento Hermés je plnokrevným Řekem a s Thowtem nemá vůbec nic společného. Jedním z důsledků matoucích interpretací hermetismu je i omyl týkající se postavení a úlohy Herma Trismegista.

V přesně nedatovaném období, ale zcela jistě před dobytím Egypta Alexandrem Velikým, byl v Egyptě odkryt prastarý hrob, ve kterém spočívala kostra starého muže a v její těsné blízkosti ležela destička z průsvitného zelenavého materiálu s vyrytým starořeckým nápisem. Ze souvislosti vyplývá, že materiálem

destičky bylo pravděpodobně zelené sklo egyptského původu. Seneca v pojednání o Demokritovi hovoří o tom, že zelené umělé smaragdové destičky byly v Egyptě vyráběny z roztaženého křemene s přídavkem vápence. Nálezci zelené sklo neznali a považovali jej za vyříznutou destičku z krystalu smaragdu (zelená odrůda berylu). Tabulka, která se do historie alchymie později dostává pod názvem "Tabula smaragdina" byla dle pověsti ukryta Abrahamovou ženou Sarah v jedné jeskyni v okolí Hebronu. Když vojsko Alexandra Velikého toto území obsadilo, našli jeho vojáci tuto destičku a z rukou Alexandra ji později přejali jeho dědici a od nich alexandrijské encyklopedisté. Smaragdová destička se později ztratila a schází i záznam původního textu. Proto jediným pramenem pro pozdější překlady do latiny, arabštiny a evropských jazyků byl opis řeckého překladu, jehož věrohodnost nelze plně zaručit. Problém tkví v tom, že patrně ani starořecký text nebyl originálem, ale pouze záznamem původního textu přeloženého z neznámého jazyka, o kterém není v dostupných pramenech zmínky. Čtete-li například český překlad textu Smaragdové desky, většinou si neuvědomíme, že máme před očima přinejmenším čtyřnásobný překlad a každý překladatel zanesl do svého překladu nemalou míru zkreslení pocházejícího z chybného pojetí nebo neporozumění smyslu textu. Tuto skutečnost si mnozí vykladači Smaragdové desky neuvědomovali a docházeli k rozporuplným a často až nesmyslným interpretacím, budícím u kritiků hermetismu a alchymie značné veselí. Vlastním textem se budu zabývat později, nyní chci pouze upozornit na část textu:

"Můj titul je Hermes Trismegitos, neboť ovládám tři části filosofie všeho světa."

Je jasné, že se nejedná o řecký překlad, ale výslovně o transpozici závažného sdělení prastarého hieratického charakteru do pojetí výkladu v helénském duchu. Je zřejmé, že se zde nejedná o Herma z řeckého Pantheonu, ale o Thowta či Thowta-Herma, pak by v textu bylo zcela nemístné uvádět onu kvalifikaci "Trismegitos". Bůh Thowt byl u počátku vědění, alespoň podle hieratických výkladů starých Egyptanů, takže ona kvalifikace byla

nemístná, ba téměř urážlivá. "Trismegitos" lze pravděpodobně nejlépe přeložit jako "trojnásobný Magister", tedy Mistr habilitovaný ve třech vědách. V této souvislosti si můžeme vzpomenout, že thowtická filosofie sestávala ze tří částí: Psychurgie, Magie a Theurgie, jejichž technickou aplikací byla Chymie (Alchymie).

"Trismegitos" má tedy význam vědeckého titulu osobnosti habilitované ve třech thowtických filosofích. Tato habilitace však současně představuje nejvyšší zasvěcení, které získali pouze nejvyšší hierofanté. Titul "Hermes Trismegitos" je tedy ve skutečnosti titulaturou nejvyššího z hierofantů Osirisových svatyní starověku, v nichž kvetla thowtická filosofie. Staré zprávy nám sdělují, že nastupující nový hlavní hierofant přijímá spolu se svou funkcí i její atributy a to tiáru a žezlo, což však byly i atributy pozdějších egyptských faraonů, kteří zejména ve starší době spojovali roli světského i duchovního vládce v jedné osobě. Jakýmsi "atestem" nejvyššího zasvěcení pak byla ona Smaragdová destička. To znamená, že nález kostry v starém thébském hrobě spolu se Smaragdovou destičkou není nálezem pozůstatků Thowta, ale jen některého z hierofantů nejvyššího zasvěcení Osirisových svatyní. Použití systémové analýzy dostupných překladů textu Smaragdové destičky umožňuje dobrat se s největší pravděpodobností k takovému výkladu, který je nejbližší pravdě. Ani zde však omyl nelze vyloučit. Systémově pojatý text Smaragdové destičky je tento:

"Je jistá a neklamná pravda, že dole i nahoře se nalézají podobné látky, ze kterých vzniká jediná záračná hmota. Jako vše vzniklo z vůle Nevýslovné bytosti, tak všechny látky pocházejí z této jediné záračné hmoty, jejímž otcem je Slunce a matkou Měsíc. Vitr ji nosil s sebou, Země ji dala sílu. Působnost této hmoty je universální a dokonalá, je-li změněná v zemi. Pozorně a důmyslně oddělíš ohněm ze země těkavé od pevného, nanejvýš vtípně uskutečníš vzlet k nebi a opětovný návrat k zemi, spojením látek nebo a země získáš slávu světa i světlo celého poznání, záračná hmota předčí

tvé síly, pronikne jemnou i pevnou látkou. Vytvořila tento svět a mnohé podivuhodné hmoty. To vše znám, proto můj titul je Hermes Trismegitos, neboť ovládám tři části filosofie všeho světa".

Bylo v minulosti mnoho vykladačů tohoto textu, ale jasně a srozumitelně vysvětlěn nikdy nebyl. Přesto řada starých zpráv hovoří o tom, že text Smaragdové desky představuje úplný popis alchymické transmutace, přesně vzato postup přípravy Kamene mudrců. Pravděpodobnější je, že text Smaragdové desky je jakýmsi "atestačním diplomem" nejvyššího zasvěcení hlavního hierofanta, protože tajemství prahmoty, postupu její přípravy a přípravy její imaginativní esence "Kamene mudrců", náleželo ve starověku k nejvyšším tajemstvím vyhrazeným pouze zasvěceným. Chceme-li se přiblížit pravdě musíme mít neustále na mysli, že se setkáváme s produkty odlišného myšlení odvíjejícího se od filosofie tisícileté moudrosti, jejíž prapůvod stěží pochází z pozemské kolébky. Výklad textu Smaragdové desky není možný, alespoň ne pro nás bez správného klíče. Tento klíč pro nás před mnoha lety připravil Basil Valentin, záhadný benediktinský mnich, o jehož existenci mnozí pochybují. Jde o skupinu latinských slov: "Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem." Počáteční písmena tvoří heslo "VITRIOL", které se v pozdějších dobách stalo synonymem řady chemických látek jako byl síran železitý či dýmavá kyselina sírová, ale jehož skutečný význam s chemií nesouvisí. Zkusme si přeložit klíč Basila Valentina, což je předpokladem jeho použitelnosti. Český význam by měl znít asi takto:

"Prohlédni nitro Země
očisti nalezený tajemný kámen."

Ale Basil Valentin není jediný, kdo nabízí klíč k pochopení textu Smaragdové desky a tím potažmo i alchymie. Nikolas Flamel našeptává:

"Je skrytý kámen,
temný,
co nehlouběji ponořený ve studnici,
která sama je bezedná ..."

Pojďme tedy hledat co je v nitru Země.

Zploštění Země v oblasti pólů závisí nejen na velikosti Země a úhlové rychlosti její rotace, ale rovněž na tom, jak je v nitru Země rozložena hmota. Změřený rozdíl 22 km mezi délkou rovníkové a pólové poloosy lze vysvětlit pouze tím, že hustota hmoty ve středu Země by měla být nejméně trojnásobná než je průměrná hustota Země a měla by se pohybovat kolem hodnoty 17000 kg/m^3 , čímž se blíží hustotě zlata (19300 kg/m^3). Studium šíření seismických vln jednoznačně prokázalo vrstevnatou strukturu Země: kůra - plášť - jádro - vnitřní jádro. Poloměr jádra Země je 3470 km, poloměr jádérka 1250 km. Hustota spodních vrstev pláště (astenosféry) tvořeného peridotitu dosahuje 3440 kg/m^3 , v blízkosti hranice s jádrem vzrůstá hustota atmosféry na 5700 kg/m^3 a na hranici jádra vyskočí až na hodnotu 9400 kg/m^3 . Hustota hmoty se dále prudce zvyšuje a ve středu Země má dosahovat hodnoty 17000 kg/m^3 . Tato růstová křivka hustoty hmoty vylučuje existenci homogenní slitiny železo-nikl. Vysvětlení spočívá v tom, že spodní vrstvy astenosféry obsahují velmi hustou (těžkou) hmotu, jejíž množství roste s hloubkou. Zjevně se jedná o dvousložkový systém peridotit - látka X, který závisle na tlaku a teplotě má nejméně dvě oblasti nemísitelnosti. První oblast odpovídá astenosféře, druhá zemskému jádru. Zdá se, že existuje i třetí oblast nemísitelnosti - jádérko. Každá z uvedených oblastí představuje homogenní směs peridotitu s látkou X, kde obsah látky X (prahmoty) je různý a s hloubkou roste. Podle nepotvrzených informací má tato prahmota za normálních podmínek hustotu kolem 33000 kg/m^3 . Hustota hmoty ve středu Země (17000 kg/m^3) by pak odpovídala homogenní směsi peridotitu s cca 46% prahmoty. Spodní část astenosféry těsně před hranicí s jádrem by odhadem obsahovala asi 7,5% prahmoty v peridotitu.

Tradiční je teorie o složení zemského jádra ze směsi železa a niklu. Když uvážíme hustotu železa (7500 kg/m^3) a niklu (8900 kg/m^3), pak s tím stěží souhlasit, spíše by se mělo jednat o slitinu niklu a wolframu či zlata. Avšak ani toto složení není v souladu

s rozložením hustoty hmoty v jádře Země. Teorie železníkového jádra Země je tedy nejspíše chybná.

Druhá teorie vysvětlující známá fakta deformací struktury atomů hmoty v jádře působením obrovských tlaků, kde hmota se chová jako kov, je asi pravdě nejbližší. Tedy ve středu Země je hmota vystavena obrovskému tlaku a důsledkem je její jiné chování než dosud známe. Vraťme se k textu Smaragdové destičky, která říká:

"Je jistá a neklamná pravda,
že dole i nahoře se nalézají podobné látky,
ze kterých vzniká jediná zázračná hmota".

Klíč Basila Valentína dává docela přesný pokyn:

"Prohlédni nitro Země
a očisti nalezený tajemný kámen!"

Máme zámeček a k němu klíč, zkusme tedy odemknout a otevřít dveře do té tajemné "třinácté komnaty".

Vlastnosti hmoty v podstatě určují vlastnosti jejího atomového jádra. Co víme o fenoménu "atomové jádro"? Moc toho není, ale také ne zas tak málo. Předně jádro má náboj odpovídající počtu protonů, ale má i hmotnost odpovídající počtu neutronů a protonů. O klidové struktuře jádra nevíme nic moc, snad jen to, že se chová jako kvazikapalina vysoké hustoty. Je tedy spíše jakýmsi pí-mezonovým (pionovým) těstem, v němž plovou rozinky protonů a neutronů. Nikdy nevíme, kde která částice v daném okamžiku je a zda-li vůbec je, známe pouze celkový počet protonů a neutronů jádra, tedy hmotu "rozinek". Kvazikapalné mezonové těsto je citlivé na tlak i teplotu, a to tím více, čím je vyšší počet neutronů v jádře. Nejcitlivější však jsou taková jádra atomů, která mají lichý počet neutronů. Tlak i teplota způsobuje deformaci jádra, přičemž jeho náboj (protony) se soustřeďuje na povrchu, který je nejvíce zaoblen. Při štěpení atomového jádra zaujme pí-mezonová kvazi-

kapalina nejprve tvar piškotu s tenkým spojovacím můstkem, který se přetrhne v okamžiku dynamické nestability - proběhne jaderné štěpení. Vzniknou obvykle dvě částice představující atomová jádra rozpadových produktů a zbylé fragmenty hmoty (můstku) se vyzáří ve formě energie a radioaktivního záření. Blíže se touto problematikou budu zabývat později, řečené stačí k pochopení následující myšlenky.

Vycházím z toho, že teoreticky je každá reakce spojená s uvolněním energie vratná, pokud se naleznou způsob jak realizovat snížení její entropie a nový stav hmoty stabilizovat. Jinými slovy: jestliže je znám proces štěpení těžkých jader, je teoreticky oprávněné očekávání, že stejně dobře může probíhat jaderná syntéza těžkých jader, tedy "fúze jader". Atomové fyzice se podařilo dosud realizovat pouze fúzi lehkých jader a to působením ultravysokých teplot. Je to ona neřízená vysokotepečná fúze - vodíková bomba. Uskutečnit řízenou fúzi lehkých jader za vysokých teplot se zatím nedaří, ale zdá se, že M.Fleischmannovi a S.Ponsovi se zdařilo uskutečnit něco, co by bylo možno nazvat "studenou fúzí" lehkých jader. O fúzi těžkých jader zatím jaderná fyzika pouze sní stěží na teoretické úrovni.

Je-li jádro těžkého atomu s lichým počtem neutronů vystaveno působení vysokého tlaku téhož řádu, jako je tomu ve středu Země, jádro se deformuje do tvaru kapky, na jejímž oblém konci se soustředí veškeré jaderné protony, kdežto na "ocásku" kapky žádný náboj není. Setkají-li se dvě takto deformovaná jádra, otočí se ocásky k sobě, protože souhlasný náboj čela kapek se projeví odpudivou silou. Při doteku ocásků obě deformovaná kapky splynou a tak dochází k fúzi těžkých jader provázené výronem energie. Podstata této energie není ani teoreticky formulována. Tlakovou fúzi těžkých jader vzniká nové jádro v podstatě se zdvojenou hmotností a i toto supertěžké jádro je schopné dalších fúzí. Stabilní meziproduct jaderných fúzí je pravděpodobně onen "záračný kámen" či "prahmota" alchymistů, ale také "tajemný kámen" Basila Valentina. Domnívám se, že příčinu anomální

hustoty vnitřního jádra Země můžeme vysvětlit pouze produkty tlakové fúze těžkých atomových jader. Úvahou lze dojít k tomu, že princip tlakové fúze těžkých jader bude zřejmě ve vesmíru mít obecnější platnost a tímto fenoménem pak lze vysvětlit mnohé záhady spojené například se zdrojem energie velkých planet třídy Jupitera, ale i se vznikem supernov. Zde nás text Smaragdové destičky navádí na problém docela přesně: "... , že dole i nahoře se nalézají podobné látky ... ", což lze pochopit správně tak, že v nitru Země (pod našimi nohama), ale i na planetách a sluncích vesmíru (tedy nahoře nad našimi hlavami), je tlaková fúze obecným principem a základním zdrojem energie. Tyto úvahy lze zatím těžko dokázat, ale jisté indicie dává úvaha o tepelné bilanci Země a zdroji její energie.

Experimentálně bylo zjištěno, že směrem do nitra Země vzrůstá teplota v průměru o 30°C na každých 1000 m hloubky (tzv. "geotermický stupeň"). Zdrojem této tepelné energie má být tření vznikající při pohybech zemských ker a jejich částí. Proti této teorii však stojí skutečnost, že největší pohyby zemské kůry a tedy i největší zdroj tepelné energie vzniklé jejich třením by se měly vyskytovat do hloubek nejvýše 50 km a níže by měl nastávat prudký pokles teplot. Opak je pravdou, protože většina magmatických krbů (tzv. "horkých skvm") leží pod touto hranicí.

Podle jiné teorie je zdrojem tepelné energie Země přirozený rozpad radioaktivních izotopů thoria, uranu, draslíku a dalších prvků obsažených v zemské kůře. Z jednoduché tepelné bilance vyplne nesmyslnost této teorie, především pro nepatrné zastoupení radioaktivních prvků, jehož důsledkem je i nepatrný tepelný zisk. Mimo to je rozdělení radioaktivních izotopů v zemské kůře značně nerovnoměrné a soustřeďuje se zejména na efuziva granitů, porfyrů a podobných typů hornin. Přesto geotermický stupeň má víceméně stabilní hodnotu bez ohledu na to, ve kterém místě zemské kůry je měřen.

Při družicovém průzkumu povrchu Země v infračervené oblasti

spektra byla zjištěna existence míst s výrazně zvýšeným tepelným tokem (tzv. "hot spots"). Tyto horké skvrny často souvisí s oblastmi aktivní sopečné činnosti a jsou to asi magmatické krby zásobující roztavenou lávou činné sopky. Podle novější teorie se za zdroj horkých skvrn považuje přirozeně řízený atomový rozpad izotopů uranu, tak jak v minulosti probíhal například v přírodním atomovém reaktoru v Oklo (Gabun) a dalších podobných lokalitách. Tato teorie sice uspokojivě vysvětluje původ tepelné energie, ale nikdy nebyly nalezeny v lávách a sopečných plynech produkty štěpení uranu s dlouhým poločasem rozpadu v množství a složení odpovídající rozpadovým produktům. Je tu ale ještě jeden problém, který tato teorie nevysvětluje. Přirozené uranové reaktory typu Oklo mohou totiž zahájit činnost pouze za podmínek dostatečného obsahu izotopu ^{235}U a to pouze zbrzděnými tzv. "teplnými" neutrony. Tepelné neutrony lze získat zbrzděním běžných rychlých neutronů buďto těžkou vodou nebo látkami bohatými na uhlík (např. grafitem). V reaktoru v Oklo byl realizován poslední případ, protože horniny ložiska měly vysoký podíl grafitických složek. Jenže souběh takových okolností je velmi vzácný, kdežto počet horkých skvrn je poměrně velký.

Tak jsme vlastně v situaci, kdy žádná stávající teorie uspokojivě nevysvětluje původ zemského tepla. Naopak výborné vysvětlení původu zemského tepla a tedy i geotermického stupně lze spatřovat v tlakové fúzi těžkých jader v nitru Země, přesněji v energii při této fúzi uvolňované. Domnívám se, že podobně lze vysvětlit i původ energie nitra Jupitera a takových jevů jako je vznik supernov. Tlaková fúze těžkých jader je teoreticky možná, takže můžeme předpokládat, že ve vnitřním jádru Země může probíhat a tepelný zisk z této fúze je vlastním zdrojem geotermálního tepla, protože zatím nedokážeme jiným způsobem jeho původ vysvětlit. Přijmeme předpoklad, že text Smaragdové destičky opravdu uvádí princip přeměny hmoty, jejímž závěrečným stupněm je dosud neznámá forma hmoty - "Kámen mudrců". Zkusme konfrontovat tento text s tím, co teoreticky předpokládáme o jaderných přeměnách ve vnitřním zemském jádru a dívejme se na celý problém očima

alchymistů. První věta textu Smaragdové destičky říká:

"... dole i nahoře se nalézají podobné látky ...". Nyní již nejde o výklad pojmu "dole" a "nahoře", ale o analýzu pojmu "podobné látky". Text přímo říká, že z těchto "podobných látek" vzniká něco nového, neznámého "...jediná zázračná hmota". Z hlediska chemika lze usuzovat tak, že hmota ve vnitřním jádře Země není totožná s hmotou vyskytující se kdesi ve vesmíru, ale je pouze podobná, což lze chápat jako podobnost účelovou. Podobnost vidím jednak ve zvláštním způsobu vzniku (tlaková fúze), jednak ve zvláštních vlastnostech této látky (vysoká hmotnost, schopnost další fúze). Aby se situace trochu vyjasnila, obrátíme pozornost na alchymické texty. Popisů alchymické technologie transmutace je mnoho a laika velice snadno zavádí nesprávným směrem. Dominantní etapy transmutace jsou přibližně tyto:

- 1) vytěžení surové rudy rtuti (rumělky) popř. i stříbra,
- 2) zhutnění rumělky na ryzí kovovou rtuť mající často jméno "Kohout",
- 3) první stupeň transmutace rtuti na pevnou látku netěkavou, zářivě rudou, které alchymisté říkají "Lišák",
- 4) následuje další transmutace kompozice Lišáka a Kohouta, přičemž produktem je "Materia Prima", někdy také "primární hmota" či "prahmota". Pro Materia Prima mají alchymisté mnoho velmi poetických názvů: Beran, Mléko Panny, Chaos mudrců, Metalický chaos, Agoth, Filosofický Merkur a další. Materia Prima je nejdůležitějším meziproduktem alchymické transmutace a technologie výroby je do krajnosti utajena. Další etapy jsou relativně jednoduché a alchymické návody celkem srozumitelné. Příčinou je snad přesvědčení starých Mistrů, že pro toho, kdo dokázal připravit Materia Prima, je zbytečné další zastírání, protože je zcela zasvěcen do problému.
- 5) Transmutace kompozice Materia Prima popř. obsahující zlato či ještě stříbro na produkt, jehož emblémem je drak či had zaskutnutý do svého ocasu.
- 6) Produkt však nabývá své pravé účinnosti až tehdy, je-li roz-

puštěn ve skle na vlastní Kámen mudrců, který má průzračně rubínovou barvu a ve tmě fialově fosforeskuje.

7) Transmutace neušlechtilých kovů (rtuti, olova, cínu aj.) v kovy ušlechtilé, zejména zlato, přičemž jediný díl Kamene mudrců postačí na přeměnu více než 10000 dílů neušlechtilého kovu.

Alchymické texty dostí důrazně upozorňují, že zejména v posledních třech etapách se uvolňuje značné množství energie, která bezprostředně vyvolává změny v duchovní i tělesné podstatě alchymisty.

Když se na tento schematický náčrt alchymické technologie transmutace podíváme s odstupem, nutně musíme dojít k závěru, že popis technologie odpovídá asi skutečnosti a tou je nesporně fúze těžkých jader izotopů rtuti. Toto přesvědčení vzroste jakmile čteme, že v každém stupni podstatně vzrůstá hmotnost nově vzniklých látek. Vlastní alchymickou technologií se budu zabývat v další kapitole. Systémovým rozbohem docházím k teoretickému závěru, že ony "... podobné látky ..." z textu Smaragdové destičky jsou velmi pravděpodobně totožné s tím, co alchymisté nazývají Lišákem. Podle starých textů má být pro Lišáka typické zdvojení hmotnosti (váhy), čímž je v podstatě myšleno zdvojení jeho hustoty. Pokud je to skutečnost, pak Lišák vlastně představuje jakýsi metaloidní "dimer", vzniklý fúzí dvou jader izotopů rtuti. Dalšími fúzními reakcemi vzniká Materia Prima, posléze pak Salamandr nebo Kámen mudrců. Postupná fúzní reakce je analogická tomu, co známe z oboru makromolekulární chemie jako postupnou výstavbu polymérního řetězce. Jeden problém však zůstává a to zda autor textu Smaragdové destičky pod pojmem "záračné hmoty" měl na mysli Materia Prima nebo Kámen mudrců? Čtenáři se již asi začíná rýsovat podezření na to, že jak ve vnitřním jádru Země, tak ve vesmíru, ale i v alchymické peci, jde vždy o totéž - fúzi těžkých jader na supratěžké dosud neznámé prvky, pro které budu dále používat termín "polymeroidy". Zbývá maličkost, přijít na to, jak alchymisté tuto fúzi vlastně nastartují. Vraťme se ale zpět k textu Smaragdové destičky.

Další věta textu hovoří o tom, že z oné "jediné záračné hmoty" pocházejí všechny látky, což můžeme asi správně chápat jako "všechny prvky". Tím by byly pochopitelné některé alchymické texty, které ubezpečují adepta o tom, že při speciálních úpravách transmutace vznikají z jednoho dva nové neznámé prvky. Analogicky pak bychom mohli hovořit o "depolymeraci" supratěžkého polymeroidu. Text dále říká, že otcem oné záračné hmoty je Slunce a matkou Měsíc a vítr ji nosil s sebou (nebo také "v sobě"). Víme, že alchymickým symbolem zlata je Slunce, stříbra Měsíc (Luna). Je-li otcem "záračné hmoty" zlato a stříbro (samozřejmě mimo Prima Materia) pak dovozují, že se v textu v podstatě zkratkou uvádí schema páté etapy alchymické technologie transmutace - přípravy Kamene mudrců. Nutně tedy "záračnou hmotou" musí být Kámen mudrců, mnohdy nepřesně chápaný ve formě tuhého roztoku ve skle. Alchymický termín "zem" znamená jakoukoliv pevnou homogenní látku práškovité drobné formy, nikoliv však jednodílnou pevnou hmotu. Té alchymisté říkají "kámen". Již z toho se projevuje princip analogového myšlení alchymistů, protože používají jednoznačné termíny pro analogové vlastnosti. Poněkud záhadnou se zdá věta "Vítr ji nosil v sobě (s sebou), země ji dala sílu".

Pokud však víme, že termín "vítr" je analogovým termínem pro plyny a páry obecně, je celý význam jasný. Tuto větu můžeme dešifrovat celkem jednoznačně tak, že v této části alchymické technologie je využíván princip výměny hmoty a reakce v plynné, popřípadě parní fázi a teprve zkondenzovaný práškový produkt či snad sublimát, je onou záračnou hmotou. Proto "... země ji dala sílu". Tuto část věty můžeme vyjádřit také tak, že reakční produkt kondenzující z parní fáze je teprve tou záračnou látkou s mnohými neobvyklými vlastnostmi. Další věta "Působnost této hmoty je univerzální a dokonalá, je-li změněna v zemi" je poněkud podivná. Alchymické texty opakovaně a jednoznačně hovoří o tom, že Kámen mudrců nabude své specifické vlastnosti teprve tehdy, až se stane tinkturou, čímž je myšleno převedení práškovitého reakčního produktu do roztoku ve skle. V těchto souvislostech se domnívám,

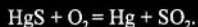
že při opisování či překladu již na úplném začátku zřejmě původního textu do staroféničtiny došlo k omylu, takže tato věta by měla ve skutečnosti znít jinak.

"Působnost této hmoty je univerzální a dokonalá, je-li změněna v kámen" (nebo tinkturu). V této souvislosti bych chtěl čtenáře upozornit na skutečný význam alchymického pokynu "změnit vodu v zemi", na který je možno při četbě textů často narazit. Tento pokyn znamená zcela jednoznačně, že je nutno změnit kapalinu (jakoukoliv) v pevnou homogenní práškovitou či drobovou substanci. Analogovou vlastností vody je "tekutost", analogovou vlastností země (ve smyslu půdy) je práškovitost, jemnozrnost a nesusdržnost. Pokud chce alchymista upozornit na to, že z kapaliny musí vzniknout tuhá, pevná a soudržná hmota, sdělí tento pokyn "změň vodu v kámen" právě proto, že příslušné analogové vlastnosti jsou typicky obsaženy v kameni. Obecně platí, že pokud se při čtení alchymického textu narazí na podivný a nepochopitelný termín či pokyn, pak je nutno nejprve vymezipřít typické analogové znaky vlastní tomuto termínu či pokynu. Středověké alchymisty a vykladače alchymických textů zavedla velmi často do slepé uličky právě ona neschopnost "analogového myšlení a přístupu" k problému, které naopak bylo vlastní starým alchymistům, neboť k němu byli vychováni. Ještě bych chtěl upozornit na jednu drobnost. Termín "voda" pro alchymistu tedy znamenal vždy kapalnou látku, ale pro jednoznačnou specifikaci konkrétní látky používal subspecifické analogové vlastnosti. Uvedu příklad: Rtuť je kapalinou, ale má jednu, pro kapaliny neobvyklou vlastnost způsobenou vysokým povrchovým napětím - nesmáčivost. Tuto vlastnost alchymisté dobře znali, proto pokud hovoří o rtuť, používají často analogový termín "suchá voda". Ovšem stejně často můžeme narazit na termín "Kohout", což je opět rtuť, přičemž se zdůrazňuje analogová vlastnost společná kohoutovi a rtuť a tou je polétavost (těkavost). Ku konci prvního tisíciletí našeho věku se analogový princip v alchymii opouští a nastává příklon k používání symbolů a jmen bohů z řeckého či římského období. Tak se rtuť v této době říká "Merkur" nebo "prostý Merkur".

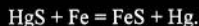
Další text Smaragdové destičky již jen popisuje postup alchymické technologie a transmutace poměrně přesně. Plně se to vyjasní až po přečtení následující kapitoly. V ní se setkáme ještě s řadou dalších analogových termínů používaných alchymisty. Z nich nejdůležitější je "Síra". Analogovou vlastností síry je její vysoká reaktivita s řadou prvků. Proto tento termín je často používán pro první stadium fúzované hmoty vznikající spojením dvou jader rtuť. Této nové hmotě říkají alchymisté "Lišák", ale také "Síra".

Analogovou vlastností Lišáka je ohnivě rudá barva a dravost, analogovou vlastností Síry je reaktivita. Tyto vlastnosti jsou typické pro pro tento dimeroid vzniklý fúzí dvou jader rtuť. Ve středověku, ale bohužel i v naší době, byl analogový význam Síry pomíjen a důsledkem bylo sice objevení řady chemických sloučenin obsahujících síru, ale experimentátoři se nikdy nedostali ani před práh prvního fúzního stupně. Tato situace názorně ukazuje, že příčina neporozumění není ani tak v úrovni technických znalostí, ale v odlišném způsobu myšlení. Staří předhelénští alchymisté mysleli výhradně analogově, kdežto alchymisté středověku i novověku, a to včetně racionálních chemiků, byli odkojeni karteziánským způsobem myšlení, který sice formuloval Descartes až v 17.století n.l., ale pevně základy položili již kolem přelomu letopočtu Řekové, když ducha thowtismu nahradili duchem krystalizujícího řeckého realismu. Tam kdesi pramení řeka Léthé oddělující současného racionálně uvažujícího chemika či fyzika od skutečné alchymie. On racionalismus je něco jako travní porost hluboké bažiny. Je-li porost hustý dá se bažina jakž takž přejít, ale tam, kde je porost řídký, odumřelý či zcela chybí, tam je bažina neprostupná. Pokračujme v analýze textu Smaragdové destičky. Další věta říká: "Pozorně a důmyslně oddělíš ohněm ze země těkavé od pevného ...". Zdálnivě nejde o nic složitého, pouze o proces sublimace či destilace - ale čeho? Zkusme si vzpomenout na své středoškolské základy chemie týkající se postupu výroby rtuť. Jednou ze starých technologií bylo žhání rumětky (sírníku rtuťnatého) při omezeném přístupu vzduchu. Síra se spaluje na oxid siřičitý a ryzí rtuť kondenzuje na chladných stěnách chladiče.

Reakci lze jednoduše popsat sumární rovnicí:

Existovala však druhá metoda, která byla pracnější, ale poskytovala čistší rtuť. Podstata této metody je žihání rozemleté směsi rumělky a práškového železa. Odehrává se v podstatě tato chemická reakce:

Je snad na místě se zmínit o tom, že staří alchymisté měli pro rudu rtuti emblém dubu nebo častěji Černé paní (bohyně Isis). To je nutno blíže vysvětlit. Ruda rtuti se ve formě rumělky vyskytuje spíše vzácně. Většinou se jedná o cinnabaryt, což je směs dvou forem siřníku rtuťnatého: červené a šedočerné, přičemž druhá forma obvykle převládá, takže ruda rtuti má šedočernou barvu s žilkami a občasnými krystalky zářivě oranžově červené rumělky. Pokud je emblémem rudy rtuti Černá panna, pak má vždy jasně červený obličej i plášť, ale černé šaty. Původ tohoto emblému je zřejmě velmi starý a souvisí s původním thowtismem. Novějším emblémem je dub, v jehož větvích sedí kohout nebo který ovínuje had. Proč zrovna dub, není zcela jasné. Jisté je, že se upozorňuje na vztažnost dubu a kohouta či hada, protože obě zvířata jsou symbolem ryzí rtuti. Alchymistický adept má tedy k dispozici ryzí rtuť a musí dbát dalšího pokynu textu Smaragdové destičky: "...nanejvýš vtípně uskuteční vzlet k nebi a opětovný návrat k zemi...". Teď stojíme před nejlépe utajovanou etapou alchymické technologie, která se vlastně dotýká postupu přípravy Lišáka, čili supratěžkého dimeroidu. Ona dvě slova "...nanejvýš vtípně ..." totiž kvalifikují obtížnost řešení úkolu. Jak v další kapitole podrobně vysvětlím, jedná se pravděpodobně o frakční destilaci izotopů rtuti upravenou tak, aby v plynné fázi docházelo k obohacení určitých izotopů, které pak spolu reagují a fúzí jader vytváří zmíněný supratěžký dimeroid, který je netěkavý a usazuje se na stěnách. Další pokyn říká "...spojením látek nebe a země ...". Co je "látkou země" je vcelku jasné, je to reakční produkt - supratěžký dimeroid. Ale co je

to "látkou nebe"? Při frakční destilaci se původní surovina obvykle rozdělí tak, že se oddělí v tzv. "předkapu" nečistoty s nižším bodem varu, následuje žádaná frakce a zbývá destilační zbytek. Předpokládám, že "látky nebe" představuje právě ten předkap z rektifikace izotopů rtuti o hmotnostním čísle 196 a 198, kdežto izotopy o hmotnostním čísle 199 a 201 jsou střední frakcí, z níž vzniká supratěžký dimeroid Lišák. Adept tedy musí smísit "Lišáka" s "předkapem" izotopů. Proběhne fúze do druhého stupně a vznikne supratěžký trimeroid - Prima Materia. Tato forma hmoty tedy tvoří nejdůležitější látku nezbytnou pro přípravu Kamene mudrců. Hieroglyfem Prima Materia je tzv. "anch" ♀ (kruh s vně připojeným skrytého ve hmotě. Nesmí nás mýlit, že v mladší době je stejným symbolem míněna Venuše. Prima Materia má řadu dalších synonym používaných alchymisty: Vitriolové vejce, Husa, Bažant, Labuť, Nebeská sůl, Metalický chaos, Mléko Panny, Zrcadlo Umění a další. Poetika těchto synonym nás ubezpečuje o těsném spojení alchymie s uměním, avšak také staří alchymisté říkali alchymické technologii "Velké umění". V dalším textu Smaragdové destičky je řečeno: "...získáš slávu i světlo celého poznání ..". Zde je zjevná nespojitost textu ve významu. Chybí totiž popis návodu pro závěrečnou etapu alchymické technologie končící získání Kamene mudrců. Teprve v průběhu přípravy Kamene mudrců dochází k zajímavému jevu a to k celkové transformaci bytosti adepta ("...světlo celého poznání ..."). Teprve když adept získal Kámen mudrců a umí z něho připravit "tinkturu", pak, "...získal slávu světa ...", což přeneseně znamená snadný přístup ke zlatu, a tím i k bohatství a k moci.

Další část textu: "... zázračná hmota předčí známé síly, pronikne jemnou i pevnou látkou ..." zřetelně popisuje vlastnosti Kamene mudrců, které však z hlediska současných znalostí není možné objasnit. Prostě staří alchymisté jsou stále o mnoho koňských délek před námi, i když odešli před mnoha a mnoha léty. Popis alchymické technologie v textu Smaragdové destičky končí: "...vytvořila tento svět a mnohé podivuhodné látky". Nyní je zcela

nedvojmyslně řečeno, že Prima Materia je podstatou vesmírné hmoty a tedy i naší Země. Ony "mnohé podivuhodné látky" jsou asi nejen Kámen mudrců, ale i Elixír (Univerzální lék). Poslední podivuhodná látka má mít neobvyklé účinky na vše živé (rostliny, živočichy) silnou regenerační schopnost při vpravení do organismu po poranění, onemocnění a podobně. Mezi nejvíce ceněné vlastnosti, které jí alchymisté připisují, je omlazovací účinek na lidské tělo. Snad právě díky těmto látkám alchymisté mohou přežívat v plné biologické i mentální síle mnoho staletí. Tak jsme rozbor textu Smaragdové destičky ukončili a zdá se, že poskytuje opravdu nečekané informace. Klíč zapadl do zámku, odemkl a tajemná třináctá komnata se otevírá. Jsme schopni beze škod přijmout bohatství nového poznání?

J.Bergier cituje neznámého alchymistu, se kterým se setkal v roce 1953 v Paříži: "Lze žít nekonečně déle než si neprobudilý člověk představuje a lze dokonale měnit vzhled. Já to vím, mé oči to vědí. Víím, že Kámen mudrců je skutečnost, jde o jiný stav hmoty než ten, který známe ..." (Jitro kouzelníků). K této citaci lze snad dodat to, že Bergier se domníval, že neznámým alchymistou byl Fulcanelli.

A L C H Y M I E = fúze těžkých jader?

Alchymie je řemeslo dovedené do umění.
Nn.

Z toho, co již bylo řečeno plyne závažný poznatek, že alchymie byla v podstatě velmi rozvinutou technickou vědou vyrůstající z kořenů thowtické filosofie. O původu semene, z něhož vyrosla tato filosofie a také alchymie, nevíme téměř nic. Existují však indicie o nepozemském původu. Jedno je jisté, jak thowtismus, tak i podstatné postuláty vlastní alchymie obsahují tak hluboké myšlenky, které žádná lidská civilizace nebyla schopná za pouhých šest tisíc let existence formulovat. To jsou myšlenky a ideje vy-

zrávající statisíce let, možná i mnohem déle. Když přistupujeme k fenoménu alchymie, nesmíme hledat tajemnost senzací nadpřirozena, ale porozumět tomu, co sděluje stigma vyššího Rozumu vtisknuté do alchymické vědy až k jejím thowtickým kořenům.

Alchymická technologie transmutace prvků zná v podstatě dvě cesty vedoucí k cíli. První je tzv. "suchá cesta", která je velmi krátká a postačí k ní jediná výchozí hmota - rtuť. Této cestě alchymisté také někdy říkají "režim Saturna". Doba potřebná k završení transmutace se pohybuje mezi 4-7 dny. Technologie transmutace na suché cestě je velmi důkladně alchymisty tajena, přesto se podařilo systémovou analýzou vymezit několik základních údajů. Suchá cesta je v podstatě vysokotlakou syntézou realizovanou při postupně zvyšované teplotě, přičemž zakončení se provádí při 1200-1500°C. Alchymisté často uvádějí, že se používá čtyř stupňů žáru. Zřejmě existuje několik variant této technologie, jak to vyplývá z dílčích údajů uváděných Geberem, Lullem a Paracelsem. Největším tajemstvím technologie suché cesty je vlastní tlaková nádoba schopná odolat nejen vysokému žáru, ale i vnitřnímu tlaku. Zdánilivě jednoduchý problém se rázem stane mega-problémem, když si uvědomíme základní dané parametry:

- 1) Tlaková nádoba nesmí být z běžných kovů, protože vesměs tento žár nevydrží a speciální slitiny odolávající žáru 1200-1500°C zase neodolají korozivním účinkům par rtuťi.
- 2) Kritická teplota rtuťi je 1462°C (dle jiných údajů 1550°C).
- 3) Kritický tlak rtuťi je 105 MPa (podle jiných údajů 200 MPa).

Kritický tlak a kritická teplota jsou podmínky nutné k tomu, aby se dosáhlo totálního přechodu kapalně fáze do par. Z toho vyplývá, že teploty suché cesty se budou muset opravdu pohybovat těsně pod horní hranicí teplot uváděných alchymisty pro suchou cestu. Největší tajemství suché cesty je v podstatě tajemství spojené se získáním vhodné tlakové nádoby. Fulcanelli se zmiňuje o tom, že se tímto problémem zabýval dvacet let, než se mu podařilo najít vyhovující řešení. Přivádí naši pozornost ke zcela určitému cíli,

když upozorňuje na nutnost věnovat bedlivou pozornost spíše oboru keramiky, než sklářství. Řada alchymických prací však popisuje používání nádoby zhotovené ze zeleného sklovitého materiálu. Lenglet - Dufresnoy se zřejmě technologií suché cesty zabýval do hloubky a říká, že "... tato metoda vychází ze rtuti, ale uskutečňuje se skrze dvojitý Filosofický Merkur a tím způsobem se Velké Dílo završuje v jednom týdnu namísto v osmnácti měsících nutných k těmž cíli, při použití vlhké cesty".

Když uvážíme vymezené podmínky nezbytné k realizaci suché cesty, tedy teplotu kolem 1500°C a tlak 1000-2000 atmosfér, nepřipomíná to poněkud vtíravě předpokládané podmínky, jimž je vystavena hmota ve vnitřním jádru Země?

Druhé základní technologii transmutace hmoty říkají alchymisté "vlhká cesta", přestože se ve skutečnosti jedná o manipulace s taveninou hmoty. Údaje o době trvání vlhké cesty se různí od 18 měsíců do dvou let, zřejmě podle experimentální zručnosti toho kterého adepta. Vlhká cesta má velké množství variant, ale nejznámější jsou tyto dvě:

- 1 - varianta vycházející pouze z ryzí rtuti,
- 2 - varianta vycházející ze zlata a rtuti (někdy i stříbra).

Pravděpodobně je druhá varianta nejstarší a nejpohodlnější, protože v jejím případě nejsou tak vysoké nároky na materiál a teploty, jako je tomu u prvé varianty, která je vlastně alternativou suché cesty uskutečňované v podkritické oblasti, tedy při nižších teplotách a nižších tlacích.

N.Fulcanelli a někteří další alchymisté se zmiňují o jiných transmutačních experimentech, kdy se nepoužívá rtuti, ale výchozím materiálem jsou neušlechtilé kovy jako je železo, měď, cín a podobně. Starobylá alchymická schemata vykrešlují, že existuje mocný vztah mezi Saturnem a Lunou, dále mezi Merkurem a Jupiterem, ale i mezi Marsem a Venuší. Ve schemech nad těmito vztahy stojí Slunce, které zároveň tvoří spojnicí. Aby se situace

ujasnila, je nezbytné jednotlivé alchymické symboly srozumitelně verifikovat:

Slunce = zlato (Aurum) Saturn = olovo (Plumbum)
Luna = stříbro (Argentum) Venuše = měď (Cuprum)
Mars = železo (Ferrum) Merkur = rtuť (Hydrargyrum)
Jupiter = cín (Stannum).

Skutečná role Slunce jako řídicí složky a spojnice je nejasná. Hledat vysvětlení v tom, že tyto transmutační reakce se odehrávají v přítomnosti zlata, je zřejmě chybné. Domnívám se, že ve skutečnosti se fúze neušlechtilých kovů uskutečňuje v přítomnosti "tinkturny Slunce", což by měl být jeden ze supratěžkých meziproduktů vzniklých fúzí Materia Prima s ryzím zlatem. Tinktura Slunce je pravděpodobně totožná s tzv. "Filosofickým zlatem". Tak do jisté míry je Filosofické zlato podobné reagens jako samotný Kámen mudrců, ale s "nižším" účinkem. Snadno transmutuje železo v měď (Mars ve Venuši), ale ne naopak. Dále velmi snadno touto cestou proběhne transmutace Jupitera v Merkura (cín přechází ve rtuť) a Saturna v Lunu (olovo se mění ve stříbro). Alchymisté potvrzují, že transmutace nikdy neproběhne zpětně, takže je nezvratná. Další důležitá informace říká, že obvykle z jediného výchozího prvku vznikají dva, i více prvků, které se často výrazně liší některými vlastnostmi jako je tvrdost a vodivost. Vysvětlení je poněkud složité. Všichni ještě ze střední školy víme, že většina prvků vyskytujících se na Zemi není monoizotopická, ale obsahuje dva, i více izotopů lišících se hmotností, avšak s tímž počtem protonů (stejným nábojem). Tak železo obsahuje 4 izotopy, měď 2, olovo 4, rtuť 7, cín 10, stříbro 2 atd.. Dále je známo, že v řadě vlastností se izotopy téhož prvku výrazně liší. Mezi takoveto vlastností náleží i vodivost. Vysvětlení lze pak hledat v tom, že fúzi vzniká převážně určitý izotop či určitá malá skupina izotopů, takže fúzovaná hmota, např. měď vzniklá ze železa, má zcela jiné zastoupení izotopů než pozemská přirozená měď, popřípadě může v podstatné míře obsahovat i nové izotopy na Zemi dosud nezjištěné (v případě mědi např. izotop ⁶⁴Cu).

Teoreticky by měl fúzí železa vzniknout nuklid o hmotnostním čísle např. 112 a s atomovým číslem 52. Ten však nemá stabilitu a ihned se rozpadne na izotop mědi o hmotnostním čísle např. 62. Jelikož zřejmě i při transmutaci prvků platí zákon zachování nábojů či jejich násobků, musí nutně vedle mědi vzniknout ještě izotop vanadu, přičemž malá a neznámá část hmoty jader se změní v energii. Můžeme to ilustrovat touto představou:

Úplně správně ale toto schema není vyjádřeno, protože nevíme nic o relaci hmota-energie. To, že v pozemských ložiscích měděných rud doprovází měď často i vanad je dost pozoruhodné a nemusí to být pouhá náhoda. Zdá se tedy, že i teorie podporuje tvrzení starých alchymistů související s transmutacemi neušlechtilých kovů.

Nyní bych s vámi rád prošel pozorně technologii alchymické transmutace na "vlhké cestě". Tato cesta má desítky variant a do dnes zřejmě nejsou vyčerpány všechny možnosti, které teoreticky poskytuje. Budeme se však zabývat původní klasickou a nejstarší verzí "vlhké" cesty. V principu se tato technologie sestává z následujících základních etap:

- 1) Příprava prahmoty (Materia Prima)
- 2) Příprava Univerzálního rozpuštědla
- 3) Příprava Alchymického zlata
- 4) Příprava "kompostu" alchymistů neboli Rebisu
- 5) Příprava Alchymického vejce
- 6) Kalcinace Alchymického vejce
- 7) Příprava Kamene mudrců.

Jednotlivé etapy se pokusím vysvětlit a identifikovat podstatu probíhajících dějů. Alchymisté říkají, že jejich Velké Dílo představuje od počátku devět stupňů alchymické (hermetické) práce. Uvedl jsem jich sedm, protože první dva tj. příprava ryzí rtuti (prostého Merkura) a její fúze do prvního stupně (Lišák), zahrnují

pod 1. etapu. Nezmínil jsem se však o jedné etapě univerzálního charakteru, kterou musí adept Velkého díla vyřešit dříve, než přikročí k jednotlivým operacím. Je to příprava alchymické nádoby, někdy také zvané "nádoby filosofů", což prý je "secretum secretorum", tedy řekněme tajemstvím z největších. Již v této přípravné etapě velký počet adeptů beznadějně ztroskotal. O tomto problému jsem se zmiňoval v souvislosti se "suchou" cestou. A tak adept musí umět připravit a po naplnění uzavřít nádobu schopnou snést teplotu kolem 1500°C a tlak až 200 MPa (asi 2000 atm.). Někteří alchymisté hovoří o tom, že tato nádoba je ze silného zeleného skla prostého bublin, která se po naplnění zataví. Fulcanelli doporučuje při hledání vhodného materiálu věnovat pozornost materiálům používaných hrncířů. Vezměme tedy rozum "do hrsti" a hledáme v tom, co je známo.

Běžné druhy skelných hmot nepřipadají v úvahu, protože měknou již při červeném žáru (cca 650°C), což je příliš nízká teplota. V úvahu lze brát pouze žáruvzdorné materiály a to především tavený křemen (křemenné sklo) a siliku (dinas). Oba tyto materiály jsou dostatečně žáruvzdorné a měknou při teplotě:

jilový dinas při 1350°C
silika (Ca-dinas) při 1500°C
křemenné sklo při 1500°C
cristobalitové sklo při 1650°C.

Cristobalitové sklo je v podstatě křemenné sklo obsahující vysoký podíl SiO₂ cristobalitové struktury. Dinasové hmoty jsou neprůhledné, kdežto křemenné sklo je průsvitné až čiré a podle obsahu železa žlutozelené až tmavozeleně zbarvené. Pro většinu alchymických operací tedy křemenné sklo v podstatě vyhovuje, pouze pro náročnější fáze (např. suchou cestu) je nutno použít takové materiály jako je odrůda křemene - cristobalit. Je však známo (a to i alchymistům), že lze vyjít z kvalitního křemenného či kříšťalového písku a cristobalitovou strukturu dosáhnout temperací křemenné taveniny při teplotách kolem 1600°C. A to je asi ta pravá

hmota pro alchymické operace. Velkou výhodou křemene a jeho skal je vysoká chemická inertnost, což nelze říci o mnohých jiných materiálech (dinas). Zastavme se ještě trochu u způsobu uzavírání alchymické nádoby. Jde o princip "hermetického" uzávěru, který se časem přenesl do různých oblastí techniky jako synonymum spolehlivého těsného uzávěru. Alchymisté hermetického uzavření dosáhli vcelku jednoduchým opatřením - zatavením hrdla nádoby. Alchymická nádoba mívala obvykle tvar fioly, což je oblá kapka, která se v "ocásku" vytahuje v dlouhé úzké hrdlo. V místě, kde se kapka zužuje (v hrdle) bývala fiola zatavována. Jistě se ptáte čím, když teplota plamene musela být nejméně 1750-1800°C? Alchymická dmuchavka byla založena na podobném principu jako sklářská lampa či benzinová dmuchavka. Palivem byl nejspíše ricinový olej nebo kerosinová frakce z ropy a tlakový vzduch byl získáván pomocí zařízení podobného plynárenskému plovoucímu zvonu. Zvon plul na vodě a svou hmotností stlačoval vzdušný polštář, takže tlakový vzduch o 1-1,5 atm. byl alchymistovi k dispozici.

Přípravnou etapu jsme zvládli, umíme vyrobit kvalitní alchymickou nádobu a umíme ji i spolehlivě zatavit - hermeticky utěsnit. Nyní zbývá vyřešit co a v jakém pořadí do té nádoby dát. Začneme první etapou - přípravou prahmoty, neboli Materia Prima či filosofického Merkura. Tento úsek alchymické technologie transmutace kovů je považován za klíčový bod Velkého Díla. Kdo dokázal vyřešit přípravu alchymické nádoby a zvládl přípravu Materia Prima, má většinu problémů prakticky vyřešenu. Jako klíčový bod je příprava prahmoty předmětem velmi pečlivého utajení. Alchymické texty popisují počátek technologického procesu tak, že Kohout (ryzí rtuť, prostý Merkur) ztratí ocas a křídla a změní se v Lišáka. Analogový výklad vede k závěru, že rtuť působením neznámého procesu ztratí těkavost, změní barvu na ohnivě červenou (Lišák přijal barvu ohně) a zvýší se její hmotnost (ve smyslu hustoty). Dosud známé chemické principy tyto efekty nevysvětlují a ani nedávají sebemenší návod k pochopení. O tento prahový kámen již v minulosti zakoplo mnoho, ne-li velká většina

adeptů Velkého Umění. Při studiu starých textů mám zcela přesný pocit, že podávají ucelený a přehledný návod, ale pro nás psaný v řeči, již nerozumíme, ba ani nechápeme vzdálený smysl. Když vezmeme v úvahu, že v téže kapitole téhož díla alchymista hovoří o Kohoutovi, který byl zbaven ocasu a křídél, dále o Lišákově a v zápětí o Síře, přičemž pouze analogovou metodou může zjistit, že se stále jedná o tutéž hmotu, kdo se může divit, že adept poctivě kopuluje síru (Sulphureum) s ryzí rtuť a jása, když se daří a vznikají ohnivě červené krystalky. Jenže to není Lišák, neboť adept je znovu na úplném počátku, protože připravil výchozí rudu rtuť - rumělkou (HgS). Adept jása nad vlastnictvím "Kohouta" a je-li jen trochu svědomitý, vystaví špetku plameni. Samozřejmě následuje zklamání, protože rumělka se v ohni rozloží a zmizí, kdežto skutečný Kohout je podle starých alchymistů v ohni stálý. Toto je jedna z elegantních metod starých mistrů jak se zbavit adeptů "nehodných" Velkého Díla. Nic bližšího nevyjasní ani symbolický erb alchymistů pocházející z 13.století nazývaný také znakem Sv.Tomáše Aquinského. Tento alchymický erb se nacházel jako okenní vitráž kaple Sv.Tomáše Aquinského v kostele Dominikánů (pozdější chrám Jakobínů) založeného v roce 1217 fundací Ludvíka IX., v ulici Sv.Jakuba v Paříži. Letmý popis erbu podává Fulcanelli v Tajemství katedrál, ale přitom se velmi obezřetně vyhýbá výkladu alchymických jinotajů. Tento znak je zapeklitým rebusem a přiznám, že mne nadále fascinuje a nutí k hledání pravé cesty. Přínejmenším mne inspiroval k následujícímu výkladu toho, co se vlastně odehraje mezi Kohoutem a Lišákem a jaká je podstata i důsledky této transformace.

Rtuť patří k polyizotopickým prvkům, což znamená, že je tvořena směsí izotopů majících týž náboj (atomové číslo), ale lišících se počtem neutronů (neutronovým číslem N), tedy hmotností. Součet atomového čísla Z a neutronového čísla N dává takzvané nukleonové (hmotnostní) číslo A. Každý nuklid (prvek) je tedy jednoznačně popisován ZAX, takže izotopy téhož prvku se liší pouze hodnotou čísla A, přičemž zapokujeme, že $A=Z+N$. Rtuť obsahuje sedm izotopů s relativní hmotností od 196 do 204:

Izotop Hg	podíl v %
196	0,15
198	10,12
199	17,04
200	23,25
201	13,18
202	29,54
204	6,72

Alchymisté říkají, že Velké Dílo v první fázi je vyjádřeno zavřenou knihou, k níž je připojeno sedm pečeti. Zavřená kniha představuje výchozí látku díla - prostého Merkura (ryzí rtuť), kterou je nutno podrobit sedmi operacím, aby ji bylo možné otevřít. Každá operace láme jednu z pečeti. Tato kniha je prý Velkou knihou Přírody a v ní jsou zapsána vědecká i mystická poznání lidstva. Staří Místitři nás ujišťují, že v otevřené knize se snadno čte, ale nesnadno se otevírá. Je pouhou hrou náhody, že rtuť má sedm izotopů a zavřená kniha Přírody má sedm pečeti?

Chemik naší doby pracuje se rtuťí jako s polyizotopickým prvkem majícím jistou, stabilní střední atomovou hmotnost. Zatím jsme se příliš nezajímali o to, jak se v chování i reakcích jednotlivé izotopy liší, přičemž můžeme očekávat různá překvapení. Stačí si vzpomenout na problém provázející polyizotopický prvek uran, který se chová jako obyčejný kov do té doby, než se izoluje či alespoň obohatí izotop ^{235}U , pak za jistých okolností dochází k řetězovému štěpení jader s obrovským výronem energie a pronikavého záření. Co se může stát, jestliže jednotlivé izotopy rtuťi oddělíme nebo alespoň dosáhneme jejich podstatného obohacení?

Jaderná fyzikální říká, že nejstabilnější jsou atomová jádra těch nuklidů, které mají shodný počet protonů a neutronů ($N=Z$). Čím je však jádro větší (hmotnější), tím obsahuje větší přebytek neutronů a tím více se snižuje jeho stabilita a zvyšuje náchylnost ke štěpení. Nejnížší stabilitu mají atomová jádra nuklidů, v nichž je nejen

velký přebytek neutronů, ale navíc je počet neutronů liché. Takové nuklidy mají nejen vysokou náchylnost ke štěpení, ale teoreticky i k fúzi s dalšími nuklidy téhož typu. Jádra s vysokým neutronovým číslem jsou snadno deformovatelná i poměrně nízkými tlaky a teplotami, přičemž původní, téměř kulovitý tvar jádra přechází ve tvar kapkovitý, který má soustředěn náboj na oblé části kapky, kdežto "ocásek" kapky je prakticky bez náboje a odpudivě elektrostatické síly chybí či jsou mizivé. Setkají-li se "ocásky" dvou takto deformovaných jader, dochází k jaderné fúzi, při které se však neuvolňuje pronikavé záření, ale emitovaná energie má dosud neznámou podstatu. Tolik teorie.

Když si povšimneme složení izotopů rtuťi nacházíme dva izotopy s lichým hmotnostním číslem ^{199}Hg a ^{201}Hg . Oba leží shodou okolností uprostřed hmotnostní řady spolu s izotopem ^{200}Hg . Jak to říkají alchymisté "kohoutu se musí odseknout křídla a ocas"? "Ocasem" mohou být jediné poslední dva nehmotnější izotopy ^{202}Hg a ^{204}Hg , kdežto "křídly" první dva ^{196}Hg a ^{198}Hg . Zbytek tvořící "tělo kohouta" jsou tři izotopy ^{199}Hg , ^{200}Hg , ^{201}Hg . Obsah lichých nuklidů v tomto "těle" tvoří přibližně 56,5%, tedy podle odhadu dostatek pro fúzi. Nyní se nám objevuje krajně obtížný technický úkol spočívající v tom, že musíme co nejpečlivěji oddělit oba lehčí izotopy, ale také oba nejtěžší. Jak složitým problémem je dodnes pro techniku dělení izotopických nuklidů je dobře známo ze souvislosti s dělením izotopů uranu, popřípadě obohacením uranu o izotop 235. Vlastnosti izotopických nuklidů se vzájemně liší, ale jen velmi málo. Rozdílly jsou mimo jiné v hustotě, těkavosti, bodu tání, reaktivitě s jinými nuklidy atd.. Aby bylo dělení izotopických nuklidů dostatečně efektivní, musí separační proces sestávat z mnoha po sobě jdoucích dílčích procesů, z nichž každý poněkud posune obohacení žádaného izotopu. Jestliže v jediném stupni se stěžší dosahuje i při nejlepší účinnosti obohacení asi o setiny procenta, může si čtenář sám nejlépe odhadnout, kolik tisíců těchto dílčích operací je nutno uskutečnit, aby bylo dosaženo požadovaného obohacení určitého izotopu. V alchymických příručkách se občas udává, že na počátku Velkého Díla musí adept projevit

velkou trpělivost a pečlivost, protože prvá etapa může trvat až dvanáct měsíců každodenní adepty práce, přičemž počet nutných opakování dílčích operací se počítá v tisících. Dosažení efektivního dělení izotopů rtuti je totiž to, co rozhoduje o celkovém úspěchu. Kdo etapu separace zvládl, má před sebou již poměrně snadnou cestu. Proto také tato etapa je alchymisty tak důkladně utajována. Podle toho mála, co alchymické texty prokazují, lze usuzovat, že bývají nejčastěji používány tyto separační metody:

- 1) Mnohonásobně opakovaná frakční destilace (rektifikace) rtuti.
- 2) Extraktivní destilace pomocí molekulárních sloučenin rtuti.

První metoda byla poměrně jednoduchá, ale málo účinná, takže k dosažení potřebného rozdělení izotopů bylo údajně nutné proces opakovat až 5000 krát. Je to pochopitelné, protože účinnost rektifikačních aparátů starých mistrů asi nebyla velká. Obávám se, že ani s použitím současné vysoce účinné rektifikační techniky by to nebyl jednoduchý úkol.

Druhá metoda je z hlediska invence nesporně velmi elegantní a patrně i nejúčinnější ze všech metod. Její princip spočívá ve skutečnosti, že jednotlivé izotopy rtuti tvoří definované chemické sloučeniny se zlatem, ale i s izotopy stříbra, olova, antimonu a mědi. Tyto sloučeniny mají rozličnou stabilitu projevující se rozličnými teplotami rozpadu. V současné době, bohužel, tyto teploty rozpadu pro jednotlivé izotopy nejsou známé, známe pouze teploty rozpadu polyizotopických sloučenin rtuti s kovy. Díky značné rozdílným vlastnostem těchto sloučenin v okolí bodu rozpadu, lze při vhodném technickém uspořádání dosáhnout poměrně dobré dělící účinnosti.

Molekulární polyizotopické sloučeniny rtuti s kovy:

Molekulární sloučeniny	bod rozpadu (°C)
CuHg	96,2
AuHg ₂	124
Ag ₃ Hg ₃	127
Ag ₂ Hg ₃	276
Au ₂ Hg ₃	310
NaHg ₂	354
Li ₃ Hg	375
Mg ₂ Hg	509
Sb ₂ Hg ₃	?

Procesu frakcionace izotopů rtuti říkají alchymisté "metalická redukce", což odpovídá i skutečnosti, neboť se z polyizotopické směsi odstraní dva nejléhejší izotopy ¹⁹⁶Hg a ¹⁹⁸Hg. V již zmiňovaném emblému alchymistů - znaku Sv. Tomáše Aquinského s tímto procesem souvisí vyobrazení levého horního pole, v němž ze zlatého vybíhá do azurového pole sedm paprsků a pod nimi leží tři purpurové hvězdy. Pokud se nemýlím, tak sedm paprsků představuje sedm izotopů rtuti, kdežto azurová barva představuje nebe či oblaka. Paprsky izotopů směřující do nebe určují nutný postup - převedení kapalně rtuti do par, aby se mohly vydělit tři žádané izotopy mající potřebnou reaktivitu. Purpurová barva bývá spojována s reaktivitou nebo vnitřní energií (vnitřním ohněm). Znázornění vlastního procesu zřejmě odpovídá vyobrazení v horní větvi zlatého kříže, kde stříbrné kapky (rtuť) se pohybují mezi zlatou křivulí a purpurovým srdcem, v němž se shromažďují. Srdce bylo vždy emblémem nejdůležitější (životně důležité) části každého systému a jeho purpurová barva ukazuje, že ve hře je opět "vnitřní oheň" (vnitřní energie). Právě horní pole s největší pravděpodobností znázorňuje proces první fúze, kdy tři šípky odpovídají třem dílčím etapám a zaměřeni šípů k purpurovému srdci má vcelku jednoznačný význam. Spodní dvě pole emblému podle všeho souvisejí s dobýváním rudy a přípravou ryzí rtuti, ale

jednoznačně to nevím. N.Fulcanelli (Tajemství katedrál) říká v dané souvislosti velmi zajímavou věc: "Rtuť se pomocí "prostředku" převede do stavu schopného ztratit těkavost a setrvat v ohni, aniž by se vypařila". Tímto "prostředkem" podle našich současných znalostí může být patrně výhradně vhodný typ molekulární sloučeniny Hg s kovy. Z pohledu bodů rozpadu molekulárních sloučenin lze očekávat, že mohou existovat i takové, jejichž bod rozpadu je vyšší než 509°C. Pokud by byly nalezeny sloučeniny Hg stabilní při teplotách kolem 1200°C, pak se vlastně již jedná o hybridní verzi "suché cesty", při níž není nutné separaci izotopů rtuť provádět. V takovém případě není nutná ani konstrukce náročná a ultrapevné tlakové nádoby.

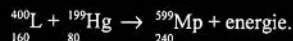
Předpokládejme, že se nám "metalická redukce" zdařila a obdrželi jsme látku, které alchymisté říkají Lišák, ale také filosofická Sira, metalická Sira, tajný Merkur či fixní Merkur. Alchymisté říkají, že Lišák se rodí pomalu a proces vlastní metalické redukce je nutno několikrát (nejméně třikrát) opakovat, aby se dosáhlo významného zvýšení obsahu produktu v reakční směsi. Použijeme-li pro Lišáka hieroglyf "L", můžeme proces fúze jader rtuť s lichým počtem neutronů ^{199}Hg a ^{201}Hg popsat schematicky asi takto:

Hmotnostní číslo Lišáka bude ve skutečnosti poněkud menší právě o hmotu odpovídající vyzářené energii. Izotop ^{200}Hg a další dva: ^{202}Hg , ^{204}Hg se patrně prvého fúzního stupně neúčastní a tvoří cosi jako ředidlo či "matečnou" kapalinu. Liché izotopy (jádra těchto izotopů) teoreticky mohou fúzovat nejen mezi sebou, ale i vzájemně:

Znamená to, že Lišák by měl být tříizotopovým dimeroidem. Typická pro něj je zářivě ohnivá barva, zvýšená hmotnost, spíše nekovový charakter, pevná forma a nepatrná těkavost v žáru. Bylo dosaženo přesně té etapy, kdy alchymisté s uspokojením konstatují: "Voda se stala zemí - Merkur Sírrou". Nyní je nutně učinit další krok, který je Mistry formulován takto: "... je nutno nyní Lišáka rozpustit znovu v suché vodě, z níž se zrodil, tak Lišák přijme tělo, křídla a ocas Kohouta". Tento krok se musí provést ve třech "reiteracích", kdy se dosáhne okamžiku, o němž alchymisté poeticky říkají, že "Kohout třikrát zazpíval". Jiný text říká, že vzniklou zem je nutno "reinkrudovat", tak, že se mu ve formě "fluida" dodá vlastní agens, které ztratil při metalurgické redukci. Pokusme se dešifrovat. Víme, že suchou vodou je míněna rtuť získaná v ryzím stavu z rudy, tedy polyizotopická směs. Připravený Lišák se musí znovu rozpustit ve rtuť, čímž vznikne látka podobná amalgamu, která se vystaví působení žáru, aby proběhla další fúze. To by bylo plně pochopitelné, protože pak by se další fúze účastnily liché izotopy rtuť asi takto:

Podobně by proběhly reakce zbývajících izotopů. Vznikající Materia Prima (Mp) je tedy trimeroidem rtuť a je rozpuštěna v nezreagovaných sudých izotopech rtuť. Nejspíše bude tento výklad správný, ale je tu jeden háček. Pokud znění textů, podle kterých se Lišák musí rozpustit ve fluidu, jež ztratil během metalurgické redukce, je správné, pak by se vlastně Lišák (dimeroid) nechal reagovat se sudými izotopy rtuť a to s vydestilovanými ^{196}Hg , ^{198}Hg , ^{204}Hg , takže pak by se nová dávka polyizotopické rtuť již nepřidávala. Která z uvedených možností je správná, nelze dnes říci. Koneckonců nic podstatného by se nestalo, pouze Materia Prima by obsahovala více izotopních trimeroidů. Domnívám se, že pravda bude někde mezi oběma alternativami. Sudé izotopy rtuť nejspíše budou mít rozličnou reaktivitu, takže část z nich zůstane v Materia Prima nezreagována. Alchymické texty říkají, že proces

druhé fúze se musí třikrát opakovat (reiterovat), aby se získal kámen potřebných vlastností. Po každé reiteraci se síla kamene zvyšuje (rozuměj zvyšuje se obsah trimeroidu ve směsi), což by tedy hovořilo ve prospěch druhého výkladu. Nyní jsme na cestě Velkého Díla překonali první a největší překážku a získali hmotu, kterou alchymisté označují jako Materia Prima či prahmota. Tato hmotu má však řadu synonym: Metalický chaos, Chaos mudrců, Agoth, filosofický Merkur, Vitriolové vejce, Mléko Panny, Husa, Bažant, Labuť, Beran, Prvotní chaos nebo hmota prvního řádu. Je to ale také Aristotelova prahmota "proté hylé". Podle popisu je to černá, drobivá a velmi těžká hmota. Získáním Materia Prima jsme získali tu nejdůležitější surovinu pro další alchymickou práci, je to však produkt mající "technickou čistotu" a ten je nutno přepracovat na čistou formu trimeroidu známou alchymistům pod názvem "Univerzální rozpouštědlo". Tak vstupujeme do druhé etapy alchymického Velkého Díla, kde je cílem alchymistů získání látky velmi specifických vlastností, kterou obdarili mnoha jmény, nejčastěji právě "Univerzální rozpouštědlo". Mimo tento název však existuje celá řada synonym: Permanentní voda, tingující Merkur, Metalická duše, Alkaest, červená Síra, Májová rosa a další. O operaci přípravy Univerzálního rozpouštědla staří mistři říkají, že se musí provádět pozvolna serie operací, jejichž výsledek směřuje k "důvěrné jednotě Merkura a Siry" a nazývají ji "sublimací". Účelem této sublimace je odstranit z Materia Prima nadbytek "vlhkosti" a též hrubé pozemské nečistoty. Jiné texty hovoří o "spagyrické" kalcinaci Materia Prima pomocí odstupňovaného "vaření", čímž se získá čistý díl neboli Metalická duše. Každému zkušenějšímu chemikovi již jistě začíná svítat. Opravdu se jedná o sérii operací, kterými se postupně odstraní nezureagované izotopy rtuti a poslední frakce čisté látky odpovídající Univerzálnímu rozpouštědlu a v destilační baňce zbývají zmíněné hrubé pozemské nečistoty. Podstatou procesu je tedy skutečně frakční sublimace nebo přesněji frakční destilace, která se uskutečňuje postupným zvyšováním teploty výchozí směsi. O Univerzálním rozpouštědle alchymisté říkají, že má vzhled kamene, ale vlastnosti vody a snadnou "liquefakci". Z toho usuzují, že se jedná o snadno tavitelnou hmotu

krystalující v kosočtverečných krystalech. Když se tyto kosočtverečné krystaly ukáží na povrchu látky, obdržel adept "znamení", které je pečeti Hermova nebo také pečeti Mudrců, signaturou Všemohoucího, Hvězdou mágů či Polární hvězdou.

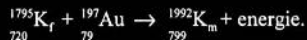
Maje v moci Univerzální rozpouštědlo, může se nyní adept vydat dvěma směry. Buďto půjde k cíli, kterým je Elixír či Univerzální lék, který je též někdy nazýván "Kámen filosofů", nebo je jeho cílem příprava Kamene mudrců nezbytného pro transmutaci neušlechtilých kovů ve zlato. Z toho vyplývá, že mezi Kamenem filosofů a Kamenem mudrců je poměrně značný rozdíl. Fulcanelli říká: "...jsou to dvě různé hmoty lišící se od sebe fixitou, čistotou a zralostí, mají však jakost i původ podobný..."

Půjdeme tedy nejprve po stopě vedoucí ke Kameni filosofů. Tuto látku lze získat "odstupňováním vařením" Univerzálního rozpouštědla, přičemž meziproductem má být "Sal Centrale". Odstupňováním vařením je zřejmě myšleno to, že Univerzální rozpouštědlo je vystaveno působení zvyšující se teploty obvykle až asi do 1200°C. Jestliže tomu správně rozumím, pak zdvojením hmotnosti Univerzálního rozpouštědla vzniká nejprve Sal Centrale a připojením dalšího dílu Univerzálního rozpouštědla vzniká onen Elixír či Kámen filosofů. Jde tedy o další stupňovitou fúzi jader supratěžkých nuklidů:

Mp zde představuje čistý díl Materia Prima, čili Univerzální rozpouštědlo. Hmotnost jádra výsledného supratěžkého nuklidu je opět pouze přibližná, protože neznáme množství vyzářené energie. Ze souvislosti vyplývá, že i Kf (Kámen filosofů) je opět asi směsí izotopů, protože výše uvedené fúzní reakce lze dopsat i pro ostatní izotopy Mp. Nyní tedy adept (nebo už Mistr?) má k dispozici

vzácný Elixír, čili Univerzální lék nebo Kámen filosofů. Tuto vzácnou hmotu, která je v podstatě nonameroidem, alchymisté údajně užívali opravdu jako léku či spíše agens uvolňujícího všechny obranné a tvůrčí síly dřímající v člověku. Překvapivé účinky má mít i na zvířata a rostliny. Čínští alchymisté Elixír pojmenovali "Chuan-tan", jak je to uvedeno ve starém spisu Chuan-tchung-c, který pochází z roku 142 n.l. a jeho autorem má být alchymista Wej Po-jang. Kámen filosofů má mít i další použití - je totiž meziproduktem pro snadnou přípravu Kamene mudrců (K_m). Postačí Kámen filosofů spojit s odpovídajícím dílem Lva neboli ryzího zlata (Au).

Starí mistři však tuto zdánlivě jednoduchou cestu používají výjimečně a zdá se i neradi. Příčinou bude asi těžko zvládnutelná vysoká reaktivita a značné množství uvolňované energie, která se při neopatrné práci spíše podobá výbuchu.

Budeme tedy sledovat postup vedoucí ke Kameni mudrců klasickou delší, ale bezpečnější cestou. Tím se vlastně dostáváme ke třetí etapě alchymické práce - přípravě Alchymického zlata. Ta má řadu variant, ale povšimneme si dvou nejdůležitějších. K této etapě potřebuje alchymista dvě látky: ryzí zlato a Univerzální rozpouštědlo. Tyto látky však spolu reagují velmi energicky a starí Mistři říkají, že přivádějí orlice ke Lvu a ti spolu zápasí a prudce se trhají, přičemž je nezbytné ke Lvu přivádět ne méně než sedm, ale nejlépe devět orlic, jinak má adept velké potíže. "Přiváděním orlic" je míněn jistý proces, kdy se destiluje Univerzální rozpouštědlo tak, aby páry a kondenzát skrápěl zlato. Počet orlic nejspíše určuje poměr obou reagujících hmot. Výsledkem je Alchymické zlato, známé i pod synonymy Filosofické zlato, Zelené zlato nebo Zlato-dítě. Podle některých pramenů lze ryzí zlato údajně nahradit Lišákem. Zkušený Mistr však může použít i zkrácenou cestu, která nevyžaduje předcházející přípravu čistého Univerzálního rozpouštědla. Postupuje tak, že z Materia Prima vydestiluje nezreagované

izotopy rtuť a jakmile počne destilovat Univerzální rozpouštědlo, přímo zavádí jeho páry na ryzí zlato. Výsledek je týž, ale cesta k němu kratší. Nyní nastupuje čtvrtá etapa alchymické práce, kdy adept opatrně mísí připravené Alchymické zlato s Univerzálním rozpouštědlem a připravenou kompozicí, které se říká "Rebis" uloží do žáruvzdorné nádoby z křemenného skla a nádobu s pomocí hořáku zataví. Tím zároveň skončil i pátou etapu práce, protože připravil ono tak tajemné "alchymické vejce". Příprava Rebisu má opět řadu variant, z nichž zajímavá je ta, která vychází ze tří složek: Univerzálního rozpouštědla, Alchymického zlata a Alchymického stříbra. Alchymické stříbro se získá rozpouštěním stříbra v Univerzálním rozpouštědle, tedy analogicky postupu přípravy Alchymického zlata.

Často narazíme v textech na synonyma Alchymického zlata, například: červená tinktura, tinktura Slunce, červený Lev a další. Podobně Alchymické stříbro má synonyma: bílá tinktura Měsíce (Luny) či bílý Lev.

Předposlední etapa alchymické práce, před níž stojí adept, je obvykle nazývána kalcinací "alchymického vejce". Přeloženo do srozumitelného jazyka - vlastně se jedná o žihání zatavené nádoby obsahující Rebis mudrců. Zkušený experimentátor již z tohoto náznamu opodstatněně usoudí, že podstata věci leží v tlakové reakci při poměrně vysoké teplotě. Již při mísení Rebisu hmota zčerná. Během kalcinace vejce, kdy se teplota v peci postupně zvyšuje až na úroveň 1200°C postupem času mění barvy reakční směsi v nádobě. Při první kalcinaci jsou změny barev velmi pomalé, protože sama kalcinace trvá až rok. Zprvu černá barva, které alchymisté říkají "hlava havrana" (caput corvi), jindy "havraní křídlo", se poznenáhlu mění v jasně bílou, bílá se mění v modrou, dále přes zelenou, žlutou a oranžovou dospívá k velmi tmavě rubínově červené. Nyní se nádoba po schlazení otevře a reakční směs se smísí se stejným množstvím Univerzálního rozpouštědla. Nádoba se opět zataví a začíná se s druhou kalcinací. Již při přidání Materia Prima či Univerzálního rozpouštědla se znovu objevila sytě černá

barva, která se v průběhu kalcinace opět mění v bílou a dál přes jednotlivé barvy až k tmavě rubínové červené. Tato kalcinace je již rychlejší a preparace trvá nejdéle tři měsíce. To byla první rejterace (opakování). Stejným postupem adept uskuteční ještě druhou a třetí rejteraci. Tak se získá látka, která má schopnost měnit neušlechtilý kov (Hg, Pb aj.) ve zlato i při poměru vyšším jak 1:10000. Zkušenější alchymisté někdy postupují tak, že po každé kalcinaci a otevření nádoby, vyjmou "čistý díl" kamene, což je sublimát usazený na chladnějších místech nádoby. Po první kalcinaci sublimátu není mnoho, ale jeho množství po každé další operaci viditelně roste. Má-li Mistr nashromážděné postačující množství sublimátu, spojí jej s polovičním až třetinovým množstvím Univerzálního rozpouštědla a nádobku zataví. Obvykle postačí jediný kalcinace k získání dostatečného množství vysoce čistého produktu, který se snadno rozpouští v měkhoucím skle na pravý Kámen mudrců. Konečný produkt, říkejme mu "Cyklický drak", je podle všeho polymeroidem majícím přibližně desetinásobek hmotnosti prostého Merkura (rtuti), ze kterého se zrodil. Neobvyklá struktura Cyklického draka je příčinou jeho podivuhodných vlastností, jak se o nich zmiňují alchymisté. Lze se domnívat, že protonový mrak je soustředěn výhradně v souvislém pásu na vnější oblé ploše, kdežto vnitřní plocha pozůstává bez protonů. Při transmutaci patrně jádro neušlechtilého nuklidu pronikne do těsné blízkosti vnitřní plochy, ztratí své protony a na čas splyne s Cyklickým drakem. Vzniklá soustava je dynamicky nevyvážená a nemůže dlouho existovat v excitované formě, proto se rozpadá za vzniku nuklidu zlata, vyzáření energie a obnovení Cyklického draka. Skutečný mechanismus je zahalen tajemstvím. Snad do něj někdy pronikneme. Mnohokrát jsem se zmiňoval o tom, že v průběhu každé jaderné fúze se vyvíjí značné množství energie, zatím neznámé fyzikální podstaty. Většina předcházejících fúzí probíhá pomalu, takže i gradient této energie není nijak veliký. Ale již při fúzi zlata s Univerzálním rozpouštědlem, zejména pak při kalcinaci alchymického vejce, dochází k výronu velkého množství energie, které zřejmě s vysokou aktivitou působí na bezprostřední okolí - tedy na adepta především. To je podstatný účel alchymické

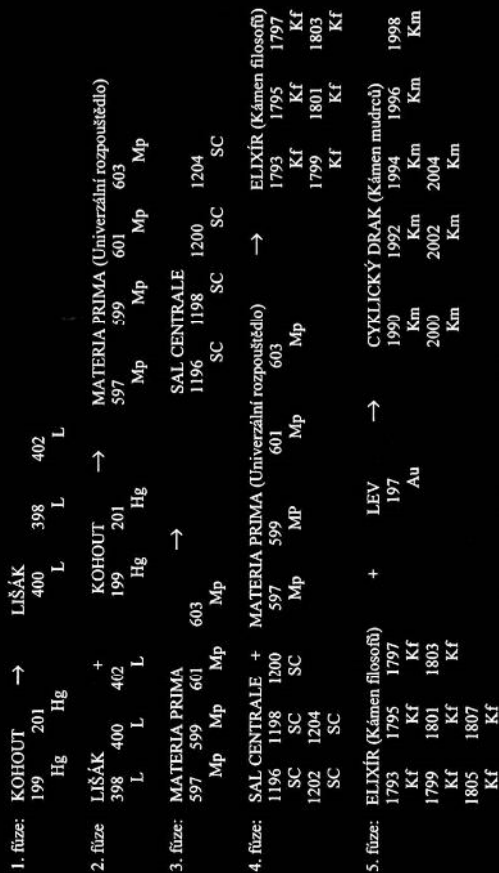
práce, protože v této době dochází ke změně osobnosti adepta a ten se stává Místrem.

Tuto etapu změny zdůrazňují všechny alchymické texty jako hlavní cíl adeptova snažení. Adept, nyní již Mistr, obdrží v tomto okamžiku svého života nejen nevysychající zdroj pozemského bohatství, ale především nejvyšší dar od Nevýslovné Bytosti, což je dlouhý život, plně zdraví i fyzické mládí, ale především "světlo poznání". Staré texty sdělují, že Mistr jako v plameni blesku naráz pochopí všechna tajemství vesmíru a jejich souvislosti. Adept se stal probudilým Místrem a již se s ním nesetkáme, neboť má své povinnosti, o nichž není nic známo. Toto probuzení bytosti je cílem alchymického Velkého Díla, kdežto Kámen mudrců je pouze nepodstatný vedlejší produkt. Vráťím se zpět ještě do období poslední rejterace. Pokud adept zastaví kalcinaci v okamžiku plně vyvinuté bílé barvy směsí ochlazením, pak získá bílý kámen, který má řadu zvláštních vlastností, ale není tak mocný jako Kámen mudrců. Dokáže údajně měnit neušlechtilé prvky pouze ve stříbro. V tomto bodě mám dosti přesné podezření, že alchymické názvy a jejich synonyma jako "bílá tinktura" či "tinktura Měsíce" nenáleží Alchymickému stříbru, ale tomuto bílému produktu kalcinace alchymického vejce.

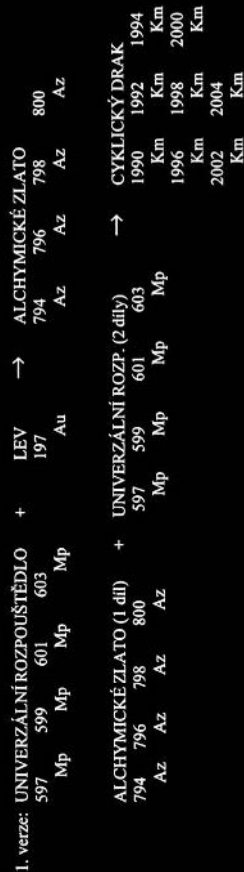
Vlastní transmutace rtuti či olova ve zlato má probíhat snadno. V případě rtuti postačí do ní vhodit zrno Kamene mudrců (tj. roztoku Cyklického draka ve skle) nebo něco prášku Cyklického draka obaleného voskem. Bez těchto ochranných opatření nelze dosáhnout úspěchu a produktem transmutace jsou jiné látky než zlato. Po vhození zrnka Kamene mudrců nastává živá reakce rtuti projevující se podobnými jevy jako při vaření kaše. Posléze celá hmota ztuhne a je tvořena pouze ryzím zlatem. O podstatě uvolňované energie není nic známo. Podobně se má postupovat při transmutaci olova, rozdíl je pouze v tom, že olovo musí být roztaveno. Alchymické texty hovoří v tom smyslu, že pouze necelá polovina olova se změní ve zlato. Je to pochopitelné, když vezmeme v úvahu, že obsah lichých izotopů olova obnáší pouze

46,4% celé hmoty. Ještě několik poznámek k fenoménu Cyklického draka. Staří alchymičtí Mistři kupodivu tento výsledný produkt absolutní či metalické syntézy neobdarovávají tolika synonymy jako je tomu v případě již jmenovaných meziproduktů. Někdy je situace téměř tristní, protože je obtížné tento produkt pojmenovat tak, aby to odpovídalo alchymickému duchu a filosofii. Nejvýstižnější je pojmenování "Cyklický drak", které převzali helénští encyklopedisté snad od starých Mistrů egyptského původu a přeložili ho jako "Haduroboros" či "Ouroboros". Samotný hieroglyf je zřejmě prastarý a encyklopedisté jej pravděpodobně převzali z mnohem starších pramenů. Tento hieroglyf představuje draka zahryznutého do konce svého ocasu. Někdy má i znázorněny čtyři tlapy, ale vždy má na hlavě trojdílný hřeben znázorňující tři rejterace kalcinace alchymického vejce. Tělo draka má modré či zelené břicho, žlutý boční pás a tmavě rubinově červený hřbet. Tyto barvy bezesporu jsou odvozeny od barevných změn probíhajících v procesu kalcinace alchymického vejce. Tlama draka je symbolem vysoké reaktivity a spojení tlamy s vlastním ocasem zdůrazňuje potenciální stabilitu a současnou ochotu k napadení cizího nuklidu (reaktivitu). Ve vnitřní části toroidu je heslo "Hen to pan", což je překládáno ve smyslu "jedno je vše". Staří Mistři zřejmě velmi dobře znali nebo přinejmenším tušili podstatu a význam toroidního tvaru Cyklického draka. Svou ideu formulovali překvapivě velmi přesně pomocí hieroglyfu ouroboros. Pozdější výklad se však od původní ideje odklání a místo pojetí ve smyslu jednotnosti hmoty, mikrokosmu a makrokosmu znázorněná ideální představou vše obsahujícího kruhu, je tento symbol vykládán v duchu platonismu a aristotelismu často s prvky středověkého mysticismu.

Schéma alchymistického Velkého Díla:

Další verze přípravy cyklického Draka:

POHLED ZA OBZOR

Alchymická technologie dovoluje poměrně jednoduchými prostředky uskutečnit fúzi těžkých jader v několika stupních. Naše věda a technologie to neumí a zatím nepřipouští ani teoretickou možnost tohoto typu jaderných interakcí. Alchymická technologie fúze a vznik supratěžkých polymeroidů musí být logicky provázen uvolněním značného množství energie. Velikost a podstatu této energie zatím netušíme. Při štěpení jader radioaktivních izotopů uranu, thoria a dalších se uvolňuje jaderná energie odpovídající přibližně 0,8 MeV. Kondenzační energie uvolněná během fúze lehkých jader (vodíková bomba) je kolem 3,5 MeV (vztaženo na jeden nukleon). Vedlejšími produkty jsou takřka vždy neutrony, fragmenty jader, elektrony, pronikavá záření a fotony v širokém pásmu spektra. Ve skutečnosti neznáme úplnou energetickou bilanci ani z procesu štěpení jader, ani z fúze lehkých jader, protože neexistují spolehlivé poznatky o struktuře, ba ani v modelu atomového jádra. Z kontaktů III. druhu s mimozemšťany (Heseman, Good aj.) vyplynulo, že pozemští vědci identifikovali pouze jen asi 70% celkové energie uvolněné při jaderném štěpení a fúzi lehkých jader. Zbytek je údajně tvořen "kondenzovanou" formou elektrické energie, kterou dosud neznáme a neumíme měřit. Podobná situace má být i v souvislosti se slunečním zářením. Odůvodněně očekáváme uvolňování značné kondenzační energie i při fúzi těžkých jader, i když některé etapy vzhledem k pomalému průběhu reakcí mají nízký gradient emitované energie. Staré texty důrazně varují před snahou adeptů o zkrácení fúzí, protože pak dochází k ničivým výbuchům neobvyklé síly. Jisté je, že fúze těžkých jader nemůže být provázena uvolňováním částic jader, neutronů, elektronů či pronikavé záření prostě proto, že by to žádný alchymista nemohl přežít. Proto kondenzační energie uvolňovaná při fúzi těžkých jader musí mít jinou podstatu.

De Nuysement hovoří o "ohni Roto", což má být tajný oheň skrytý ve hmotě, alchymisty také někdy nazývaný "Tajný vířivý oheň". Oheň Roto je však současně alchymickým symbolem

energie nezbytné k vzniku alchymických materiálů a projevuje se některými zvláštními jevy pozorovatelnými přímo v alchymické nádobě, zejména v závěrečné etapě Velkého Díla. Oheň Roto se uvolňuje zřejmě úměrně intenzitě vytápění během kalcinace Alchymického vejce, soudě podle rady de Nuysementa: "... zemi i nebi se musí dostat stejného tepla. Jestliže vystoupíš výše, hned spálíš nebeské příbytky, níže však zem. Jeď středem a pojedíš zcela bezpečně". Alchymický adept "jede" na Ohni Roto, který je alchymisty zobrazován jako kolo. Mimosmšťané udávají, že při jaderných fúzích se uvolňuje zvláštní druh kondenzované energie, která našim měřicím přístrojům uniká. Tato energie je identická s Ohněm Roto. Z teoretického modelu fúze těžkých jader lze dojít k následující pracovní hypotéze: reálný model atomového jádra je založen na fluktuaci neutronů z té příčiny, že elektrony i atomové jádro současně existují ve vícerozměrném prostoru a do našeho třírozměrného prostoru se promítá pouze nejasný a deformovaný obraz jeho existence. Lze si to představit tak, že v reálné skutečnosti jádro existuje převážně v paralelních prostorech (dimenzích), a proto v naší dimenzi pozorujeme převážně jeho fluktuaci a nejsme sto odhalit podstatu jeho složení. Pouze v momentu štěpení či fúze se realizuje plně v naší dimenzi, ale část energie prochází vyššími dimenzemi a tam způsobuje značné komplikace v důsledku rozkladu harmonie složitých energetických polí vyšších dimenzí. Proto mimosmšťané tak usilovně nutí pozemšťany k ukončení nukleárních zkoušek, ale i ke zničení všech jaderných zbraní a zastavení atomových elektráren. V současné době vědci dokáží identifikovat a měřit energetické částice - fotony pouze v těch případech, pokud jejich energie je nižší jak 10^{20} eV. S fotony o vyšších úrovních energie zatím nemá nikdo z pozemšťanů zkušenosti a zdá se, že je ani neumíme přivést na svět. Podstatou této pracovní hypotézy je odhad, že základní normou Vesmíru a také základní složkou jeho energií jsou fotony s energií 10^{25} eV a vyšší. Tato kvanta energie již postrádají vlnový charakter a jejich existence je dána energetickým vláknem, jehož délka a zakřivení je úměrná velikosti kvanta. Podél takového vlákna přestává existovat čas i prostor, ale vlákno je obaleno gravitačním polem utvářeným

obdobným mechanismem jako se vytváří elektromagnetické pole v okolí elektrického náboje, jehož kvantová energie je pod 10^{15} eV. Jednotlivá vlákna je možno pomocí krystalových měničů (analogie laseru) spojovat ve stupy, roviny a posléze i v trubice či tunely, které mohou dle potřeby spojovat různé časoprostory. Energie vláknového kvanta je v podstatě energií nulového prostoru a byla pojmenována "energií Zero (Z)". Energie vznikající v procesu fúze těžkých jader je tedy energií Zero a je to i energie, kterou Zem získává ze Slunce, aniž to sami vnímáme. Energií Zero znali a ve velkém rozsahu technicky využívali již Atlantáné, kteří tyto znalosti získali od Hvězdného lidu (elfů). Energie Zero ovšem vzniká i ve vnitřním jádře Země a hlubokými trhlinami proniká na zemský povrch. Energie Zero je však i podstatou pohonné síly mimozemských letounů UFO, ale i prastarých vimaan, o nichž se zmiňují árijské vědy. Jestliže se pomocí krystalových měničů vytvoří tunel energie Zero, pak vše, co je v tomto tunelu, není vázáno jiným časoprostorem než svým vlastním. Prostorová ležící mezi počátkem a koncem Zero tunelu se smrtí na nulovou nebo téměř nulovou hodnotu. To je princip pohybu létacích strojů vesmírem, který využívají nejen UFO, ale i pravěké vimaany, agnihotry a další typy strojů. Staré texty jako je Samarangana Sútadhara, ale i tibetské, galské a egyptské záznamy se mistry zmiňují o způsobu pohonu létacích "vozů" bohů za pomoci rtuť. Ve vimaanu byl jeden nebo i více železných kotlíků, v nichž se za tlaku zahřívala rtuť až došlo k jejímu rozpadu, což provázelo uvolnění celého víru sil, jež byly použity k pohánění létacího "vozu". Nemůžeme být proto překvapeni, když i mimosmšťané se zmiňují o tom, že zdrojem energie jejich strojů je rtuť. Podstatou jejich reaktoru je rychloběžná odstředivka (dmychadlo), v níž se atomy par rtuťi podrobí působení vysoké teploty a velkého odstředivého tlaku, čímž je nastartován proces jaderné fúze atomů rtuťi. Analogie rychlé "suché cesty" starých alchymistů je zcela evidentní. Některé mimozemské civilizace však jako palivo používají produkt prvního stupně fúze (L), kterému alchymisté říkají Lišák. Zopakujme si, že to je zářivě oranžově červený metaloid o vysoké hustotě a atomovém čísle 160. Good se o tomto palivu

rovněž zmiňuje, ale do jeho údajů pronikla, ať již vědomě či mimoděk, cílená desinformace v tom smyslu, že se jako palivo udává transuran o atomovém čísle 115. V jednom stroji UFO je údajně pouhých 223g tohoto prvku. Z různých zdrojů pronikají náznaky, že rudu obsahující metaloid L (Lišáka) těží mimozemšťané hluboko pod mořským dnem v oblastech hlubokomořských propastí, zejména v oblasti Portorického příkopu. Pravdivost této informace však nebyla jednoznačně prokázána. Svého času byla přes naše území pašována z Ruska do západních států záhadná ingredience mající triviální název "červená rtuť", což nebylo nic jiného než již zmíněný metaloid L (Lišák). Ruští vědci totiž přibližně v 60.letech celkem náhodně objevili vznik tohoto prvku při studiu vlivu ultravysokých tlaků na chování kovů. Přibližně v období zkoušek chování rtuti, mědi a olova byl tok informací náhle přerušen a pracoviště přešlo do struktur armádních výzkumných ústavů. "Červená rtuť" byla údajně používána jako pigment nátěrů absorbujících radarové paprsky, jiná informace naznačovala používání tohoto produktu jako náplně do roznětek vodíkových bomb. Kolik je v těchto informacích pravdy či účelového zkreslení, nevím. Existují prastaré informace a E.Cayce je potvrdil, že v okolí ostrova Bimini leží na mořském dně zčásti poškozená, ale stále ještě funkční centrála energie Atlantidy. Má to být velká budova s kopulí, jejíž část je sklopná. Budova je údajně postavena přímo nad vyústěním jedné z hlubokých trhlin zemské kůry sahajících až k zemskému jádru. Energie vycházející z trhliny je transformována v krystalovém měničích sestávajícím ze soustav obrovských ohnivě červených krystalů. Tyto krystaly Atlanťané vyráběli tak, že do roztaveného křemenného skla vnášeli jisté množství látky, která je konečným produktem alchymické syntézy (K₂ či Cyklický drak). Více o tom zatím není známo. Dnes je situace poněkud tristi v tom, že atlantská centrála pracuje samovolně a není nijak řízena. Hluboké trhliny v kůře se vlivem slapových sil Měsíce, Slunce a dalších planet, více či méně periodicky svírají a rozevirají. Důsledkem jsou pak občasně výsledky transformované energie Zero. Důsledky a projevy tohoto jevu jsou popisovány v řadě publikací. Tento jev je patrně odpovědný za mizení letadel a lodí, které se nešťastnou

shodou dostanou v nepravý čas na nesprávné místo - do epicentra výslehu energie Zero. Domnívám se, že k jejich anihilaci nedochází, ale jsou přemístěny do jiných prostorů paralelních s naším Vesmírem. Snad mají tolik štěstí, že se dostávají do jednoho ze sedmi prostorů (dwipa), v nichž může člověk žít a přežít. Atlanťané však získávali energii pomocí těchž krystalových měničů i přímo ze Slunce v řadě menších centrá, které tvořily síť energetických zdrojů po celé jejich říši.

J.Bergier se v roce 1937 setkal v Paříži s mužem, o němž byl přesvědčen, že je to N.Fulcanelli. Během rozhovoru o podstatě alchymie mu tento muž sdělil, že tajemství alchymie spočívá v existenci prostředku dovolujícího zacházet s hmotou a energií tím způsobem, aby vznikl fenomén soudobou vědou označovaný jako "silové pole". Toto silové pole působí na experimentátora a uvádí ho do výsadního postavení vůči vesmíru. Díky tomuto postavení získává neomezený přístup ke znalostem, které nám jinak běžně časoprostor, hmota a energie zakrývají. Alchymisté tomu říkají Velké Dílo, přičemž podstata adepta cíle není získávání Kame-ne mudrců a výroba zlata, ale celková přeměna osobnosti adepta v Mistra, což je často popisováno jako "prozření". To je prastaré tajemství, které pochopí pouze několik mužů v každém století.

Alchymisté se často o přetvoření či prozření adepta zmiňují, ale jejich zprávy jsou natolik vágní, že je nelze jednoznačně analyzovat. Zdůrazňují však vždy jak přetvoření biologické podstaty člověka, tak i výrazné změny v mentální struktuře jeho osobnosti. Adept postupně nebo i naráz dosáhne prudkého vzestupu biologických funkcí organismu projevující se mizením nemocí, známek stáří i funkčních poruch, přičemž skokově vzrůstá mentální kapacita jeho osobnosti v důsledku využívání plné mozkové kapacity, což lze vysvětlit trvalou interakcí s Univerzálním informačním polem. Adept v této etapě přechází do stavu "vyššího bytí", neboli stadia probuzení mezi ostatními "dále spícími" lidmi. Bergier tyto jevy připisuje probíhajícím biologickým mutacím vyvolaným energetickým (silovým) polem během fúze. Myslí, že ono "probuzení"

alchymistovy bytosti se nedá vysvětlit pouze biologickou mutací, ale jedná se o proces mnohem hlubšího dosahu, o němž zatím můžeme pouze přemítat. Na předcházejících stránkách jsem se zmínil o své představě mechanismu fúze těžkých jader a o podmínkách umožňujících teoreticky její realizaci. Z toho, co bylo nalezeno během rozpadu těžkých jader například ^{235}U , usuzují jaderní fyzici na to, že jádro každého atomu sestává z protonů a neutronů. Protony v podstatě determinují náboj jádra, kdežto neutrony hmotnost. Protony a neutrony jsou částice podléhající silným interakcím krátkého dosahu a tyto interakce jsou zprostředkovány pí-mezony (piony). Názorně si tyto interakce můžeme představit tak, že pí-mezony tvoří kvazikapalnou těstovitou hmotu, v níž se tu a tam objeví a opět zmizí rozinky protonů a neutronů, přičemž počet těchto částic, a tím i náboj a hmotnost jádra, zůstává beze změny. Tendence protonů je shromažďování především v povrchových vrstvách jádra, kdežto neutrony směřují spíše k hmotnému středu jádra. To platí pro atomová jádra existující v rovnovážném stavu. Působení vnějších vlivů (teplota, tlak) však vyvolává v různém stupni deformace jader, přičemž nejsnáze a v největším rozsahu se deformují jádra mající velký přebytek neutronů oproti protonům a počet neutronů je lichý. Takové jádro působením tlaku (teploty) přechází relativně snadno do nevyváženého stavu a zaujímá tvar kapky. Na oblé části povrchu této kvazikapalné kapky pí-mezonového těsta se soustřeďuje prakticky veškerý náboj jádra, kdežto ocásek kapky je bez náboje. Tak dochází k elektrostatickému odpuzování čel kapek a usnadnění styku ocásků. Okamžik spojení ocásku je i počátkem jaderné fúze. Tato představa v podstatě vychází z Yukawovy teorie jaderných sil. Během fúze se část pí-mezonové kvazikapaliny jádra "odpaří" a odnáší uvolněnou kondenzační energii. Předpokládám, že uvolněná mezonová kvanta zprostředkují vznik pole dalekého dosahu, jehož kvantová podstata bude nejspíše odpovídat kvark-gluonovým polím či polím podobného typu. Hypotetické kvark-gluonové pole může být přímo odpovědné za úkazy projevující se jako biologická a mentální změna adepty osobnosti. Problém je ovšem v tom, že tyto představy mají zatím, bohužel, výhradně spekulativní cha-

rakter, protože zatím ani kvark-gluonové interakce nebyly přímo prokázány. Kvark-gluonová pole či pole vznikající v důsledku jejich interakcí, mohou být tou hledanou ultrajemnou strukturou polí, která stále chybí k vysvětlení řady prokazatelných fenoménů, přímo spojených s aktivní mentální činností lidské bytosti. Fúzující jaderná hmota produkuje jako "vedlejší efekt" mocný výron ultrajemné energie vyvolávající rezonanci spících struktur mozku, a tak otvírá onu "třináctou komnatu" s pokladem netušených možností lidské osobnosti. Zatím se však pohybujeme na tenkém ledě spekulace a jaderná fyzika zdaleka nemá na to, aby alespoň napověděla řešení. Není sporu o tom, že při alchymickém Velkém Díle adept operuje s hmotou na jaderné úrovni a úspěšně využívá všech možných jednoduchých prostředků k dosažení překvapujících výsledků. Alchymičtí starí Mistři sice nevěděli, proč se tak děje, ale uměli dosáhnout výsledků. Náznaky starých zpráv o tom, že s hmotou může Mistr manipulovat jako s tvárným těstem, představují zatím jen přisvit červánků pro jitra dovolující lidstvu pracovat s hmotou už ne pouze na molekulární úrovni, ale podfídit své vůli samotnou jadernou hmotu i jemnou strukturu její energie. Fúze jader však není pouhým zdrojem energie, který znal již starověk, ale je používána i k jiným cílům, zejména k výrobě nových a neobvyklých materiálů. Na Zemi bylo jen v tomto století nalezeno nejméně 50 více či méně poškozených vraků různých typů UFO - strojů. Mimo to americká armáda a letectvo získaly 9 strojů plně funkčních i se zásobou paliva ("transuranu 115") po podepsání smlouvy o spolupráci na vysoké vládní úrovni dne 25.4.1964 na základně Holloman v Novém Mexiku. Zda mají tyto stroje i jiné státy není známo, ale není to vyloučeno. Z dostupných informací vyplývá, že materiál, z něhož je zhotoven trup letounů UFO, je vysoce lesklý, velmi lehký, neobyčejně pevný a houževnatý kov, jaký na Zemi není znám. Původně se vědci domnívali, že se jedná o speciální slitiny hliníku a hořčíku v monokrystalické struktuře. Podle analýz vzorků kovu získaných od mimozemšťanů je však zřejmé, že materiálem pro trupy letounů je slitina mědi, niklu a stříbra, která ve speciálních případech obsahuje i zlato (Moosbrugger). Fyzikální struktura těchto slitin je zřetelně mikro-

vrstevnatá a každá z mikrovrstev má dokonalou monokrystalickou strukturu. Výchozí surovinou je údajně čisté olovo, ale konečná slitina neobsahuje ani stopy olova. To je informace zdánlivě zcela nelogická a odporující stavu našich současných znalostí. Mimozemšťané udávají, že proces výroby slitiny z olova se odehrává působením zvláštního silového pole. Když si připomeneme to, co víme o transmutaci kovů pomocí Kamene mudrců, je obraz záhady vyjasněn. Kámen mudrců transmutuje olovo ve zlato, ovšem již alchymisté věděli, že nižší stupně "zralosti" Kamene mudrců (např. Bílý elixír, Zelený elixír, Modrý elixír atd.) působí rovněž transmutace neušlechtilých kovů, ale výsledkem transmutací není zlato, ale směs jiných kovů. V této souvislosti připomenu tvrzení Fulcanelliho, který z běžného železa získal izotopy mědi s odlišnými vlastnostmi od běžné mědi, obsahující izotopy ^{63}Cu a ^{65}Cu v poměru přibližně 2:1. Mimozemská technologie výroby slitiny pro trupy letounů má údajně sedm operačních stupňů, přičemž v posledních třech stupních se upravuje složení a krystalická struktura slitiny. Konečným výrobkem mají být technologické pláty používané již ke stavbě letounů. Pro uvedení do obrazu, má letoun o průměru 7 metrů hmotnost pouhých 1,5 tuny. Kdyby byl vyroben z běžné slitiny měď - nikl - stříbro, byla by jeho hmotnost přibližně desetkrát vyšší. Myslím, že to je technická výzva pozemské technologii a pěkný oříšek pro fyziky a metalurgy.

Velké Dílo alchymistů pravděpodobně představuje jakýsi obecný nebo vůdčí princip přístupu ke hmotě a energii, ve své podstatě univerzálnější, než je schopna osvětlit současná fyzika. Není proto podstatné věřit či popírat alchymii, je nanejvýš žádoucí hledat cestu k pochopení tohoto tajemného fenoménu.

EPILOG

Occitanie je jedním z mála vzácných refugií dovolujících přežití a uchování trosek starověké filosofie po úderu kataklysmatu. V užším pojetí je to zejména oblast jižní Francie - Languedoc, chráněná od severu, východu i západu horskými masivy. Po posledním kataklysmatu se thowtismus ujal a nalezl úrodnou půdu zde, jako na jediném evropském teritoriu a odtud se šířil po územích obývaných Kelty. Keltští druidové tak byli přímí dědici starověkých hierofantů a nositeli starých tradic, na nichž vyrůstala alchymie i nová filosofie. Alchymie se do Evropy šířila jednak přes Řecko ve formě přepracované helénských filosofů, jednak z Occitanie díky druidům, kteří však původní myšlenky uchovávali v plné hloubce a významu. Západní verze alchymie je proto pravděpodobně nejbližší původním pramenům. Na území Occitanie se mimo to uchovaly četné památky mající blízký vztah jak k samotné alchymii, tak i k původní filosofii. Z těchto památek má hluboký význam tzv. "cyklický kříž" v Hendaye (Pyreneje), který má podle tradice znázorňovat převzatou prastarou věštbu příštích osudů Země. Jedná se o sošku znázorňující kříž vetknutý do severního pólu Země, nesoucí krátký nápis "INRI". Pokušíme se dešifrovat, o čem jde. Křesťanská věrouka převzala do své základní symboliky kříž jako memento Kristova utrpení a smrti. S křížem byl přejat i onen nápis INRI, aniž však křesťané pochopili o čem jde. Křesťanská věrouka nápis INRI dekoduje takto: "Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum", v překladu "Ježíš Nazaretský král židovský". Jenže je zde ještě jeden mnohem starší výklad tohoto kódovaného nápisu. Symbol kříže je prastarým alchymickým symbolem "cruzolu", což je vlastní nádoba, v níž se uskutečňují závěrečné operace Velkého Díla, ale současně je obsažen v prastarém thowtickém symbolu "anch" ♀, který má znázorňovat život (energii) skrytý ve věcech (hmotě). Anch je hieratickým znakem vyskytujícím se již v nejstarší vývojové oblasti Egypta, kde představuje hlavní atribut královské moci a nadřazenosti egyptských faraonů. V Occitanii si však ponechával svůj patrně původní význam symbolu vědění a utajovaných znalostí. Anch má dvě

verze. Starší ♀ vedle již uvedeného významu naznačuje, kam vedl hlavní úder posledního kataklysmatu - tedy na jižní polokouli Země. Novější verze anchu ♂ naopak upozorňuje na to, že budoucí nájezd Nimiru postihne především severní polokouli Země. Vraťme se zpět k dešifrování nápisu INRI tak, jak jej podávají alchymisté: "Igne Natura Renovatur Integra", což v překladu vyznívá tak, že "ohněm bude svět znovu uzdraven (obnoven)". Avšak tentýž nápis dešifruje N.Fulcanelli (v překladu D.Ž.Bora) veršem, ze kterého jde mráz:

"Pomocí ohně a v ohni samém
bude severní hemisféra brzy zkoušena".

Posvátné knihy národů (Bible, Avesta, Kabbala Denudata, Chilam Balam aj.) sdělují, že lidstvu byla vyměřena lhůta intelektuálního cyklu dobou 6000 let a těchto cyklů již v minulosti se odehrálo mnoho. Po dobu každého intelektuálního cyklu vládne na Zemi Král Země zvaný "manu" a po něm je nazván každý cyklus jako "manvatar" - období vlády Krále Otce. Nyní je v pořadí již 14. intelektuální cyklus - manvatar a Králem Země je manu jménem Brahytma, sídlící v bájně zemi Agharta. Po uplynutí 14. manvataru vstoupí lidstvo i se Zemí do vyšší duchovní sféry a to se má odehrát v roce 2666 n.l.. Část lidstva, která se odklonila od Boha a nedokázala vstoupit do vyššího stavu vědomí, bude zničena a pak bude inkarnovat na jiné planety. Tak se stalo již na konci prvních sedmi manvatar a tehdy lidstvo i se svými králi bylo zničeno, protože se přiklonilo k Luciferovi. Siphra de Zeniutha v kap.I., § 3 a 19 říká:

"Království světa obnoveného bylo vytvořeno z království světů zničených, kdy sedm Králů - manuů zemřelo a jejich nádoby byly rozbity.
Tito králové zemřeli bez potomků
a Země byla zpusťována".

Dnes víme, že s velkou pravděpodobností činí délka intelektuálního cyklu 6115 let a je shodná s ničivými cykly Nimiru. Prvních

sedm cyklů obnáší 42805 let (vztaženo na současnou délku roku). První manvatar započal rokem 82944 př.n.l.a sedmý skončil v roce 52369 př.n.l. obrovskou katastrofou spojenou s potopou, která vyhladila "satanská plemena" spolu s neandrtálským člověkem. První z dalších manvatar, v pořadí osmý, údajně začal rokem 40139 př.n.l., ale předkové bílé rasy Adam Kadmon byli na Zem vysazeni v Tarimské pánvi až kolem roku 34200 př.n.l., tedy na rozhraní osmého a devátého manvataru. Hinduisté udávají délku celé periody lidstva na 4 320 000 let a tuto periodu dělí na čtyři cyklické věky. Podle Bhagavadgíty to jsou:

Krtajuga - věk nevinnosti, patrně totožný se zlatým věkem Řeků, doba trvání 1728 000 let.

Třetajuga - stříbrný věk, trvání 1296000 let.

Dvaparajuga - bronzový věk, doba trvání 864000 let.

Kalijuga - železný věk nebo také věk bohyně smrti Kálí, doba smrti a zániku. Je to naše doba, ve které žijeme. Kalijuga začala před 5000 lety.

Více než čtyřmiliónová doba existence lidstva musí nutně vyvolat u čtenáře údiv, ne-li nedůvěru. Je to pochopitelné, protože přijmout tato tvrzení by znamenalo uvěřit existenci lidské civilizace v době pozdních třetihor. Tyto megavěky mají tak nelidské rozměry, že dnes nemůžeme ani odhadnout, oč ve skutečnosti jde. Stejně dobře to může být špatný výklad starých textů, omyl ve výpočtech či cosi jiného. Jediné, čeho se lze přidržet, je údaj uvedený v Bhagavadgítě o tom, že od začátku Káljigy již uplynulo 5000 let, což je rovněž počátek příchodu Christua (Šrí Kršny) do Indie a rovněž stáří Bhagavadgíty. Podle tradice je zřejmé Šrí Kršna historická osobnost, jak to tvrdí i thowtické spisy, je to ovšem přibližně i údobí po posledním úderu Nimiru. Domnívám se, že blíže pravdě bude skutečnost, že ony cyklické věky lidstva obnášejí konstantně přibližně 6115 let, tedy interval mezi jednotlivými přiletými Nimiru, které jednoznačně vymezují vznik, rozvoj a zánik každého civilizačního cyklu lidstva. Pak by měl počátek lidské civilizace (onoho Bláženého či Zlatého věku) ležet

kdesi kolem roku 22 000 př.n.l., což naprosto není v rozporu s tím, co jsem dříve uvedl o cyklických katastrofách. Tyto věky již mají přijatelné lidské rozměry. Faktem zůstávají cyklické příchody obrovských katastrof způsobených Nimiru, které udávají dosud nepřekročitelné lhůty existence pro každou civilizaci. Lidské civilizace v minulých cyklech umíraly velmi mladé, protože 6115 let nemůže postačit žádné civilizaci k dosažení plného rozkvětu. Je to opravdu tak? V Matoušově Evangelii se sděluje: "... kromě malého počtu vyvolených, musíme všichni zahynout". Ale N.Fulcanelli dává jistou naději, když říká: "Je psáno, že život se sbíhá do jednoho místa. Domnívám se, že existuje krajina, kde smrt nezasaáhne člověka v čas zdvojeného strašného kataklysmatu". Kde je ta krajina? Budeme ji hledat tak, že se pokusíme odhadnout oblast koncentrovaného budoucího úderu Nimiru, tedy epicentrický pás na povrchu Země s maximální koncentrací destruktivních sil.

Pokud Nimiru při svém budoucím nájezdu dodrží jízdní řád, pak úder kataklysmatu kolem roku 2666 n.l. proběhne podle mého odhadu s maximálními destruktivními účinky v pásu protínajícím území Austrálie, Filipin, Molluk, Nové Guinee, Koreje, jižní část Japonských ostrovů, severní Číny a východní Sibiř. Nejnížší intenzita destruktivních sil by se pak měla projevit v oblastech střední a východní Evropy, zejména na území vymezeném pohořím Karpat, Balkánu, Alp a Sudet, které zachytí, nebo podstatně zmírní nápor záplavových vln. Poměrně stabilizované zemské kry této oblasti nedovolí ani výraznější oživení vulkanické a tektonické činnosti. Podobná refugia lze hledat i v předuralské oblasti, rovníkové Africe, území východně od Skalistých hor, Kordillér a And. Dobrou ochranu vůči záplavovým vlnám poskytnou západním územím rovněž Himálaj, Hindúkuš a Ťan-šan, ale těžko předvídatelné důsledky bude mít očekávané prudké zvýšení seismické a vulkanické aktivity v těchto územích, podobně jako v územích Severní a Jižní Ameriky. V západní Evropě bude spolehlivým refugiem opět stará oblast mezi Pyrenejemi a Alpami, zejména již zmiňovaný Languedoc. K problému refugij se přímo váže i málo známé poselství z Agarthy (duchovní Bílé lože) pro lid

Československa pocházející z roku 1977. Budu z něj citovat:

"Váš malý nárudek v moři nepřátel, procházel vždy kritickými údobími svého vývoje a procházel i utrpením a to proto, aby uzrál pro svůj příští vedoucí úkol v kultuře ducha. Již několikrát byl na pokraji záhuby, byl by zničen, avšak jinak bylo psáno v knize osudu. Nesměl zahynout, protože má své předurčení. Nezhynie, protože jméno **Praha**, pocházející ze slova **Pragaja Déva Pragaja** znamená - "Setkání bohů", proto Praha se má stát střediskem obrodného hnutí světového duchovního vývoje. Ale otevřte oči a pozorně se dívejte, zachovejte naprostý klid a důvěru v příští dny. Ať postihne tuto planetu jakákoliv přírodní katastrofa, zůstaňte ve své zemi, přesně na tom místě, kam vás vaše karma postavila. Neutíkejte, vaše karma ví nejlépe, kde jste v bezpečí. Jste národem, který je z nejbohatších na duchovní hodnoty v celé Evropě a proto musíte růst, protože oči celého světa budou na vás upřeny jako k duchovnímu srdci. To je zákon".

To je podivuhodné poselství, což se tak nad ním zamyslet, sám, jeden každý z nás? Přibližně 600 let, která zbývají lidstvu k příchodu "hodiny pravdy" není mnoho, ale ani málo, pokud se vezme v úvahu tempo rozvoje naší civilizace v posledních letech 20. století. Jde především o to, dosáhnout sjednocení úsilí lidstva, aby se nepromarnilo bohatství inteligence a přirozené tvůrčí invence, nerozmetnula se tvořivá energie do závisti, zloby, utlačování slabých a vyhledávání povrchních požitků. Pokud si to lidé neuvědomí, lidstvo po zásluze zahyne tak, jako jiné civilizace před námi. Jak sděluje poselství Agarthy: "Země se otřese jako kůň, který ze své srsti smetá hejna komárů". Vůdčí úloha v této etapě záchrany lidstva, v níž se rozhoduje o dalším osudu posledního civilizačního cyklu na této planetě, náleží věd. Musí to být věda, jejíž poslání je obroda a vzepětí ducha na úroveň lidské bytosti 21.století. Věda bez svědomí však povede k rakovině ducha vedoucí lidskou civilizaci do nicoty. Mocné síly a energie, k jejichž zdrojům ukazuje cestu alchymie, představující dostatečně účinný nástroj k řešení problému přežití a uchování naší civilizace. Jedině věda

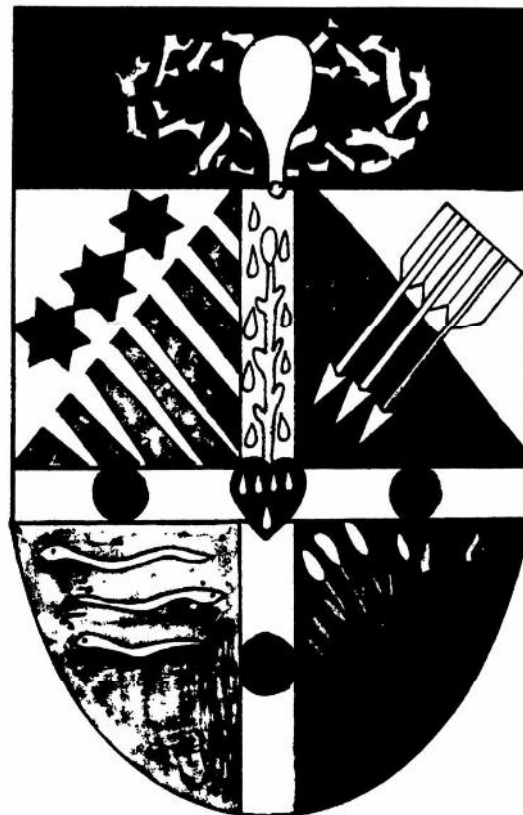
je schopná pochopit tajemství přírody a bytostí, může připnout lidstvu mocná křídla nutná k dosažení nejvyšší pravdy a světla poznání.

Naše národy nemusí hledat zaslíbenou zemi pro svoji záchranu, protože v ní žijí. Toto výsadní postavení je však výsadou povinnosti jít v čele obrody duchovního vývoje. Dovolím si zakončit poselstvím N.Fulcanelliho: "Děti Eliášovy budou zachráněny pro svou hlubokou víru a neutuchající vytrvalost, budou pozdviženy mezi učedníky Krista - Světla. Ponesou jeho znamení a přijmou od něho poslání předat obrozujícímu se lidstvu řetěz tradic zmizelých civilizací".

PŘÍLOHY

Kataklysmata	datace	epic. pásmo
	(střední doba ± 100 let)	

1. (nejstarší)	15 679 př.n.l.	80 - 120° z.d.
2. (střední)	9 564 př.n.l.	0 - 40° z.d.
3. (poslední)	3 449 př.n.l.	40 - 80° v.d.
4. (budoucí)	2 666 n.l.	120 - 160° v.d.

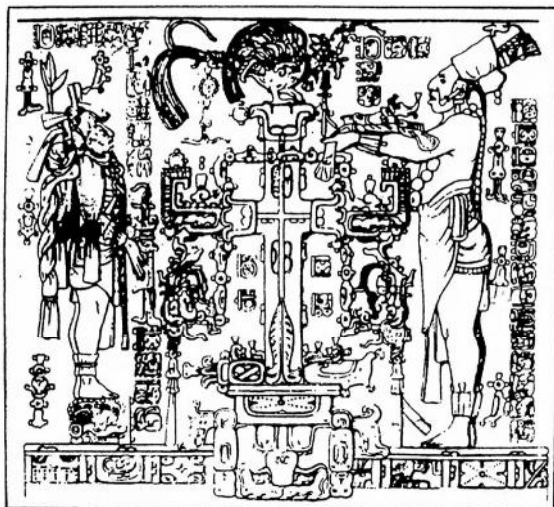
Znak Tomáše Aquinského umístěný v St. Chapelle
dílo Pierra de Montreau z let 1245 - 48.

Popis znaku Tomáše Aquinského:

Zlatá převrácená křivule, kolem ní zelený trnový věnec v pískovém poli. Zlatý kříž s třemi azurovými koulemi. Stříbrné slzy padají z křivule a shromažďují se v srdci, ze kterého vyrůstá hvězdná sasanka. V levém rohu jsou tři purpurové hvězdy, sedm zlatých paprsků v azurovém poli. V protilehlém poli černá zem se zlatými klasy v hnědém poli. V pravém horním poli je fialový obláček nad stříbrným polem, tři šipky zpeřené zlatem směřují k propasti. V levém dolním protilehlém poli jsou tři stříbrní hadi v zeleném poli. Tento alchymický erb odhaluje údajně tajemství extrakce Merkura a jeho konjukci se Sírú, tajemnou alchymickou technologií, o níž všichni Mistři zachovávají posvátné mlčení.

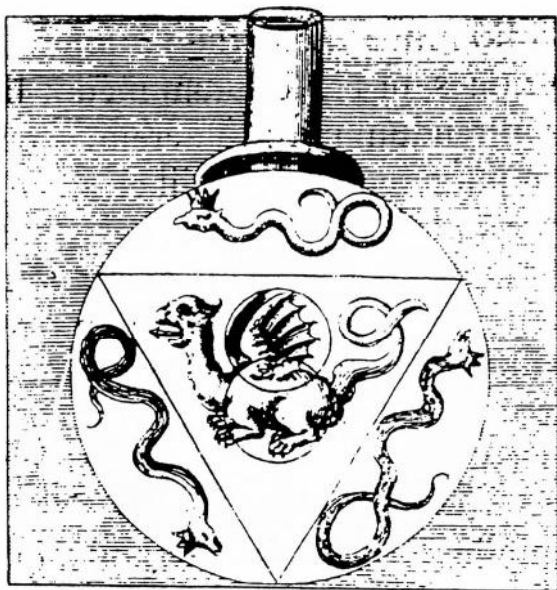
Palenque, Chrám nápisů, reliéf na víku sarkofágu

Reliéf z Chrámu listového kříže

Visita Interiorra Terrae Rectificando Invenies
Occultum Lapidem (VITRIOL)

Babylonský drak zrozený ze tří prostých Merkurů

Zrod Salamandra (Sal Centrale)

Haduroboros (ouroboros) neboli cyklický Drak

Toroid cyklického Draka

Slovníček alchymických termínů a jejich synonym:

Agoth - viz Materia Prima
Alchymická Síra - viz Lišák
Alchymické vejce - nádoba obsahující Rebis
Alkaest - viz Univerzální rozpouštědlo

Babylonský drak - viz Univerzální rozpouštědlo
Bažant - viz Materia Prima
Beran - viz Materia Prima
Bílý Lev - bílá tinktura

Cyklický drak - cyklický supratěžký polymeroid
Černá panna - viz Dub
Červený Lev - rudá tinktura, hermetické zlato, Kámen mudrců
Červená Síra - viz Univerzální rozpouštědlo

Dub - Černá panna; ruda rtuti, rumělka (HgS)

Elixír - Kámen filosofů

Filosofický Merkur - viz Materia Prima
Filosofická Síra - viz Lišák
Filosofické Zlato - viz zelený Lev
Fixní Merkur - viz Lišák

Hermetické Zlato - viz červený Lev

Chaos mudrců - viz Materia Prima

Imbibice - - frakční destilace (sublimace), rektifikace

Kámen filosofů - nonameroid
Kámen mudrců - rudá tinktura, hermetické zlato; je toroztok cyklického Draka ve skle, katalyzuje transmutaci neúspěštilých kovů ve zlato

Kohobace - absorpce jedné látky druhou
Kohout - prostý Merkur, Suchá voda, Voda filosofů, Had, ryzí rtuť
Kompost mudrců - viz Rebis
Konjukce - spojení, setkání

Lev - ryzí zlato
Liquefakce - ztekucení, zkapalnění, rozpouštění v tavenině
Letící orlice - separace čisté látky frakční destilací nebo sublimací (izolace čistého dílu z Materia Prima)
Lišák - metalická Síra, alchymická Síra, Síra, filosofická Síra, tajný Merkur, fixní Merkur, metalická Síra; supratěžký nuklid (dimeroid)

Májová rosa - viz Univerzální rozpouštědlo
Materia Prima - Prvotní chaos, Metalický chaos, Chaos mudrců, Beran, Labuť, Husa, Bažant, Agoth, Vitriolové vejce, filosofický Merkur, mléko Panny; supratěžký nuklid (trimeroid)
Metalická duše - viz Univerzální rozpouštědlo
Metalický chaos - viz Materia Prima
Metalická Síra - viz Lišák
Multiplikace - zmnožení, zvětšení

Oživený Merkur - viz zelený Lev

Permanentní - pronikavý
Permanentní voda - viz Univerzální rozpouštědlo
Putrefakce - umrtvení, uvedení do nereaktivní formy

Rebis - Kompost mudrců; kompozice připravená např. smísením filosofického Zlata s filosofickým Merkurem
Rejterace - opakování určité operace, např. kalcinace
Rudá tinktura - Kámen mudrců

Sal Centrale - Salamandr, Metalické semeno, Strom života, okultní sůl, Kámen filosofů; vzniká autofúzí Univerzálního rozpouštědla, supratěžký nuklid (hexameroid)
Salamandr - viz Sal Centrale

Síra - viz Lišák
Smaragd filosofů - viz zelený Lev
Spagyrický - štěpící, rozptylující

Tajný Merkur - viz Lišák
Tingování - smáčení, napouštění, svlažování, napájení
Tingující Merkur - viz Univerzální rozpouštědlo

Univerzální duch - viz Univerzální rozpouštědlo
Univerzální rozpouštědlo - tingující Merkur, červená Síra, Alkaest,
Metalická duše, permanentní voda, Babylonský drak, Univerzální
duch, Májová rosa, pronikavá voda; supratěžký nuklid, čistá forma
trimeroidu získána z Materia Prima technikou Letících orlic

Vegetabilní kámen - viz Zelený Lev
Vitriolové vejce - viz Materia Prima

Zelený Lev - Zelený vitriol, Smaragd filosofů, Vegetabilní kámen,
Saturnská bylina, filosofické Zlato, oživený Merkur, Metalické
mládí; supratěžký nuklid (tetrameroid) získaný reakcí Univerzálního
rozpouštědla s ryzím zlatem (Lvem).

BIBLIOGRAFIE

- Agathias: De rebus justinis
Albritton C.C.Jr.: Catastropic Episodes in Earth History, London 1989
Ann: Anulus Platonis
Ann: Physikalisch-almhymische Erklärung der Natur, 1781
Antická knihovna, sv.36: Antické válečné umění, Svoboda 1977
Arriános: Tažení Alexandra Velikého, Svoboda 1972
Babloyantz A.: Molecules, dynamics and Life, Bruseels 1986
Bernard A.K.: Teoretické základy anorgan. chemie, SNTL 1975
Batěk A.: Alchymie, Plzeň 1906
Bauerová A.: Zlatá věk země Bojů, Spirála, Praha 1988
Bergier J. a Pauwels L.: Jitro kouzelníků, Svoboda, Praha 1989 a 1990
Bergier J.: Viza na jinou Zemi, Samizdat 1984
Brož J. a Roskovec V.: Základní fyzikální konstanty, SPN, 1987
Bor D.Ž.: Zlatý a železný věk, Trigon 1990
Bor D.Ž.: Abeceda stvoření, Trigon 1993
Cabicar J.: Stabilní izotopy, Academia, Praha 1983
Cambriel: Cours d'Alchimie en dix - neuf lecons, Cours de philosophie herémétique
Castelot F.J.: La Science Alchimique, Paris 1904
Ceram C.W.: Bohové, hroby, učenci, SNKL, Praha 1961
Cyliani: Hermes dévoile, Paris 1832
Čížek F.: Filosofie a biologické teorie, Svoboda, Praha 1981
Danin D.S.: Pravdepodobnostný svet, Alfa, Bratislava 1986
Delage: La science du vrai, 1884
Diesner H.J.: Kriege des Altertums, Berlin 1971
Dikšitara V.R.: Válčení ve starověké Indii
Dvořák J. a Křivský L.: Slunce náš život, Panorama, Praha 1989
Fabre d'Olivet: La langue Hebraique restituée
Fabre d'Olivet: Mission des Juifs
Feynman R.: The character of physical law, London 1965
Flammel N.: Original du Désirésiré (Trésor de Philosophie) Paris 1629

Flemr V. a Hájek B.:
Chemické listy 1987, sv.81,č.3, str.225, č.8, str.785
Fulcanelli N.: Tajemství katedrál (překlad D.Ž.Bor)
Gallant R.: Bombarded Earth, London 1964
Gregory R.L.:
Alchemy of Matter and of Mind, Nature 1989, 342, 6249
Guaita S.: Na prahu tajemství;Had genese, Praha 1921
Guljajev V.I.: Záhady zmizelé civilizace, LN, Praha 1989
Good T.: Alien Liaison - The Ultimate Secret,
Century London 1991
Heisenberg W.: Schritte über Grenzen, München 1977
Hesemann M.: UFO-Kontakty, Etna, Praha 1990
Hesemann M.: Poselství z Vesmíru, Etna, Praha 1993
Christian: Historie de la Magie, 1863
Jamblichos z Chalkidy: O mystériích egyptských, Per Agrun,
Olomouc 1992
Kramer S.N.: Mytologie starověku, Orbis, Praha 1977
Koláček L.: Hledání Kamene mudrců, Bollingenská věž Alef,
Brno 1991
Kane G.: Modern Elementary Particle Physics,
Addison-Wesley 1987
Knižalov P.V.: Kultura dřevných maja, Leningrad 1971
Kobza Z.: Alchymie, nakl.B.Koč, Praha 1916
Kahlke H.: Objevy ve čtyřech světadílech, Orbis, Praha 1973
Kondratov A.: Adress - Lemurija? Leningrad 1978
Kondratov A.: Mýty a fakta o potopě světa, LN 1989
Kopal Z.: Vesmírní sousedé naší planety, Academia, Praha 1987
Lenoir: La France Magourie randue a va veritable origine, 1814
Lešehrad E.: Pokus o historii Bratrstva Růze a kříže v Čechách,
Sfínx, Praha 1921
Litératura i kultura dřevně i středověkoj Indii, Nauka, Moskva 1987
Litman A.D.: Filosofija v nězavisimoj Indii, Nauka, Moskva 1988
Lobsang Rampa: Třetí oko, Astral Praha 1992
Lao-c: Tao-Te-Ťing, Praha 1969
Moosbrugger G.: UFO - A přece létají, Etna, Praha 1991
Merežkovskij D.S.: Tajná moudrost východu, Egypt, Horus 1992

Masson V.M.: Pěrvije civilizaciji, Nauka, Leningrad 1989
Mayer - Kuckuk T.: Fyzika atomového jádra, SNTL, Praha 1978
Mostowicz A.: My z kosmu, Práce, Praha 1988
Musaeum hermeticum reformatum et amplificatum, Frankfurt 1749
Nuysement de: Poema philosophic de la Vérité de la Physique
Minerale, Paris 1620-1621
Obščerstvennaja mysl Indii, Nauka, Moskva 1989
Papus (Encause G.): Tajná věda I (sv.18), Tajná věda II (sv.26)
Praha 1920-1921
Parnov J.: Luciferův trůn, Svoboda, Praha 1989
Paseka I. a Vondrák J.: Chemické listy 1990, sv.84, č.9, str.897
(Studená jaderná fúze)
Pišút J. a Zajac R.: O atómech a kvantování, Alfa, Bratislava 1979
Plutarchos: Život Alexandrův, kap.29
Ponomarjov L.I.: Z druhej strany kvanta, Alfa, Bratislava 1979
Porfyrius: O správě císařství
Richter S.: Říše faraonů, Vyšehrad, Praha 1973
Seifert V.O.J.: Na úskalí okultismu, Sfínx, Praha 1921
Seneca: Questiones naturales, knioha III.,kap.25
Schreiber H. a Schreiber G.: Zaniklá města, Vyšehrad, Praha 1976
Souček L.: Tušení stínu, Spirála, Praha 1974
Souček L.: Tušení souvislostí, Spirála, Praha 1978
Strouhal E.: Život starých Egyptanů, Panorama, Praha 1989
Svoboda L. a kol.: Encyklopedie antiky, Academia, Praha 1973
Šolc V.: Indiánské historie, Čs.spisovatel, Praha 1989
Štefl V.: Vybrané kapitoly z astrofyziky, Brno 1985
Tollins J.: Chemin di Ciel Chimique, Paris 1688
Trencsényi-Waldapfl I.: Mytologie, Odeon, Praha 1967
Úlehl I. a kol.: Atomy, jádra, částice, Academia, Praha 1990
Vanderberg P.: Tajomstvo veštieren, Obzor, Bratislava 1986
Vasiljev L.S.: Istorija religii vostoka, Moskva 1988
Veselá E.: Co nám příroda nedovolí, Panorama, Praha 1988
Vilain Abbé: Historia critique de Nicolas Flamel, Desprez,
Paris 1761
Wheeler M.: Dávná civilizace v údolí Indu, MF, Praha 1973
Záhady staletí, LN, Praha 1980

Ing. Ivo Wiesner
„SVĚTLO Z DÁVNÝCH VĚKŮ“
Vydalo nakladatelství
AOS PUBLISHING v Ústí nad Labem
v roce 2006
e-mail: aos.publishing@cmail.cz

Dotisk 5. vydání
Veškerá práva vyhrazena

Doporučená cena: 229,- Kč
ISBN: 80-86063-56-9